

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Eylül 2015 Sayı: 44

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

7 Haziran seçimlerinden bu yana, içerde-dışarda başlatılan savaş tırmanarak sürüyor.

Kobane'ye yardım için yola çıkan, çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu 33 kişi, IŞİD bombasıyla katledildi. Halkların kardeşliğine, birliğine ve dayanışmasına yönelik bir bombaydı bu. Ortaçağ karanlığına karşı, aydınlığı temsil edenlere duydukları öfke ve korkuyla saldırdılar.

Bombayı patlatan bir IŞİD'ciydi, fakat katliamın arkasında emperyalizmin ve işbirlikçilerinin bulunduğu çok açıktı.

Ardından birlikte besleyip büyüttükleri IŞİD'e karşı sözde savaş açtılar. IŞİD mevzileri 13 dakikalık bir bombardmana tabi tutulurken, başta Kandil olmak üzere PKK kamplarına, Kürt köylerine bombardıman halen sürüyor. Binlerce gözaltı ve tutuklamanın içinde, sadece 33 IŞİD mensubu bulunuyor. Aralarında çocukların ve sivillerin olduğu yüzlerce ölünün arasında ise, hiç IŞİD'çi yok!

İşte IŞİD'e karşı açıldığı duyurulan savaşın bilançosu!..

Türkiye, IŞİD bahanesiyle içte saldırıları arttırırken, Suriye'deki savaşın içine de daha fazla giriyor. PYD'nin Tel Abyad'ı ele geçirmesinin ardından iki Kürt kantonunun birleşmesi, Türk egemenlerini iyice telaşlandırmıştı. Üçüncü kantonla birleşip Suriye sınırının tümünden Kürtlerin hakimiyetine geçmesini önlemek için, arada kalan Cerablus'a el attılar. Bizzat MİT'in eğittiği ve adına "Sultan Murad Taburları" dedikleri Türkmen birliklerini yerleştirmeye başladılar.

Fakat Türkmenlerin Suriye'de gerek nüfus bakımından, gerekse örgütlülük yönüyle çok zayıf oldukları biliniyor. O yüzden de Türkmenlerden bir ordu kurma ve onlar aracılığıyla gücünü artırma planları, her defasında fiyaskoyla sonuçlanıyor. Türkmen adıyla "özel tim" elemanlarını gönderdikleri halde, istedikleri etkinliği kuramıyorlar.

Sayfa 2'de sürüyor

İçi boş “barış” çağlıklarıyla değil MÜCADELE GÜCÜMÜZLE KAZANACAĞIZ!

Benzer bir durum, ABD ile birlikte yaptıkları “eğit-donat” projesi için de geçerli. Türkiye’de eğitim-donatılan radikal İslamcı gruplar, Suriye’ye girer girmez darmadağın oldu. Kimi esir düştü, kimi kaçtı, kimi de silahlarıyla birlikte IŞİD’e katıldı.

Kısacası her aşamada Türkiye’nin Suriye politikası iflas ettiği halde, yeni hamleler yapmakta geri durmuyorlar. Bunda Erdoğan-Davutoğlu ikilisinin, başından beri Suriye bataklığına boylu boyunca batmış olmaları önemli bir etken. Bu ikilinin geleceği, Suriye savaşının bundan sonraki seyrine bağlı çünkü.

Suriye’de Esad rejiminin her şeye rağmen ayakta kalması, AKP’yi zorluyordu. Bir de PYD’nin güçlenmesi ve Rojava’nın özerk yönetimi, planlarını alt-üst etti. 7 Haziran seçimleriyle birlikte tek başına hükümet de olamayınca, bir kez daha ABD icazetiyle ömürlerini uzatmaya giriştiler. Başta İncirlik olmak üzere birçok havalanı ABD’nin kullanımına açtılar.

ABD ise, Suriye’de PYD ile birlikte hareket ettiği halde, Türkiye’den elde edeceği tavizler uğruna PKK kamplarının vurulmasına onay verdi. Barzani’nin desteği, ABD’nin onayı ile Kürt halkına yine ölüm saçtılar. Emperyalistler ve Türk-Kürt işbirlikçileri, bir kez daha Kürt halkının kazanımlarını yok etmeye çalışıyor, kölece yaşamı dayatıyorlar.

Hal böyleyken Kürt hareketi, son saldırılar üzerine Türkiye’yi NATO’ya şikayet ediyor, ABD’nin “arabulucu” olmasını istiyor! Saldırıları AKP’nin kendi başına yapmadığı, arkasında ABD’nin olduğu bilindiği halde, AKP’yi öne çıkarıyor, emperyalistleri hedefe çakmaktan uzak duruyor.

Diğer yandan savaşa karşı içi boş “barış” çağrıları yineleniyor, “barış blok”ları oluşuyor. Onlar da birkaç açıklama ve mitingle görev savıyorlar. Oysa tutarlı ve içten bir barış savunuculuğu, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadeleyi gerektirir. “Savaş bitsin de nasıl biterse bitsin” anlayışı, bu savaşın nedenini, niteliğini, haklı ve haksız taraflarını gözardı etmektir. Dahası, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı başta olmak üzere en temel haklarının gasp edilmesine, varolan durumun sürmesine göz yummaktır.

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin en vahşi soykırım ve inkar politikasının izlendiği koşullarda, silahlı savaşım yürütmeyen ezilen bir ulus ya da sınıf, köle olarak kalmaya mahkumdur. Onun içindir ki, devrimci bir savaşım çağrısıyla birleşmeyen “barış” talebi, köpeklerin salındığı bir dünyada tüm taşları bağlamaya benzer. Bunun da halklara faturası çok daha ağır olur. Başta Kürt halkı olmak üzere halklarımızın yıllardır çektiği budur.

Ama savaşın içinde çelikleşen Kürt halkı, artık kölece yaşamayı kabul etmiyor! “Özel güvenlik bölgesi” adı altında insansızlaştırma, gerilla ile halkı koparma planına, “canlı kalkan” olarak yanıt veriyor. “Sokağa çıkma yasağı”nı dinlemeyerek, kurşunlar altında sokakları dolduruyor. Mahallelerine askeri araçların girmesini önlemek için hendekler açıyor, sokaklarını batta-niyelerle kapatıp “keskin nişancı”lardan koruyor. İlkel de olsa geliştirdiği yöntemlerle kendini savunuyor, teslim olmuyor.

Öte yandan halkta giderek “bu savaş bizim savaşımız değil” duygusu güçleniyor. Ölenlerin, her iki tarafın da yoksul çocukları olduğu daha net görülüyor. Cenaze törenlerine katılan komutanlara, bakanlara, “sizin çocuklarınız niye askere gitmiyor” tepkisi yükseliyor. Erdoğan’ın oğulları ise, bundan en fazla nasibini alanlar oluyor.

Bu gelişmeler, AKP hükümetini savaşı sürdürmekte her geçen gün daha fazla zorluyor. Egemenleri asıl korkutan ve geri adım atmaya zorlayan, soyut-uzlaşmacı “barış” çağrıları değil, halkların savaşa karşı ortaya koyduğu tepkisidir. Kürt halkı, ölümüne bir direnişle saldırılara boyun eğmeyeceğini gösterdi. Uzun yıllardan sonra ilk kez asker cenazeleri hükümete-devlete karşı protestolara sahne oluyor. “Sarayın savaşı” nitelemesi, geniş kitlelerce benimseniyor, yankı buluyor...

12 Eylül’ün üzerinden tam 35 yıl geçti. Ama 12 Eylül’ü aratmayan günler yaşıyoruz. Çünkü 12 Eylül yasaları ve zihniyetiyle aynen duruyor. 12 Eylül’ün yarattığı AKP hükümeti, faşist-gerici saldırganlıkta onlardan geri kalmıyor. Hatta “parlamentar rejimi” fiilen kaldırdığını, “saray darbesi” yaptığını ilan ediyor.

Elbette 12 Eylül, faşizmin vahşi saldırıları ve işkencelerinden ibaret değildi. Ona karşı yürütülen amansız bir mücadele ve direniş de vardı. Askeri ya da sivil, tüm faşist-gerici yönetimlere karşı birleşik mücadeleyi örnek, her zaman yaşamsal önemdedir. Günümüzün de acil, yakıcı görevi budur.

Savaşa ve faşizme karşı tüm güçleri birleştirmek ve mücadeleyi yükseltmek, bir zorunluluktur. Gerçek anlamda “barış” bu mücadelenin gücüyle kazanılacaktır.

Okurlara...

Merhaba,

Siyasetteki kargaşanın zirve yaptığı günlerden geçiyoruz. Bir taraftan Kürt halkının üzerine kurşunlar yağıyor, operasyonlar düzenleniyor, Kandil bombalanıyor, diğer taraftan AKP, Suriye’deki savaşa katılmak için İncirlik Üssü’nü savaşa açıyor, radikal islamcı Türkmen çeteleri eğiterek Cerablus’a yerleştirmeye çalışıyor. İşçi ve emekçiler, iki yönlü bir savaşa mahkum ediliyor. Yanısıra, ekonomik krizin bütün etkileri kitlelerin üzerine yığılıyor, yoksullaşma derinleşiyor.

Üstelik AKP’nin “uzatmalı” hükümet gaspı da sürüyor. 7 Haziran’da yapılan seçimlerin sonuçları beğenilmediği için, “tekrar seçim” kararı alındı. Ancak asker cenazelerinde öfkenin AKP’ye yönelmesi ve AKP’nin oylarının düşeceği ihtimali ortaya çıkınca, “tekrar seçim”in de yapılmayacağı yönünde emaralar artıyor. Seçim için kurulduğu iddia edilen geçici hükümet ise, seçimden vazgeçildiği koşulda kalıcı “savaş hükümeti” olarak görevine devam edecek.

HDP’nin hükümete girmesi, şiddetli bir tartışma yaratmış durumda. AKP, hemen çıkardığı kararnamelerle HDP’li bakanların “aksesuar” olmaktan ileriye gidemeyeceğini, hiçbir inisiyatif tanınmayacağını ortaya koydu. Geriye kalan tek şey, HDP’nin bu durumu kabullenmiş, “savaş hükümeti”ne katılmış olması gerçeğidir.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

44. Sayıda

3	“Savaş hükümeti” işbaşında
4	Seçimler gayrimeşrudur! Tanımıyoruz!
6	Suruç’un hesabı sorulacak!
7	Kürt halkına saldırılar son bulsun!
8	Türkiye savaşın içinde
9	“Zengin asker de olmaz, şehit de!”
10	Savaşa karşı mücadeleyi yükseltelim!
11	Soma duruşmasında ortaya dökülenler
12	Günay Özarslan ölümsüzdür!
	Şavşat şehitlerini andı
13	Kamp Armen zenginlerin rant alanı olmayacak
14	Kapitalizm hem doğayı hem insanı öldürür
16	Ortadoğu savaşında İran yükseliyor, Türkiye geriliyor
19	“Vietnam’a savaşa gitmeyeceğiz!”
20	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
21	12 Eylül ve Osman
22	Bir kez daha savaş ve barış üzerine

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Çağdaş Büyükbaş Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad. No: 19/A, Erok Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, proleterdevrimcidurus.com

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028

YEDİVEREN YAYINCILIK Yerel Süreli Yayın Sayı: 44, Eylül 2015, 2 TL(KDV Dahil)

Türkiye siyasi tarihinde bir ilk gerçekleşti ve “seçim hükümeti” kuruldu. Seçim tarihi olarak da 1 Kasım netleşti. Yani 5 ay içinde iki kez genel seçime gidilmiş olacak.

Bütün bunlar, AKP ve Erdoğan’ın 7 Haziran seçim sonuçlarından memnun kalmaması üzerinden yaşandı. 13 yıldır tek başına hükümet olan AKP, saltanatını bir başka partiyle paylaşmak istemedi. Koalisyon seçeneklerinin hiçbirine yanaşmadığı gibi, kendi dışında bir koalisyon kurulmasına da imkan tanımadı. Erdoğan, yasa, anayasa, teammül vb. her şeyi çiğneyerek, 7 Haziran sonrası ileri sürdüğü “tekrar seçim”i dayatmış oldu.

Bu yönüyle **1 Kasım seçimleri, kendi**

emperyalizme daha fazla bağımlılıktır. Savaşın tırmanması, baskı ve şiddetin artması, işçi ve emekçiler üzerinde daha yoğun sömürüdür. 7 Haziran seçimlerinden bu yana yaşananlar, bunun göstergeleridir. Her gün birkaç asker, gerilla ya da halktan kişi ölüyor. Sokağa çıkma yasağı konuyor, “özel güvenlik bölgeleri” ilan ediliyor, ormanlar-meralar yanıyor, hayvanlar telef oluyor, çocuklar vuruluyor...

Diğer taraftan, döviz fırlıyor, TL’nin değeri hızla düşüyor, ücretler yüzde 15 civarında eriyor, hayat pahalılığı almış başını gidiyor, işsizlik ciddi bir tehlike olarak büyüyor... Krizin belirtileri her yerden kendini gösteriyor. Bu arada “toplu sözleşme” aldatmacası altında memura komik zamlar veriyorlar. Maden sahip-

yemin billah eden HDP ise, AKP’nin dayattığı “seçim hükümeti”ne girerek, verdiği sözleri çok çabuk unuttuğunu gösterdi. Hem de “bakan” isimlerini partilerin değil, Davutoğlu’nun belirlediği ve haklı olarak “ahlaksız teklif” diye niteleyen bir yönetime boyun eğerek... MHP ve CHP’nin protestosuna rağmen...

Şimdi hiç sıkılmadan “hükümeti AKP’ye terketmemek”, “yönetimi demokratikleştirmek”, “alternatif bir yönetim yaratmak” gibi argümanlarla bunu gerekçelendirmeye çalışıyorlar. **Bugüne dek AKP hükümetini “savaş hükümeti” olarak niteleyenler, AKP’nin her yerde savaşı yükselttiği bir dönemde hükümete bakan vererek, onu demokratik mi yapacaklar!? Ya da “alternatif yönetim” haline mi getirecekler?**

Gerçekte HDP, her ne olursa olsun hükümete girerek, burjuvazinin gözündeki kendini meşrulaştırmak istiyor. AKP’nin sıkıştığı, yalnızlaştığı anda, ona “can simidi” oluyor. Bir dayatma olan “seçim hükümeti”ne meşruluk kazandırıyor. Kürt halkının ne mal, ne can güvenliği kalmışken, hergün ölümle yüz yüze, savaşa karşı mücadeleyi yükselteceği yerde, AKP’ye destek çıkıyor. Roboski’de, Rojava’da, Suruç’ta yapılan katliamların hesabını soracağı yerde, kolkola girerek seçimlere gidiyor!

“Seçim hükümeti”, AKP ve Erdoğan’ın dayatmasıyla ve “ahlaksız teklif”lerle kurulmuş, lanetli bir hükümettir. Türkeş’in oğlu Tuğrul Türkeş’in de içinde bulunduğu gerici-faşist bir hükümettir. İçte ve dışta savaşı sürdürmek hedefiyle kurulmuş bir “savaş hükümeti”dir. Birakalım devrimci-demokrat olmayı, halka verdiği sözleri tutma sorumluluğunu taşısalar bile, böyle bir hükümette yer almamaları gerekir.

Partiler ne kadar sefil ve silik bir çizgi izleseler de, bu oyunu yine kitleler bozacaktır. **Çok değil, daha üç ay önce verilen oylara sahip çıkmayan, onun gereklerini yerine getirmeyen, verdiği sözleri bu kadar kısa sürede unutan, halkı aptal yerine koyan bu partilerin hiçbirine oy vermeyerek tepkisini ortaya koymalıdır.**

Seçim aldatmacasıyla yıllardır aldatıldığımız yeter artık! Hepsine verilecek en güzel yanıt, sandığa değil, sokağa çıkmak, hesap sormaktır.

Yasalar sandıkta değil, sokakta yapılır!

7 Haziran seçimleri bu gerçeği, herkesin gözüne bir kez daha sokmuş durumdadır.

“Savaş hükümeti” işbaşında!

yasalarını bile tanımayan bir yönetimin kararıdır. Sadece yasal açıdan değil, meşru olmayışıyla da mahkum edilmesi ve tanınmaması gereken bir seçimdir.

Partilerin sefaleti

Ne var ki, **hiçbir parti buna karşı bir direnç göstermedi. Üç ay önce gerçekleşen seçimin sonuçlarına sahip çıkmadı. Kendi seçmenine karşı olması gereken sorumluluğu bile yerine getirmedi.** “Bu dayatmayı kabul etmiyoruz, gayri-meşru seçimleri tanımıyoruz” diyemediler. Öylesine silik, pasif, etkisiz durumdalar.

AKP de adeta taşları bağlanmış bir köyde keyfince dolaştı, dolaşıyor. “Elinde değneği” de var kuşkusuz. Bazen “aba altından” bazen açıktan bunu hissettiriyor. Daha doğrusu AKP’nin arkasındaki güçlerin “sopası” bir “Demoklasın kılıcı” gibi sallanıyor hepsinin üzerinde...

Gelinen nokta, salt Erdoğan’ın kişisel ihtirasıyla açıklanamaz çünkü. Erdoğan, Gülen Cemaati ile arasının açıldığı andan itibaren TSK ile yakınlaştı, Kürt halkına karşı açılan savaşla bunu iyice pekiştiriyor. Diğer yandan ABD ile yapılan pazarlıklar üzerinden bir dönem daha hükümette kalmaya çalışıyor.

Kuşkusuz bunun bedeli, içerde-dışarda

lerinin “iş güvenliği” kapsamında alması zorunlu tedbirler için, süreyi 2019’a kadar uzatıyorlar. Karadeniz’i sel götürüyor, evler yıkılıyor, insanlar ölüyor...

Birbirinden kopuk gibi görünse de, birbirine son derece bağlı olan bu olaylar zinciri ile, ülkeyi yangın yerine çevirdiler. Ve bu koşullarda “tekrar seçim” diyorlar. Tam da “koyun can, kasap et derdinde” misali...

Sandığa değil sokağa!

Kitleler, 7 Haziran’da büyük umutlarla sandığa gitti. Yüzde 85 oranında yüksek bir katılımı oy kullandı. “AKP gitsin” diye ince hesaplarla “ödünç oy”lar bile verdi. Oyunun heba olmaması için sandıklarda nöbet tuttu.

Peki oy verdiği partiler ne yaptı? Ne seçim dönemi verdikleri sözleri tuttular, ne de kendilerine oy verenlerin oylarına sahip çıktılar. MHP, faşist karakterine uygun bir şekilde şovenizmi körükledi, AKP’nin “koltuk değneği” oldu. CHP, AKP ile koalisyon kurabilmek için her tür tavizi verdi, tam 40 gün halkın oyalanmasına çanak tuttu. Erdoğan’ın Kılıçdaroğlu’na görev vermemesi karşısında bile, hiçbir şey yapmadılar.

“Açık ya da gizli hiçbir şekilde AKP ile birlikte olmayacağı” konusunda

AKP adeta taşları bağlanmış bir köyde keyfince dolaşıyor. “Elinde değneği” de var kuşkusuz. Bazen “aba altından” bazen açıktan bunu hissettiriyor. Daha doğrusu AKP’nin arkasındaki güçlerin “sopası” bir “Demoklasın kılıcı” gibi sallanıyor...

Seçimler gayri-meşrudur! Tanımıyoruz! SANDIĞA DEĞİL SOKAĞA!

Bu yazı, 20 Ağustos 2015 tarihinde yazılarak, internet sitemizde yayınlanmıştır.

7 Haziran seçimlerinin üzerinden yaklaşık 3 ay geçti. Bu 3 ay, sözde “koalisyon görüşmeleri” ile tüketildi. Ve “erken seçim” noktasında gelindi. Şimdi Ekim sonu, Kasım başında “seçim hükümeti” ile yeniden seçime gidileceği konuşuluyor.

Bu seçimler, burjuva demokrasisinin bildik klasik seçimlerinden değildir. Hatta gerici-faşist ülkelerde bile görülmeyecek türdendir. Örneğin kuruluşundan itibaren anti-demokratik ve faşist diktatörlükle yönetilen Türkiye’de, ilk kez böyle bir durumla karşı karşıya kalınmıştır.

AKP ve Erdoğan, daha 3 ay önce gerçekleşen bir seçimi, salt tek başına hükümetlerine son verdiği için reddediyor. Seçim sonuçlarının gereklerini yerine getirmiyor. Kendisi koalisyon hükümetine yanaşmadığı gibi, başka koalisyonlara da geçit vermiyor. Yasaları, teammülleri, prosedürleri vb. her şeyi çiğneyerek, yeni bir seçimi dayatıyor.

“Milli irade”yi ağızlarından düşürmeyenler, demokrasiyi sadece “sandık”tan ibaret görenler, sandıktan istediğini alamayınca, onu yok saymakta bir mahsur görmediler. Halka dalga geçer gibi, önlerine yeniden sandık koyup, “benim istediğim şekilde oy vermezseniz böyle olur” dediler.

Bırakalım bir ülkeyi, bir köy derneğinin seçimlerinde bile, istediği oyu almayan bir yönetimin, “ben bu seçimleri tanıımıyorum” deme hakkı yoktur. Buna ne yasalar izin verir, ne de dernek üyeleri... Ama 70 milyonluk bir ülkenin seçimlerinde bunu yapabiliyorlar!

Bu ne büyük bir pervasızlık, ikiyüzlülük ve aldatmacadır!

Böyle bir duruma boyun eğmemek için, komünist ya da devrimci olmaya gerek yoktur; burjuva demokrat olmak yeter. Çünkü 7 Haziran’dan itibaren yaşananlar, bir burjuva demokratın bile sınırlarını aşmış durumdadır.

CHP’lisinden HDP’lisine kendisine “demokratım” diyen herkesin bu dayatmayı reddetmesi gerekir. Bu partilerin de, her şey bir yana 7 Haziran’da kendilerine oy vermiş olanlara karşı sorumluluğu bunu gerektirir.

Bu duruma nasıl gelindi?

Erdoğan, seçimlerden kısa bir süre sonra “tek-rar seçim” diyerek, gelinek noktayı işaret etmişti. Ardından “koalisyon hükümetleri”ne karşı olduğunu çeşitli biçimlerde belirtti. Ve adım adım kendi istediği sonuca doğru ilerledi.

Erdoğan ve AKP, tek başına hükümet kurmalarına imkan vermeyen 7 Haziran seçimlerinden hiç memnun olmadılar. Fakat başlangıçta bunu açıkça ifade edemediler. “Halkın iradesine saygı göstermek gerekir” türü laflar bile ettiler. Elbette burada esas faktör, **başta TÜSİAD olmak üzere egemen sınıfların “büyük koalisyon” dedikleri AKP-CHP hükümetinden yana tavır belirlemesiydi.**

Bu gidişatı bozan ilk gelişme, AKP’nin meclis başkanlığını yeniden kazanması oldu. 7 Haziran sonrası büyük bir moral bozukluğu yaşayan AKP ve Erdoğan’ın kendilerine güveni yeniden geldi.

Zaten **MHP, seçim sonuçları ilan edildiği andan itibaren verdiği her demeçte, attığı her adımda AKP’ye destek sundu.** HDP ile hiçbir biçimde biraraya gelmeyeceğini söyleyerek, AKP karşıtı yüzde 60 meclis muhalefeti etkisiz kıldı. Ardından meclis başkanlığı seçimlerinde AKP’nin adayının kazanmasını sağladı.

Muhalefetin blok olarak hareket etmeyeceğinin ortaya çıkmasıyla, CHP liderliğinde bir hükümet kurulması ihtimali ortadan kalktı. **Bu koşullarda başlayan AKP-CHP görüşmeleri, AKP’yi rahatlatırken, CHP’yi belirlediği “ilke”lerden de taviz vermeye götürdü.** Öyle ki, 7 Haziran seçimlerinin ana konusu olan 17-25 Aralık soruşturması, Erdoğan’ın yasal

her zaman yaşadığımız türden bir seçimle karşı karşıya değiliz. Onun için “seçim taktikleri” üzerine uzun uzun tartışmak, konuşmak gereksizleşmiştir. Keyfi ve fiili yönetimle dayatılan bir seçimi protesto etmek, en doğal tepkidir.

Böyle bir seçime katılmak, 7 Haziran seçimlerini yok sayan AKP’nin suçuna ortak olmaktır.

sınırları içine çekilmesi bile ileri sürülmedi.

CHP’nin olabildiğince alttan almasına rağmen, bir ayı aşkın süren görüşmelerin ardından AKP’nin bir koalisyona yanaşmadığı, en fazla 3 aylık bir hükümet önerdiği ortaya çıktı. CHP bunu kabul etmeyeceğini

Levent Tüzel “bakanlık” teklifini reddetti

HDP milletvekili Levent Tüzel, Davutoğlu’nun HDP’den “bakanlık” önerdiği üç kişiden biriydi. Tüzel, düzenlediği bir basın toplantısı ile bu teklifi kabul etmediğini duyurdu.

HDP, günler öncesinden “seçim hükümeti”nde yer alacağını bildirmişti. MHP ve CHP reddettiği halde, AKP ile başbaşa kalma pahasına bu kararını değiştirmede. Üstelik Davutoğlu, “bakan” olacak kişileri kendisinin belirleyeceğini ve kapalı zarfla o kişilere tebliğ edeceğini duyurduğu halde... HDP’li yetkililer, önce bunun “kabul edilemez” olduğunu söylediler. Fakat sonra bu dayatmayı bile içlerine sindirdiler.

Davutoğlu’nun hangi HDP’li vekillere “bakanlık” önerdiği belli olunca, HDP Eş Genel Başkanı Figen Yüksekdağ, gazetecilerin önüne çıkıp, önerilen kişilerin bakanlığı kabul edeceğini duyurdu. HDP olarak böyle bir hükümette yer almayı gerekçelendirmeye çalıştı.

Aynı saatlerde MHP milletvekili Tuğrul Türkeş’in, de parti kararına rağmen teklifi kabul ettiği netleşti. Böylece kurulacak “seçim hükümeti”nde faşist Türkeş’in de yer alacağı belli oldu.

Akşam saatlerinde basın toplantısı düzenleyen Levent Tüzel, bu teklifi kabul etmeyeceğini duyurarak, hem AKP’yi hem de HDP’yi şaşırttı. Tüzel, “AKP ve Erdoğan’ın hiçbir yasa, teammül, prosedür vb. dinlemeden bu hükümeti dayattığını, ‘halka saldırı hükümeti’nde yer almayı doğru bulmadıklarını” söyledi. Bu kararın kurucusu olduğu EMEP’e ait olduğunu belirten Tüzel, HDP ile bu konuda “ayrık” düşüklerini de belirtti.

EMEP ve Tüzel, böylesi bir kesitte tarihsel bir tavır belirlemiş oldu. HDP’nin seçim vaatlerine de ters düşen, AKP’ye meşruiyet kazandıran bu karara ortak olmadığını gösterdi. Siyaseten bağımsız bir tutum izleyerek, HDP içindeki kuyrukçu anlayışlarla da arasına sınır çekti. Tarih karşısında böyle bir utancı taşıma ağırlığından da kurtulmuş oldu.

Böylece “seçim hükümeti” 2 HDP’li, 1 MHP’li, 1 BBP’li diğerleri AKP’li olan bir dağılımla kuruldu.

baştan belirtmişti. Dolayısıyla **AKP bilinçli olarak zaman kazanmaya oynamış ve CHP'yi de bu oyunun bir parçası yapmıştı.**

7 Haziran seçimlerinden sonra AKP ve MHP'nin tabanında birlik olduğu ve bu iki partinin daha rahat koalisyon kurulacağı söyleniyordu. Ancak AKP, MHP ile de koalisyon kurma çabasına girmede. Bu şekilde yeni hükümet kurmak için verilen 45 günlük sürenin 40 gününü doldurdu. Normal prosedürde cumhurbaşkanının hükümet kurma yetkisini, ana muhalefet partisinin başkanına vermesi gerekiyordu. Fakat Erdoğan, Kılıçdaroğlu'na bu görevi vermedi. Bir kez daha yasa-teammül tanımadığını ortaya koydu.

Hükümet kurma süreci, ipe un serme taktikleriyle geçirilirken, asıl önemli gelişme, Suriye'deki son olaylar üzerinden savaşın tüm ülkeye yayılması oldu. **Tel Abyad'ın IŞİD'in elinden alınması ve Kürt kantonlarının birleştirilmesi, AKP'yi oldukça rahatsız etmişti.** Türkiye-Suriye sınırının (Kuzey Suriye) boydan boya Kürtlerin hakimiyetine geçme tehlikesi karşısında, **AKP hükümeti ABD ile pazarlığa oturdu. İncirlik'in IŞİD'e karşı savaşta kullanılması karşılığında, iki Kürt kantonu arasında kalan Cerablus'a AKP yanlısı Türkmenlerin yerleştirilmesi ve buranın radikal İslamcı grupların denetiminde kalması şeklinde bir anlaşmaya varıldı.** Bu anlaşmanın bir gereği olarak da Türkiye, IŞİD'e karşı savaş açacaktı.

AKP'nin sözde IŞİD'e karşı savaşı, bir gün içinde PKK'ye ve Türkiye devrimci hareketine çevrildi. Seçim öncesi IŞİD eliyle gerçekleşen bombalı saldırılar, katliama dönüştü. İlk olarak, Suruç'ta Kobani'ye gitmek için toplanan gençler katledildi. Toplam 33 kişi bu bombalı saldırıda yaşamını yitirdi. Ardından emekçi semtlere operasyonlar düzenlendi, binlerce kişi gözaltına alındı, yüzlerce tutuklandı. Ve yargısız infazlar başladı. Cenazelerin kaldırılmasına izin verilmedi. Cemevlerine bombalı saldırılar düzenlendi vb...

Diğer yandan **yıllar sonra yeniden Kandil bombalandı. "Özel güvenlik bölgesi" adı altında Kürt köyleri boşaltıldı. Birçok yerde "sokağa çıkma yasağı" ilan edildi.** Aralarında çocukların da olduğu sivil halkın üzerine ateş açıldı. Bir kadın gerillanın cesedi çıplak biçimde sokak ortasına atıldı. Kısacası 12 Eylül'ün insanlık-dışı her tür vahşeti, işkencesi ve katliamı yeniden sahneye konuyordu.

Elbette tarihte tekrerrür yoktur. **Yöntemler benzese de ne PKK ve Kürt halkı aynı durumdadır, ne de egemen güçler. Egemenler, 12 Eylül, ya da '90'lardaki gibi birlik içinde değildir. Aksine klikler arası çelişki ve çatışmalar baskındır. Fakat daha önemlisi, Kürtlerin Rojava'da kazandığı mevziler, hem PKK'nin hem de Kürt halkının kendine güvenini arttırmıştır.** Bu saldırılar karşısında kitlesel ve etkili bir direniş sergilenmesi, bunun göstergesidir.

Sonuç olarak **AKP hükümeti, 7 Haziran sonrası bir taraftan "koalisyon görüşmeleri" ile zaman geçirirken, diğer taraftan başta Kürt halkı olmak üzere tüm halka ve onun öncülerine karşı savaş**

açmıştır. Yeniden tek başına hükümet olabilmek için ülkeyi kan gölüne çevirmiştir. Yarattığı bu kanlı-kaotik ortam üzerinden seçimleri dayatmakta, "ya beni seçersiniz, ya da ortalığı yakarım" demektedir.

Keyfi yönetim-rejim krizi

7 Haziran seçimleri sonrası bir süre ortada görünmeyen ve sesi kesilen Erdoğan, geçen süre zarfında yeniden eski haline döndü. Yine muhtarları toplayıp esip gürüyor, yurdun dört bir yanında "açılış"lara katılıp nutuklar atıyor, yurtdışı gezilerinde yandaş gazetecileri yanına alıp demeçler veriyor...

15 Ağustos günü Rize'deki bir cami açılışındaki sözleri, her şeyi apaçık ortaya koydu: *"İster kabul edilsin, ister edilmesin Türkiye'de yönetim sistemi değişmiştir"* dedi Erdoğan. *"Şimdi yapılması gereken, bu fiili durumun hukuksal çerçevesinin yeni bir anayasa ile netleştirilmesi, kesinleştirilmesidir."*

Bu açıkça "sivil darbe" ilanıydı. Şimdi buna yasal bir kılıf gerekiyordu. Tıpkı 12 Eylül faşist darbesinin '82 anayasası ile yasal bir hal alması gibi...

Erdoğan, daha önce de parlamenter sistemi "bekleme odası"na aldığını söylemişti. Seçimle işbaşına gelen ilk cumhurbaşkanı olduğunu, öncekilerden çok farklı bir profil çizeceğini belirtmişti. Nitekim **cumhurbaşkanı olduğundan bu yana, "anayasal çerçeveyi" aşan birçok uygulamayı da gerçekleştirdi. Ama ilk kez bu kadar açıktan bunu ifade ediyordu.**

Bu aynı zamanda Türkiye'de ciddi bir rejim krizi yaşandığının da itirafıydı. Öyle bir kriz ki, siyasi, ekonomik, idari, askeri, ahlaki her yanı kaplıyor. En başta devlet kurumlarının yetki ve görevleri, birbiriyle ilişkileri tepetaklak olmuş durumda. Ne yasaların ne de anayasanın bir bağlayıcılığı, bir hükmü var! Buna karşılık anayasa veya yasalar

"Özel güvenlik bölgesi" adı altında Kürt köyleri boşaltıldı. Birçok yerde "sokağa çıkma yasağı" ilan edildi. Aralarında çocukların da olduğu sivil halkın üzerine ateş açıldı. Bir kadın gerillanın cesedi çıplak biçimde sokak ortasına atıldı. Kısacası 12 Eylül'ün insanlık-dışı her tür vahşeti, işkencesi ve katliamı yeniden sahneye konuyordu.

da değişmiş değil. Yani bir "geçiş dönemi"! Fakat onun da süresi, sınırı belirsiz... Böyle olunca hiç bir kurala-hukuka bağlı olmayan keyfi bir yönetim ortaya çıkıyor.

Bunu yargı kararlarında çok açık biçimde görebiliyoruz. Erdoğan "iki ay içinde seçim" diyor, YSK seçimleri öne alacağını açıklıyor. Danıştay, cumhurbaşkanı sarayına "kaçak" diyor, ama cumhurbaşkanı "saray"ında oturmaya devam ediyor. Böylesine bir keyfiyet, ancak askeri darbe dönemlerinde görülmüştür.

Şimdi aynı keyfiyet ile 7 Haziran seçimlerini yok sayıyorlar. Kendilerini tek başına hükümet yapmayan halkı cezalandırıyorlar. Ve istedikleri sonuç çıkana dek her şeyi yapabileceklerini ortaya koyuyorlar. Ortamı terörize etmekten, anketlerle yönlendirmeye, her tür seçim hilesinden, YSK üzerinde baskıya, içerde-dışarda savaşı tırmandırmaya kadar her şey...

AKP'yi ve Erdoğan'ı bu kadar pervasız kılan nedir? Türkiye tarihinde görülmemiş bir şekilde seçimleri tanımayıp, "tekrar seçim"e götürme keyfiyetini ve cüretini nereden almaktadır?

Bunun önemli bir nedeni, bölgenin kaotik ortamı, uzun yıllardır süren savaş ve emperyalistler arası çekişmedir. ABD'nin başta Ortadoğu olmak üzere dünyadaki hegemonyasını koruma girişimi, başarısızlıklarla doludur. Bu durum, AKP'ye her dönem manevra alanı sağlamıştır. Kimi zaman ABD ile çelişme pahasına adımlar atmış, emperyalistler arası çelişkilerden yararlanmasını bilmiştir.

Diğeri, düzen-içi muhalefetin son derece silik oluşudur. AKP'nin "yaptım-oldu" tutumuna, bugüne dek düzen partilerinden ve hatta reformistlerden ciddi bir karşı koyuş gelmemiştir. Her defasında "yasaları çiğnıyor", "anayasayı ihlal ediyor" çığırkanlığı dışında, yaptıkları bir şey yoktur. Çünkü AKP'den çok halktan korkmakta, halkı ayağa kaldırmak yerine, yatıştırmaya çalışmaktadırlar.

Oysa bu partiler, kitleleri ne büyük vaatlerle 7 Haziran'da sandığa çağırmışlardı. AKP'nin saltanatını yıkma sözü vermişler, büyük bir umut ve beklenti yaratmışlardı. Kitleler de son yılların en fazla katılımı ile sandığa gitti ve onlara oy verdi. HDP ilk kez barajı aştı ve 80 milletvekili ile meclise girdi. Buna "demokratik devrim" bile dediler.

Peki sonuç ne oldu? **3 ay içinde her şey sıfırlandı! Buna karşı en küçük bir direniş bile göstermediler. Hemen "seçime hazırız" diyerek, duruma teslim oldular.** Örneğin

CHP, hükümet kurma yetkisini Erdoğan'ın resmen gaspetmesi karşısında hiç bir şey yapmadı. En hafifinden meclisi toplanmaya çağırma, Erdoğan'ı yargılama önergesi verme, fiilen hükümeti kurmaya çalışma gibi pasif biçimleri bile denemedi. Oysa AKP ve Erdoğan'ın fiili tutumlarına karşı fiili tavırlar geliştirmek, zorunlu ve meşruydur.

Keza **"başkanlık" meselesi kapanmışken, HDP'nin bunun için referandum önermesi, AKP'nin ekmeğine yağ sürmek değil de nedir?** Ya da "seçim hükümeti"ne MHP ve CHP katılmazken, HDP'nin katılma kararı almasına ne demeli? **Seçim**

propagandalarında “açık ya da örtük hiçbir biçimde AKP’ye destek vermeyeceğiz” diyen HDP, seçmenlerine verdiği sözü ne çabuk unuttu! Hem de AKP’nin halka karşı savaş açtığı, faşist yüzünü tüm çıplaklığı ile sergilediği, hiçbir kural tanımadan seçimleri bile iptal ettiği bir dönemde...

Şu kesitte muhalefet partilerinin yapacağı tek şey, “seçim hükümeti”ne katılmamak, AKP’yi yalnızlaştırmaktır. AKP’nin yok saydığı 7 Haziran seçimlerine sahip çıkmak, onun dayattığı seçimleri tanımamaktır. Aksi her tutum, AKP’yi güçlendirmekten başka bir şeye yaramaz.

Seçimleri tanımıyoruz!

Yukarıda belirttiğimiz gibi, her zaman yaşadığımız türden bir seçimle karşı karşıya değiliz. Onun için **“seçim taktikleri” üzerine uzun uzun tartışmak, konuşmak gereksizleşmiştir. Keyfi ve fiili yönetimle dayatılan bir seçimi protesto etmek, en doğal tepkidir.**

Böyle bir seçime katılmak, 7 Haziran seçimlerini yok sayan AKP’nin suçuna ortak olmaktır. Erdoğan’ın açıkça itiraf ettiği “saray darbesi”ne boyun eğmektir.

Diğer yandan başta Kürt halkı olmak üzere halkın “can güvenliği” yokken sandığa çağırarak, onların durumunu hiç anlamamak demektir. Nitekim Kürt halkı, “biz canımızın derindeyiz, ne seçimi” diye tepki göstermektedir. Üstelik AKP, sözde “seçim güvenliği” adı altında “taşımali sistem”i gündeme getirmiştir. HDP’ye oy veren Kürt köylerindeki seçmenler, il ve ilçelere taşınarak, orada oy vermeleri dayatılmaktadır. Seçim günü bu seçmenlerin ne kadarının ilçe merkezlerine ulaşabileceği ortadadır.

Hal böyleyken **HDP bir yandan AKP ile “seçim hükümeti”ne katılma kararı alarak, diğer yandan bu seçimlerde yüzde 20 oranında oy hedeflediklerini duyurarak, halktan kopuk hareket ettiğini göstermiştir.**

7 Haziran’da barajı aşan, hatta yüzde 13 gibi bir orana ulaşan HDP, 7 Haziran’ı bir milat gibi sunmuştu. “Türkiye rahat bir nefes alacak” demişlerdi. Fakat 7 Haziran sonrası, öncesinden çok daha kötü bir döneme girildi. Şimdi HDP yüzde 13 ile de yetinmiyor, yüzde 20 istiyor! Diğer düzen partileri gibi her seçimde halktan daha fazlasını istiyor! Ama seçim döneminde halka verdiği sözleri tutmuyor!

Daha önemlisi, **meclise kaç milletvekili ile gelirse gelsinler, düzenin yapısında değişen birşey olmuyor, olmayacak! Son 3 ayda yaşananlar, bunu bir kez daha gözler önüne sermiştir.**

Sonuç olarak, kendisine saygısı olan hiçbir kişi ve kurum, böylesi bir ortamda ve keyfi biçimde dayatılan bir seçime katılmayacaktır. Çünkü seçimler gayri-meşrudur!

AKP’nin pervasızlığını, keyfiyetini durduracak tek güç; halkın örgütlü gücüdür! Sandığın değil, sokağın gücünü ortaya koymaktır!

Suruç’un hesabı sorulacak

“Beraber savunduk beraber inşa ediyoruz” sloganıyla SGDF’nin başlattığı kampanya kapsamında Kobane’ye gitmek için yola çıkan gruba, 20 Temmuz’da Suruç’ta canlı bomba saldırısı yapıldı. Saldırı sırasında 31 kişi öldü, onlarcası yaralandı. Ağır yaralanan iki genç, daha sonra şehit düşünce, Suruç’ta katledilenlerin sayısı 33’e yükseldi.

Urfa Suruç’taki Amara Kültür Merkezi’nde açıklama yapılırken yaşandı bu korkunç patlama. Saldırı, Kürt halkının Rojava’da savaşarak elde ettiği kazanımlarına, halkların dayanışmayı büyütmesine yönelikti. Devlet erkanı, tıpkı Reyhanlı patlamasında olduğu gibi “sorumlulardan hesap soracağız” diyerek sorumluluklarını gizlemeye çalıştılar. Oysa kendini patlatan canlı bomba, birkaç hafta önce gözaltına alınmış ve serbest bırakılmış bir IŞİD’çiydi. Urfa Valisi, henüz birkaç hafta önce “Urfa’da IŞİD var mı?” diye soran gazetecileri gözaltına aldırıştı. Türkiye’nin IŞİD’i desteklediği, Türk sınırlarından istedikleri gibi girip çıktıkları, tırlarda IŞİD’e silah gönderildiği kanıtlarıyla ortaya çıkmıştı. Buna rağmen yalan söylemeye devam ettiler.

Suruç’taki patlamanın ardından devlet, yaralıları hastaneye yetiştirmek yerine, yardıma gelen kitleye saldırdı, ambulansların gelmesini geciktirdi. Adeta

ölümlerin artması için çaba sarfetti.

Suruç katliamının ardından kitleler sokaklara döküldü. İstanbul, Ankara, İzmir, Diyarbakır, Adana, Hatay, Mersin, Eskişehir, Samsun, Kocaeli, Dersim başta olmak üzere birçok yerde gösteriler ve eylemler örgütlendi. Eylemlerin birçoğuna polis saldırdı, onlarca kişi gözaltına alındı. Devlet kitlelerin hesap sormasına da tahammül edemedi. Eylem yapanları “provokasyon”la suçladı.

İstanbul’daki eylem saat 19.00’da Taksim Tünel’de başladı. Birçok kurumun çağrısıyla yapılan eylemde PDD okurlarının da içinde yer aldığı onbinler, sloganlarla Galatasaray Meydanı’na yürüdü. Galatasaray’da yapılan basın açıklamasında, IŞİD’in örgütlenmesinde Türk devletinin rolünün büyük olduğu ve bu katliamdan sorumlu oldukları belirtildi. Sorumlular yargılanıncaya kadar sokaklarda olunacağı söylendi.

Basın açıklamasının bitmesinin ardından, polis kitleye gaz bombaları ve plastik mermiyle saldırdı. Kitle de taş ve havai fişeklerle karşılık verdi ve ara sokaklara dağıldı. Aynı gün İzmir’deki eylem de saldırı gerçekleşti. İstanbul’da Gazi Mahallesi, Nurtaye, Okmeydanı, Sarıgazi, 1 Mayıs, Gülsuyu ve İkitelli mahallelerinde yürüyüşler ve eylemler yapıldı. Gazi, Okmeydanı ve Nurtape’de eylemlere polis saldırdı. Kitle sokaklara barikatlar kurarak saatlerce direndi.

Katliamda ölenlerin cenazeleri, kitlesel bir katılım-la defnedildi. Kürdistan illerindeki törenlere onbinlerce kişi katıldı. Cenazelerin ardından çatışmalar yaşandı. İstanbul, Bursa, Ordu, Dersim, Trabzon’da cenazeler 22 Temmuz’da kaldırıldı. İstanbul’da Gülsuyu, Ümraniye, Kadıköy ve Gazi’de törenler yapıldı. Törenlere devrimci yapılar ve partiler de katıldılar.

Suruç ve Kobane’deki saldırıları ve katliamı lanetliyoruz!

AKP destekli IŞİD çeteleri, Suruç’ta bir bombalı saldırı ve katliam gerçekleştirdi.

Kobane’nin yeniden inşa sürecine katılmak için Suruç’a gelen SGDF’li gençlerin yaptığı basın açıklamasına düzenlenen saldırıda, onlarca genç yaralandı ve şehit düştü.

Düzenlenen saldırı, Kobane’de IŞİD çetelerine karşı verilen mücadele ve elde edilen kazanımlara duyulan öfkenin ürünüdür.

Saldırı, IŞİD çetelerinin ve destekçilerinin, kaybettikleri mevzilerin acısının ifadesidir.

Kobane’de Kürt ulusal hareketi bütün dünyanın saygısını ve desteğini kazanan bir mücadele yürütüyor. AKP ve ABD tarafından desteklenen IŞİD çeteleri karşısında bir insanlık savaşı veriyor. Ve bu savaşta mevziler kazanıyor, IŞİD’i geriletıyor.

Kobane’deki savaş, dünya halklarının destek ve dayanışması ile güçleniyor.

Gerçekleştirilen alçakça saldırı, bu destek ve dayanışmaya karşıdır. Kobane’nin yarattığı ilerici havayı kırmayı, desteği zayıflatmayı, halkların bu direnişe duyduğu inancı zayıflatmayı amaçlamaktadır.

Ama başaramayacaklar!

Döktükleri kanda boğulacaklar!

Halkların kardeşliğini yokedemeyecekler!

Emperyalist savaşa, IŞİD çetelerine ve destekçilerine, faşist saldırganlığa karşı;

DEVİRİM VE SOSYALİZM MÜCADELESİNİ YÜKSELTELİM!

20 Temmuz 2015

Proleter DEVİRİMCİ DURUŞ

Kürt halkına saldırılar son bulsun! OPERASYONLAR DURDURULSUN!

Batıda tartışmalar asıl olarak seçim gündemine kilitlenmişken, Kürt illeri alev alev yanıyor. Devletin kolluk kuvvetleri '90'lı yılları hatırlatan yöntemlerle, Kürt halkına dönük pervasız bir terör dalgası başlatmış durumda. Bir ayı aşkın süredir, saldırılar peşpeşe yağıyor.

Önce Temmuz ayı sonlarında, IŞİD'i bahane ederek Kandil'deki PKK kamplarına bombardıman başlatıldı, Rojava'nın bazı bölgeleri de bu bombardımandan nasibini aldı.

Arkasından saldırılar artarak devam etti. Bu saldırılar, bölgedeki yaşamı savaş alanına çeviriyor.

IŞİD'le çatışmada ölen PYD'lilerin cenazeleri sınır kapısında günlerce bekletiliyor, ailelerine verilmiyor. Dersim'de ve Amed'de "özel güvenlik bölgeleri" oluşturuluyor ve halkın bu alanlara girmesi, hareket etmesi engelleniyor. Ağrı-Diyadin'de, fırında çalışan iki çocuk, Amed'de engelli bir çocuk, devlet tarafından pervasızca infaz ediliyor. Son bir ayda, 20'den fazla kişi, yargısız infazla katledildi.

Varto'da, Lice'de, Silvan'da "sokağa çıkma yasağı" ilan ediliyor. Evlerden insanlar alınıyor, işkencelerden geçiriliyor, infaz ediliyor. Öyle ki, kimlerin katledildiği bile tam olarak tespit edilemiyor. Evler yakılıyor, kurşunlanıyor. Öylesine bir terör estiriliyor ki, halk, evlerinde çatışmadan korunmak için "kafamızı bile kaldıramadık" diyor. Bir kadın gerilla, öldürüldükten sonra soyularak teşhir ediliyor. Şemdinli'de bir köye havan yağdırılıyor.

Bu saldırılar için, PKK'nın yaptığı eylemler ile Kürt hareketinin güçlü olduğu yerlerde "öz yönetim" ilan etmesi bahane ediliyor. Gerçekte ise, bir taraftan Kürt halkını sindirmek için terör estirilirken, diğer taraftan şoven dalga yükseltilmeye çalışılıyor. Çeşitli illerde HDP binalarının önünde sivil faşistler tarafından eylemler gerçekleştiriliyor, HDP hedefe çakılıyor. Asker cenazeleri, şoven saldırganlığın yükseltildiği arenalara dönüştürülüyor.

Alanya'da HDP'ye sivil faşist saldırı ile başlayan, ardından Kürtlerle sivil faşistlerin çatışmasına dönüşen olay ise, koşulların uygun olduğu yerlerde, şoven dalganın nasıl etkili olabileceğini gösteriyor.

Bu arada, saldırıların gerçekleştirildiği bölgelere girmek isteyen heyetlere, milletvekillerine izin verilmiyor; bu terör operasyonlarının doğrudan "Ankara'dan, yani AKP-Erdoğan tarafından yönetildiği, gerçekleştirilenlerin ağzından itirafa dönüşüyor.

'90'lara mı dönüyoruz?

Estirilen devlet terörünün, '90'larda yürütülen savaş politikalarıyla biçimsel benzerlikleri olduğu aşikar. Ancak iki dönem arasında özsel bazı farklılıkları gözden kaçırmamak gerekiyor.

En başta, Kürt halkının talepleri ve mücadelesi,

'90'larla aynı düzeyde değildir. Bugün Kürt halkının özgüveni de, talepleri de, mücadeleye katılma-sahiplenme düzeyi de çok daha yüksektir. Suriye'de savaşın başlamasından bu yana, Rojava'da yaşanan gelişmeler, bir bütün olarak Kürt halkında, özel olarak da "Kuzey'de beklentileri artırmıştır. Rojava'nın, savaşın içinden doğması, resmen "devlet" olarak tanınmasa bile savaş koşulları içinde devlet gibi davranıyor olması, Kürt halkının binlerce yıllık özleminin gerçekleşmesi olarak görülmektedir.

Ve bu koşullar içinde, Kuzey'deki halk da, kendi fiili kazanımlarını genişletmektedir. Son bir yıldır, Kürt illerinin büyük çoğunluğunda milisler tarafından "asayiş" sağlanmakta, yol kesme-kimlik kontrolü eylemleri yaygınlaşmakta, yerelerde birçok sorun devletin kurumları değil, Kürt siyasal hareketinin kurumları tarafından çözülmektedir. Son aylarda çatışma süreçlerinde hendeklerin kazılarak ilçenin-kasabanın yalıtılması, devlete karşı savunmanın güçlendirilmesi oldukça önemli bir adımdır. Son bir ayda, devletin saldırılarının artması üzerine, birçok il ve ilçede "özyönetim" ilan edilmiştir. Bir adım daha ileri gidildiği anlamına gelmektedir. Bütün bu koşullar, devletin saldırılarına rağmen, mücadelenin daha da yükseleceğini göstermektedir. '90'lardan en önemli farkı budur.

İkincisi, '90'larda devlet, bir blok olarak Kürt hareketine saldırmıştır. Klikler arası farklılıklar geriye itilmiş, Kürt halkına karşı birleşik-topyekun bir saldırı başlatılmıştır. Bugünkü saldırı ise, devletin bir bölümünün, burjuvazinin bir kesiminin saldırısıdır. Diğer kesimler, bu saldırılara karşı olduklarını, son derece net ve açık biçimde ortaya koymaktadırlar. Hatta, AKP'nin kendi içinde bile "çatlak ses" yükselmektedir.

Bu durum, saldırıların sistemli hale getirilip sürdürülmesinin önündeki engellerden biridir. Saldırıları, Kürt halkının mücadelesini durduramayacağı gibi, bu saldırgan politikalara tepki duyan, karşı çıkan bütün kesimleri birleştiren bir zemin oluşturmaktadır. Tepkilerin ve muhalefetin yükseldiği koşullarda, devletin saldırgan kanadının bu tutumunu sürdürmesi giderek zorlaşacak ve bir noktada bitirmek zorunda kalacaktır.

Üçüncüsü, Öcalan ve İmralı heyeti üzerinden yürütülen ve "çözüm süreci" adı verilen uzlaşmacı

süreç, yine '90'lardan bir başka farklılığın göstergesidir. '90'larda Kürt siyasal hareketi, "ulusal kurtuluş savaşı" yürüten küçük burjuva devrimci" bir kimliğe sahipti. Şimdi ise, '99'dan itibaren uzlaşmacı-teslimiyetçi bir rotaya girerek, mücadeleyi burjuva-ulusalcı bir çizgide sürdürmektedir. Öcalan ile devlet arasında son birkaç yıla damgasını vuran görüşmeler bunun bir yanını oluşturmaktadır. Diğer yanında ise, Kobane direnişinden bu yana giderek artmakta olan ABD ile ilişkiler sözkonusudur. ABD'nin Kobane'de PYD ile birlikte hareket etmesi, Tel Abyad'ın ele geçirilmesi ve iki kantonun birleştirilmesinde olduğu gibi zaman zaman PYD'nin önünü açması, Kandil'den ya da Türkiye'deki gelişmelerden bağımsız değildir. '90'lı yıllarda ABD'ye karşı "anti-emperyalist" bir çizgide yürüyen PKK, bugün ABD ile işbirliğini meşrulaştırmaktadır. Kandil'in bombalanması başta olmak üzere

Kürt halkına dönük saldırılara ABD'nin de tepki göstermesi bunun somut görüngülerinden biridir.

"Çözüm süreci" adı verilen ve hem devletle hem de ABD ile yürütülen ilişkiler, Kürt siyasal hareketi açısından öylesine belirleyicidir ki, bugün "müzakereler" yeniden başlasa, Kürt halkına dönük saldırılar önemini yitirebilir.

HDP'nin tutumu, bunun böyle olacağının işaretlerini vermektedir zaten. HDP eşbaşkanı Demirtaş, Kürt halkı üzerindeki bu açık devlet terörünü ve vahşi saldırganlığı, "devletin güvenlikçi politikaları" olarak isimlendirerek hafifsetmektedir mesela. Keza, bölgeye heyet göndermek gibi birkaç adımı bir kenara bırakacak olursak, HDP'nin asıl gündemi seçim-koalisyon tartışmalarıdır. HDP bölgedeki saldırıları teşhir etmeye değil, dayatılmakta olan seçimlerde oyunu yüzde 20'ye çıkartmaya kilitlenmiştir adeta. Öyle ki, bölge halkı bile bunu görmekte, "burada katliam yaşıyoruz, canımızın derdindeyiz, seçimi bırakıp bizimle ilgilensinler" diye tepki göstermektedir.

Sonuçta, Kürt hareketi büyümüş, kiteselleşmiş, uluslararası planda meşruiyetini güçlendirmiştir; ancak hareketin öncülerinin öncelikleri ile bölge halkının öncelikleri arasında bir açığı farkı da oluşmuştur. Hareketin en önemli dezavantajı da budur.

Saldırıları durdurulsun

Bölgede vahşi bir devlet terörü estirilmekte, Kürt halkı üzerinde pervasız bir saldırganlık yürütülmektedir. Bu saldırılar biran önce durdurulmalıdır!

Operasyonlar bitirilmeli, kaçırılan-infaz edilenlerin kimlikleri açıklanmalı, cenazeleri ailelerine teslim edilmeli; saldırıyı yürütenler, emri verenler yargılanmalıdır!

Kürt siyasal hareketi, tüm gündemini "barış" politikası üzerine oturtmakta, devletle kurduğu ilişkiyi de bununla tanımlamaktadır. Oysa yapılması gereken, kitleleri "savaşa karşı savaş"a çağırmak, tüm Türkiye halklarını savaşa ve faşizme karşı ayağa kaldırmaktır. Erdoğan'ın pervasızlığını ve savaş politikalarını durduracak tek şey budur.

18 Ağustos 2015

23 Temmuz sabaha karşı, TSK Suriye topraklarını bombalamaya başladı.

Kilis'in Elbeyli ilçesinde, Türkiye-Suriye sınırında TSK ile IŞİD mensupları arasında çatışma başladı. Daha önce yaralıları serbestçe sınırdan geçirerek Türkiye'ye getiren ve tedavi olmasını sağlayan IŞİD, 23 Temmuz günü sabaha karşı yine yaralı nakli sırasında, TSK'nın müdahalesi ile karşı karşıya kaldı.

Ardından, TSK Suriye topraklarında, IŞİD mevzisi olduğunu ileri sürdüğü belli noktaları bombalamaya başladı. Bombardıman sırasında, Diyarbakır'dan kalkan uçaklar kullanıldı.

24 Temmuz günü de, TSK'nın Suriye ve Irak topraklarına dönük ikinci bombardımanı başladı. Bu defa asıl hedef Kandil'deki PKK kamplarıydı. Göstermelik olarak Suriye'de birkaç IŞİD noktası da bombalandı.

IŞİD'e destek bitti mi?

İki gün üstüste gerçekleştirilen bombardıman, "IŞİD'e karşı mücadele" başlığı altında kamuoyuna duyuruldu. Gerçekte ise, Türk devletinin bu bombardımana başlamasının iki temel nedeni vardı.

Birincisi, bugüne kadar Türkiye devletinin IŞİD'e destek verdiği dair sayısız kanıt ve belge ortaya saçılmıştı. Sadece ülke içinde değil, emperyalist ülkelerin basınında ve emperyalist kurumların hazırladıkları raporlarda da, Türkiye'nin IŞİD'e açıktan yardım ettiği tespit ediliyor, bu konuda Türk devleti doğrudan suçlanıyordu. Bombardımanla AKP hükümeti ve Türk devleti, IŞİD'le aralarına mesafe koyduklarını göstermeye çalıştı. İçte ve dışta kamuoyu baskısı son derece şiddetlenmiş, AKP hükümeti ve Türk devleti katiller sürüsü IŞİD'in "işbirlikçisi" olarak dünya halkları nezdinde teşhir olmuştu. **Bombardıman, bir aklanma çabasını ifade ediyordu. Gerçekte, IŞİD'le ilişkinin kesilmesi söz konusu değildi; taktiksel olarak öyle görünmeye çalışıyorlardı.**

Tıpkı ABD emperyalizmi gibi. Çünkü ABD de bir taraftan IŞİD'e her türlü desteği veriyor ve yönlendiriyordu; ama aynı zamanda ona karşı savaşıyor gibi görünüyordu. 22 Temmuz günü Obama ile Erdoğan'ın yaptığı telefon görüşmesinin ardından bu bombardımanın başlaması ve İncirlik Üssü'nün savaşta kullanılacağını açıklanması bunun göstergesiydi.

İkincisi, Kobane ve Serekaniye kantonlarının birleşmesi ve PYD'nin güç kazanması, AKP hükümetini oldukça tedirgin etmişti. Türkiye'nin güneyinde bir Kürt devlet oluşumu giderek kendisini daha somut ve güçlü olarak ifade etmekteydi. Türk devletinin korkusunu derinleştiren unsur, Afrin kantonunun da bu devletin sınırlarının içine dahil olmasıydı. Kobane ve Afrin kantonları arasındaki bölgenin de PYD tarafından ele geçirilmesi ve Rojava'nın birleştirilmesi, çok güçlü bir Kürt devletinin kurulmasında

IŞİD'e değil, Kürt hareketine saldırı Türkiye savaşın içinde

ABD'nin bir süredir Türkiye üzerinde oluşturduğu baskı sonuç vermiştir. Suriye savaşında, AKP hükümetinin, ABD'nin çizdiği sınırları aşan, kendi politikalarını hayata geçirmeye, savaşın içinde kendi çıkar alanlarını oluşturmaya dönük tutumuna karşılık, ABD, sistemli bir biçimde Erdoğan'ın ve AKP'nin üzerinde baskı oluşturmıştır.

en önemli adım olacaktı. Türkiye, bu koşullarda hem güçlü bir Kürt devlete komşu olacak, hem de Türkiye'nin Suriye'nin içine uzanmış olan eli kesilmiş olacaktı. AKP hükümeti, radikal islamcı çetelere yapılan yardımdan, Suriye savaşında söz sahibi olmaya kadar birçok konuda mevzi kaybedecekti.

Bu iki unsur, TSK'nın Suriye topraklarında göstermelik bir IŞİD saldırısı başlatmasına neden oldu.

Asıl hedef PKK

Gerçekte ise, AKP hükümeti PKK'ye karşı bombardımana başlamak için IŞİD saldırılarını bir bahane olarak göstermişti. Uluslararası kamuoyuna, "iki tarafı da vuruyoruz" mesajı vermektir bu.

Kürt hareketinin Rojava'da üstüste kazandığı zaferler ve bu zaferler üzerinden Türkiye'de de "çözüm" talep ve beklentilerindeki artış, Kürt kitlesinin daha atak ve talepkar hale gelişi gibi unsurlar, AKP hükümeti açısından büyük bir tehdit anlamına geliyordu. Seçim sonuçları, AKP'nin korkularının yersiz olmadığını göstermiş oldu. Ve bu koşullarda, Kürt hareketine karşı içte ve dışta saldırılarını artırdı.

Türkiye artık savaşın içinde

Bombardıman sırasında Suriye'nin hava sahasının ihlal edilmediği söyleniyor. Oysa **sonuçta Suriye toprakları bombalanıyor. Bu durum, Türkiye'nin artık sınırlı bir biçimde de olsa savaşa girmesinin işaretidir.**

Daha önemlisi, İncirlik üssünün kullanımı

için ABD emperyalizmine verilen izindir. Bu sadece üssün kullanımı ile sınırlı değildir. ABD'nin bir süredir Türkiye üzerinde oluşturduğu baskı sonuç vermiştir. Suriye savaşında, AKP hükümetinin,

ABD'nin çizdiği sınırları aşan, kendi politikalarını hayata geçirmeye, savaşın içinde kendi çıkar alanlarını oluşturmaya dönük tutumuna karşılık, ABD, sistemli bir biçimde Erdoğan'ın ve AKP'nin üzerinde baskı oluşturmıştır. ABD gazetelerinde çıkan yazılardan, emperyalist kurumların hazırladıkları raporlara kadar bu böyledir. Bu baskılar üzerinden yapılan görüşmeler sonuç vermiş, Türkiye ile ABD, Suriye'deki çıkarlarını ortaklaştırmışlardır.

Yapılan ittifakın bir yanında, Kobane ile Serekaniye'nin birleşmesi konusunu Türkiye'nin kabullenmesi vardır. Ancak Türkiye, bu birleşmenin Afrin'e doğru uzamasının önündeki engeldir. ABD ile yapılan anlaşmada, Kobane ile Afrin arasındaki bölgenin Türkiye'ye bırakılması da vardır.

İncirlik'in kullanımı, ABD'nin savaşta işini oldukça kolaylaştıran bir unsurdur. Bu hamle ile ABD'nin bir adım daha kazandığını söylemek zor değildir. Ancak Rusya ve Suriye de kendi hamlelerini yapmaktadır. **Temmuz ayı başında, Türkiye'den bir generalin Esad'la görüşmek üzere Suriye'ye gittiği açığa çıkmıştır.** Rusya, Suriye savaşına ilişkin kendi ittifaklarını genişletmek için bir süredir daha sistemli bir çaba içindedir.

Savaşa karşı savaşımlar

Emperyalistlerin çıkarları savaşların uzamasında, bölgenin yangın yerine dönmesindedir.

Halkların ise savaştan bir çıkarı yoktur. Tam tersine, savaşlar, işçi emekçi kitleler için ölüm, bombardıman, katliam, açlık, sefalet ve her tür işkencedir. Bu nedenle, savaşı durdurmak ve Türkiye'nin savaşa girmesini engellemek için tüm gücümüzle çalışmak gerekir. Bu savaşı durdurmak, kitlelerin savaş karşıtı mücadelesinden geçmektedir.

Son yapılan operasyonlara da bu gözle bakmak gerekir. **Devrimcilere dönük operasyon, baskın ve gözaltılar, savaşa hazırlanırken "cephe gerisini düzleme" amacını taşımaktadır.** Devlet, bir taraftan IŞİD'e karşı operasyon yapıyormuş gibi görünürken, gerçekte devrimci yapılara ve Kürt hareketine saldırmaktadır.

Bu saldırganlık, infaz yapacak kadar büyük bir pervasızlık da taşımaktadır. Halk Cephesi temsilcisi Günay Özasan'ın çatışmada vurulduğu söylenmektedir. Oysa, belirtiler bunun bir infaz olduğunun göstergesidir. Devlet bu infaz ve saldırılarla, devrimci yapıları zayıf düşürmeyi, kitlelere korku salmayı hedeflemektedir.

Ancak yılmadan mücadeleye devam etmek, tüm baskılara rağmen savaş karşıtı mücadeleyi yükseltmek gerekir.

“Zengin asker de olmaz, şehit de!”

Asker cenazelerinde hava değişiverdi. Cenaze sahipleri artık “vatan sağolsun”, “bir oğlum daha olsa onu da gönderirim askere” demiyor, diyemiyor. Tam tersine, sadece cenaze sahipleri değil, bir bütün olarak halk, savaşı sorguluyor.

Halk savaşı sorguluyor, çünkü Erdoğan açıktan, seçimlerde istediği sonucu alamadığı için, AKP tek başına hükümet olamadığı için, Erdoğan başkan olamadığı için savaşı yükselttiğini söyledi. 2-3 ay öncesine kadar kapalı kapılar ardında, gizli görüşmelerde “çözüm süreci”ni yürüten Erdoğan, bugün Kürt illerine ateş yağdırıyor.

Ve Kürt halkı direniyor... Çocuğuyla yaşlısıyla, milisiyle gerillasıyla, ev kadınıyla yaşlı dedesiyle, Kürt halkı direniyor...

“Bilal gitsin askere”

Gelen asker cenazelerindeki öfke de bu yüzden doğrudan Erdoğan’a, AKP’ye, kendi çocuğunu parayla askerden kurtararak yoksul çocuklarını ölüme gönderen siyaset tarzına karşı büyüyor, güçleniyor.

Bir abla, taziye için arayan Erdoğan’a, Bilal’in askere neden gitmediğini soruyor.

Bir yarbay, kardeşinin cenazesinde savaş politikalarını sorguluyor.

Bir kadın astsubay, oğlunun ne kadar yoksulluk içinde büyüdüğünü anlatan acılı anneye “zaten zengin asker de olmaz, şehit de” diyor.

Davutoğlu, “evlatlarımızı feda ederiz” dediğinde, “kendi evladınızı feda edin” çığılığı yükseliyor.

Ve giderek, “Bilal gitsin askere” diyenlerin sayısı da, cesareti de artıyor.

Bu sürdürülemez bir politikadır

AKP ve Erdoğan dışında, Kürt halkına dönük bu savaşa onay veren tek bir kesim bile yoktur. Bu hem ülke içinde, hem de ülke dışında böyledir.

ABD, İncirlik başta olmak üzere Türkiye’deki havalimanlarından yararlanma karşılığında AKP’nin PKK kamplarına dönük saldırılarına göz yumdu. Fakat bir yandan PYD-PKK’yi kaybetme korkusu, diğer yandan sivil halkın bombalanması ve buna karşı büyüyen öfke, ABD’yi de çark etmek zorunda bıraktı. ABD, Kürt hareketinin taraf değiştirmesi ihtimalini, kendi Irak-Suriye ve İran politikaları açısından sakıncalı bulmaktadır.

Ordu içinde de savaşa karşı tepkiler artıyor. Sadece erler değil, subaylar bile artık “operasyon” a çıkmakta isteksiz davranıyor, savaşın içine zorla sürülüyorlar.

Ülke içindeki burjuva kliklerin önemli bir kısmı, savaşın büyük bir

zarar verdiğini, “çözüm süreci”ne dönülmesinin hayati önemde olduğunu ifade ediyor.

Hepsinden önemlisi, Kürt halkı savaşa karşı savaşıyor! Barikatıyla, hendeğiyle, her türden savunma aracıyla direniyor.

AKP’nin ve Erdoğan’ın arkasında duran çok sınırlı bir kesim dışında, savaşa karşı çıkanlar son derece geniş bir alanda tepkilerini ifade etmektedir.

Savaş karşıtı cephenin en zayıf yanı, metropollerden desteğin zayıf kalmasıdır. HDP bu zayıflığın ana unsurudur. Öyle ki, HDP’nin asıl gündemi seçim ve hükümet tartışmalarıdır. Kürt illerinde yürütülen savaşa karşı mücadele asıl olarak DBP’ye terkedilmiş görünmektedir, HDP’den sınırlı sayıda milletvekili dışında, bölgedeki katliam ve saldırılara dönük kurumsal ilgi son derece sınırlı ve zayıftır. Bu zayıflık, Türkiye devrimci hareketinin savaş karşıtı tepkilerinin de sınırlı kalmasına neden olmaktadır.

Ancak kitlelerin kendiliğinden tepkisi, her asker cenazesinden sonra giderek büyümektedir.

* * *

Bu koşullar altında, savaşı sürdürmek de giderek zorlaşmaktadır. AKP ve Erdoğan yalnız kalmakta, savaş karşıtı kesimlerin baskısını taşımakta zorlanmaktadır. Ve savaş politikası her geçen gün biraz daha sürdürülemez hale gelmektedir.

Stalin’in oğlu savaşta öldü! Ya sizin oğullarınız?

Emperyalistler ve işbirlikçileri, yıllardır Stalin’e saldırıyor Diğer yönleri bir yana, Stalin’in ikinci emperyalist savaşta Nazi Almanyası’na karşı görkemli direnişte oynadığı rol, onun farkını görmeye yeter. Emperyalist-kapitalist sistem içinde hangi lider, devlet başkanı oğullarını savaşa göndermiştir? Hangisinin oğlu savaşta esir düşmüş, öldürülmüştür? Bırakalım devlet başkanlarını, komutanların, bürokratların arasında bile oğlunu savaşa gönderen pek görülmez. Ülkemizde de yıllardır süren savaşta binlerce asker öldü, aralarında bir tek zengin çocuğu, devletin ve ordunun üst kesiminin oğlu var mı?

Stalin’in manevi oğlu olarak bilinen Artyom Sergeev, bir anısında şunları söylüyor:

“Stalin, oğulları Yakov ve Vassili’yle beni toplayıp şöyle dedi: ‘Çocuklar, yakında savaş var, asker olmanız gerekecek!’ Yakov ve ben topçu olduk. Vassili ise pilot. Üçümüz de daha ilk günden savaşa gittik. Stalin, bizim hiç gecikmeden alınmamız için telefon etti. Baba olarak bize bahsettiği tek ayrıcalık buydu!”

Artyom Sergeev de dahil olmak üzere Stalin’in bütün oğulları cepheye gider. İçlerinden Yakov, Nazilere esir düşer. Naziler, onun Stalin’in oğlu olduğunu anlayınca, Sovyetlerin elinde esir olan mareşal Paulus ile değiş-tokuş yapmak isterler.

Stalin buna yanaşmaz. “Oradakilerin hepsi benim oğlum” der ve ekler: “Bir mareşali bir erle değiş-tokuş edemem!” Stalin’in bu yanıtı üzerine Naziler, Yakov’u kurşuna dizerler.

Yakov, orduda topçudur. Son havan topuna kadar yerinde kalıp düşmanı biçmeye devam etmiş bir savaş kahramanıdır. İçinde babasının bir fotoğrafı olan komsomol kartı vardır üzerinde. Almanlar onu aylarca esir tutarlar. O, yemine, vatanına, şerefine sadık kalarak onurluca bir tutum gösterir ve bir kahraman gibi ölür.

İşte bu “yürekli adam”dan ulaşan son sözler: “Eğer ülkemi yeniden göremeyeceksem, babam Jozef Stalin’e ona hiçbir zaman ihanet etmediğimi ve Alman propagandasının uydurmalarının tamamen yalan olduğunu söylemenizi istiyorum.”

Stalin’in başka bir sözünü daha biliyoruz. “Olabilecek en fazla sayıda Alman generali ele geçirmeliyiz, bir tek adamla değiştirmek için: Ernst Thaelmann”

Ernest Thaelmann, Alman Komünist Partisi’nin (KDP) genel sekreteridir. KDP ve ona bağlı “Kızıl Cephe Savaşçıları Birliği” Hitler faşizmine karşı büyük bir mücadele başlatmıştır. Ernest Thaelmann Naziler tarafından tutuklanana kadar bu birliğin başında yer alır. Birlik, son neferine kadar savaşır, ancak verilen mücadele faşizmi engelleyemez. Nazilere tutsak düşen Thaelmann katledildi. İşte Stalin’in “çok sayıda Alman generali ele geçirerek” kurtarmaya çalıştığı komünist önder Thaelmann budur.

(Molotov Anlatıyor - Yordam Yay.)

Savaşa karşı mücadeleyi yükseltelim!

AKP hükümeti, Kürt halkına karşı savaştan tuttuğu kurtuluşu bastı. Kürt illeri ve dağları bombalanıyor, ormanlar yakılıyor. Yine kan, yine ölüm, acı ve gözyaşı... Öte yandan belediye başkanları da dahil, kitlesel gözaltılar tutuklamalarda devam ediyor.

Seçim öncesine kadar “çözüm süreci” ile övünen AKP, ne oldu da birden bire savaşı başlattı? Ne oldu da sayısız kez denemiş bir yola, devletin yıllardır sürdürdüğü savaş politikasına geri döndü?

Son gelişmeler bir kez daha gösterdi ki, “çözüm süreci” dedikleri kitleleri, oyalamaktan başka bir şey değilmiş! Erdoğan seçim sonrası, “çözüm süreci seçimlere yaramadı” diyerek, amaçlarını net biçimde itiraf etti!

Elbette bu gelişmeleri, Ortadoğu’da süren savaştan bağımsız düşünemeyiz. Suriye’de AKP hükümetinin desteklediği IŞİD çetesinin gerilemesi, Rojava’da Kürt halkının kendi öz yönetimlerini oluşturmaları, AKP’ye ve onu destekleyen burjuvazinin çıkarlarına önemli bir darbe vurdu.

Kısacası kendi saltanatlarını ve çıkarlarını sürdürmek için, içte ve dışta savaşı tırmandırıyorlar. Neredeyse hergün onlarca ölüm haberleri geliyor. Savaş, her zaman olduğu gibi yine işçi ve emekçileri vuruyor.

Savaşın maliyeti de emekçilerin sırtında

Savaşın maliyeti de işçi ve emekçilere yükleniyor. İşsizlik yükseldi, temel tüketim malzemeleri zamlandı, dolar almış başını gidiyor...

İşçiler “dövizin yükselmesinden bize ne” diyemez. Türkiye, uzun yıllardır üretimde ithal girdi kullanıyor. İthalata dayalı ekonomi, dövizle bağılılığı artırıyor. Döviz yükseldikçe, doğalgazdan kırtasiyeye, elektronik eşyadan yiyecek ve giyeceğe her şey zamlanıyor. İşçi ve emekçiler, her gün biraz daha boğazından, temel ihtiyaçlarından kısmak zorunda kalıyor.

Dünyanın her yerinde burjuva devletleri savaşa girdiklerinde, asıl yükü işçi ve emekçilerin sırtına yıkarlar. İşçi ve emekçilerin ücretleri düşer, bazen dondurulur, yeni vergiler yüklenir, işsizlik artar, temel tüketim malları zamlanır vb... Zamlar, otomatikman ücretleri erimektedir zaten. Bu da gerçek ücretlerin düşmesi demektir. Örneğin doların TL karşısında değer kazanmasıyla, asgari ücret yüzde 15 dolayında erimiştir.

Diğer yandan ülkemiz kayıt dışı cenneti. Başta Kürt illeri olmak üzere milyonlarca işçi kayıtdışı çalıştırılıyor. Normal zamanda kayıtdışı çalıştırmanın önüne geçilmezken, savaş döneminde daha

Dünyanın her yerinde burjuva devletler, savaşın yükünü işçi ve emekçilerin sırtına yıkarlar. Ücretler düşer, bazen dondurulur, yeni vergiler yüklenir, işsizlik artar, temel ihtiyaç maddeleri zamlanır vb...

Bu savaş bizim savaşımız değil! Bizim savaşımız, savaşı isteyenlere karşı! Yani sömürücü kapitalist siteme ve onun sahibi burjuvaziye karşı!

çok para kazanmak için, kayıtdışı çalıştırma artacaktır. Keza taşeronlaştırma, esnek çalıştırma biçimleri de hız kazanacaktır.

Bütçenin büyük bir kısmını savaşa ayıranlar, işçi ve memurların ücretlerine zam sözkonusu olduğunda, “bütçede para yok”, “ekonomi kötü durumda” diyorlar. En son memur maaşlarına ilk altı ay için yüzde 6, ikinci altı ay için yüzde 5 zam verdiler. Toplam yüzde 11’lik zammın, yükselen enflasyon ile daha memurun eline geçmeden eridiğini görüldü.

Bu ekonomik kayıpların yanı sıra, **şoven propaganda ile işçi ve emekçiler zehirleniyor. Aynı fabrikada çalışan, aynı mahallede oturan çeşitli ulus ve topluluklardan emekçiler birbirine düşman ediliyor.** Bu tür yapay bölünmelerle, dikkatler çalışma ve yaşam koşullarından çekilerek, sömürü ve soygun artırılıyor.

Ayrıca savaş dönemlerinde faşist saldırılar da had safhaya çıkar. Her hangi bir hak arama mücadelesinin karşısına, polis ve jandarma dikilir. “Milli güvenlik” gerekçesiyle grevlerin yasaklanması, kitle eylemlerine izin verilmesi sıradanlaşır. Zaten “iç güvenlik yasası” hak arayışlarına karşı çıkarılan bir yasaydı. Şimdi bunu, yönetmenliklerle daha da perçinlediler. Kürt illerinde “özel güvenlik alanları” denilerek, ismi konmamış “olağan üstü hal” ilan edilmiş durumda.

Savaşa karşı savaşalım!

AKP hükümeti Kürt halkına savaş açmıştır. Bu

savaş haksız ve kirli bir savaştır. Bu politikayı boşa çıkarmalıyız!

Savaşı isteyenler kimlerdir? Özel-leştirilmede vurgun yapanlar; her işkolunda esnek çalışma ve taşeronlaştırmayı dayatanlardır! HES adı altında doğayı ve insanları katledenlerdir! Kendi saltanatları sürsün diye, halkın çocuklarını ateşe atanlardır!

İşçi ve emekçilerin bu savaştan hiçbir çıkarı yoktur! Aksine hem ekonomik, hem siyasi, hem de insani boyutuyla en büyük zararı halk ödemektedir. Ücretler düşmekte, vergiler artmakta, iğneden ipliğe her şey zamlanmaktadır.

Üstelik ölen de bizleriz! **İster gerilla ya da asker, ister Türk ya da Kürt olsun, ölenlerin hepsi yoksul-emekçi çocuklarıdır.** Son günlerde asker cenazelerinde “neden hep fakirlerin çocukları ölüyor, zenginlerin çocuklar değil” diyenlerin sayısı artmıştır. Giderek bu gerçek daha net biçimde görülmektedir.

Bir ulus ezen ulus, özgür olamaz! Ülkemizde yıllardır başta Kürt halkı olmak üzere ulusal azınlıklara karşı baskı ve şiddet uygulanıyor. Bu, ezen ulusun işçi ve emek-

çilerine özgürlük getirdi mi? Bugün yeniden alevlenen savaş ortamında işçi ve emekçiler daha mı özgür olacak? Tabi ki hayır!

Bu savaş bizim savaşımız değil! Bizim savaşımız, savaşı isteyenlere karşı! Yani sömürücü kapitalist siteme ve onun sahibi burjuvaziye karşı!

Savaşı ancak biz işçiler, emekçiler durdurabiliriz! Her işkolunda, her fabrikada işçiler, “savaş istemiyoruz” diyerek tepkilerini ortaya koyabilir. Mesela “metal işçileri savaş istemiyor”, “tekstil işçileri savaş istemiyor” yazılı pankartlarımızla dövizlerimizle eylemler yapabiliriz. Aynı zamanda diğer emekçiler de benzer şekilde tepkilerini ortaya koyabilirler. Ve savaşa karşı birleşik bir hareket yaratılabilir.

“Savaşa karşı barışı yükseltelim” sloganı, doğru değildir. Sömüren ve sömürülenlerin olduğu bir sistemde, barış mümkün olmaz. Burjuvazi nasıl ki, fabrikalarda daha fazla kar etmek için her şeyi göze alıyorsa, savaşı da azami karı için yapıyor. Kapitalist sistemde sözde “iş barışı” işçilerin daha fazla sömürülmesi, daha çok işçinin iş cinayetlerine kurban gitmesi anlamına geliyorsa, “savaşa karşı barış” da savaştan çıkarı olanların savaşı sürdürmesi anlamına geliyor.

Öyleyse **savaşa karşı mücadeleyi yükseltmeli, savaşın ve sömürünün olmadığı bir dünya için savaşmalıyız! Savaşı yeryüzünden silip atmanın tek yolu budur.**

Soma duruşmasında ortaya dökülenler KATLIAM GÖZ GÖRE GÖRE GELDİ

Manisa'nın Soma ilçesinde resmi olarak 301 maden işçisinin katledildiği duruşmaların üçüncüsü yapıldı. Soma Kömür İşletmeleri Yönetim Kurulu Başkanı Can Gürkan, Genel Müdür Ramazan Doğru, İşletme Müdürü Akın Çelik'in de içinde bulunduğu 8'i tutuklu 46 kişi hakkında açılan davanın duruşmasında, bir kez daha iş güvenliği önlemleri alınmadığı, işçilerin azami kar uğruna katledildikleri görüldü. Ayrıca duruşma sırasında bazı sanıklar, savcılıkta verdikleri ifadelerini mahkemede değiştirdiler. Bu değişikliğe madenci aileleri "kendinizi kaç paraya sattınız" diyerek tepki gösterdi.

Duruşmada mahkeme başkanının sorusu üzerine söz alan patron Can Gürkan, yatırımlarının neredeyse tamamını iş güvenliğine dönük yaptıklarını, üretimden çok iş güvenliğini düşündüklerini iddia ederek, şirketine övgüler yağdırdı. "24 yıllık maskeyi duyunca şaşırdım, yok böyle bir şey" dedi. Taşeron çalıştırdığını da kabul etmedi.

İşçiler, katliam sonrasında "işe girmek için AKP üyesi olmak gerekir, şirket bizi AKP'nin mitingine zorla götürdü" demişlerdi. Ama Soma Holding'in sahipleri ve yöneticileri bunu kabul etmemişlerdi. Duruşmada, genel müdürü Ramazan Doğru, işçileri AKP mitingine götürdüğünü itiraf etti. Doğru, 2011 genel seçimleri öncesinde "yeni bir maden sahasının açılması için ihale talepleri" olduğunu, 3 bin maden işçisini o yüzden AKP'nin Manisa mitingine götürdüklerini söyledi. Doğru bununla yetinmedi, suçunu hafifletmek için diğer şirketlerin de işçileri AKP'nin mitingine getirdiğini söyledi. Patronların işçileri ölümüne çalıştırması yetmiyormuş gibi, hükümetten ihale almak için de işçileri kullandıkları açığa çıktı böylece.

Bir başka foya, "iş sağlığı ve güvenliği" vardiya amiri Mehmet Ali Günayçelik'in sorgulanmasında ortaya çıktı. Günayçelik, iş güvenliği uzmanı olmadığını, bunun için 4 yıllık üniversite bitirmesi ve bakanlığın açtığı sınavı geçmesi gerektiğini, kendisinin "deneyimlerle gerekeni yaptığını" söyledi. İş güvenliğinden sorumlu mühendis Yalçın Erdoğan ise, maden ocaklarında hayati önem taşıyan "tahlisiye" (can kurtarma) konusunda ocakta her hangi bir tatbikat yapılmadığını belirtti. Yalnızca işe giriş eğitimi aldığını söyleyen Erdoğan'ın da iş güvenliği konusunda her hangi bir belgeye sahip olmadığı ortaya çıktı. Başka bir maden mühendisi Coşkun Derici, "risk değerlendirmesi yapıyor musunuz" sorusuna "sadece maskeleri kullanıp kullanmadıklarına bakıyordum... Bana sunulan panoda riskli bir şey varsa onu dikkate alırdım, ama deftere yazmazdım, yazılı bir kaydım yok" demesi, maden ocaklarındaki vahameti ortaya koyuyordu. Ayrıca Derici, çıkış yolundan işçilerin haberdar olup olmadıklarını bilmediğini söyledi.

Sanıkların bu cevaplarına, madenci yakınları

haklı olarak "kurda kuzu emanet etmişiz" şeklinde tepki gösterdiler. Emniyet teknikeri Serhat Dinç, gaz işleme personeli Olcay Erşin ve işçi Halil Durağan'ın savcılıkta verdikleri ifadelerini değiştirmeleri ise, "kendinizi kaç paraya sattınız" tepkisiyle karşılandı. Maden teknikeri Mehmet Uçkun'un çalışmadığı halde maaşının bankaya yatırıldığını söylemesi, sanıkların ifadelerini niye değiştirdiklerini gösteriyor.

İşçiler verdikleri ifadelerde, gaz maskelerinin küflü olduğunu, mevzuattaki çalışma sınırının 5 katı fazla çalıştıklarını, kimi olumsuzlukları müfettişlerin görmemesi için yetkililerin isteği doğrultusunda kapattıklarını, yöneticilerin söylediğinin aksine taşeron siteminin olduğunu anlattılar. Ocakta bariz bir şekilde sıcaklık artışı olduğunu, bu gibi tehlikeleri ve eksiklikleri yetkililere söylediklerinde "işinize bakın" şeklinde terslendiklerini söylediler. Bu işçilerden Bilal Altıntaş, "karbonmonoksit maskemi kullandım, ama küflü çıktı, maskelerin çoğu küflü çıkıyordu" dedi. İşe başlamadan önce yalnızca 3 gün eğitim aldıklarını söyleyen Altıntaş, tehlike anında ne yapacaklarının kendilerine söylenmediğini belirtti.

Bu anlatımlardan, ölümün "ben geliyorum" dediği, ama hiçbir önlem alınmadığı çok net biçimde ortaya çıkıyor. Önlem alınmayan bir ölüme, elbette

"kaza" denmez, "cinayet" denir. Soma'da yaşananlar ise, bir katliamdır. Resmi rakamla 301 maden işçisi yaşamını yitirdi! Göz göre göre bu işçileri katlettiler.

Hal böyleyken, hükümet ve mahkemeler patronları aklamaya çalışıyor. Yargılanan sanıklar, topu birbirine atıyorlar. Hiçbir şeyden haberleri yokmuş, yetkili değillermiş gibi davranıyorlar. Böylece mahkemeyi oyalıyor, zaman kazanıyorlar. Mahkeme heyeti de duruşmaları sürekli erteliyor. Belli ki yine birkaç iş güvenliği uzmanına veya mühendise-idari yöneticiye ceza verilerek, şirket patronları aklanacak.

Soma'da katledilen madencilerin aileleri, devrimci-demokrat avukatlar, kitle örgütleri, katillerin cezalandırılması için büyük bir çaba harcıyorlar. Ama devlet katilleri cezalandırmak yerine, Soma halkıyla dayanışmaya gelen kitleye saldırıyor, kurulan çadırları yıkıyor. Halkın değil, patronların devleti olduğunu bir kez daha gösteriyorlar.

Yeni kararnameyle madenci ölümlerine davetiye

Soma katliamının duruşmasının görüldüğü günlerde, AKP Hükümeti'nin madenlerle ilgili kararı, işçi cinayetlerinden patronlar kadar devletin de sorumlu olduğunu bir kez daha ortaya koydu. Bakanlar Kurulu kararıyla, "madenlerde patlayıcı ortamlarda kullanılan teçhizat ve koruyucu sistemleri bulundurma" hükmü, 4 yıl ertelendi.

Normalde bu sistemler, Türkiye'nin AB mevzuatına göre, her maden ocağında bulunması gerekiyor. Ama bugüne dek bulunmadığı gibi, Bakanlar Kurulu kararıyla 4 yıl daha erteleniyor. Karar aynı şöyle: "Grizu gazı veya yanıcı gazlar veya tozlar nedeniyle muhtemel patlayıcı ortama sahip yeraltı kömür ocakları ile bu tip madenlerin yerüstü tesislerinde bulunan teçhizat ve koruyucu sistemlerle ilgili hükmün en geç 31 Aralık 2019 tarihine kadar ertelenmiştir."

Oysa geçen yıl Soma ve ardından Ermenek maden katliamlarının ardından, sözde madencilerin durumunu iyileştiren yasalar hazırlamışlar ve eksikliklerin hemen gidereceklerini duyurmuşlardı. 7 Haziran seçimleri sonrası tek başına hükümet olma ehliyetini kaybeden "geçici hükümet" giderayak böyle bir karar alarak, patron yalakası, işçi düşmanı kimliğini, bir kez daha tescillemiş oldu.

Maden patronlarına da gün doğdu! Zaten hiçbir kural tanımayan patronlar, aynı şekilde çalışmayı sürdürerek karlarına kar katacaklar. Maden ocakları da iş cinayetleri atölyesine dönüşecek!

Ülkemizde 13 bin 500 civarında maden ocağı bulunduğu ve buralarda 200 binden fazla işçinin çalıştığı biliniyor. Soma katliamından sonra bu işyerlerinden önemli bir kısmı, yönetmeliğe uygun olmadığı ve patlayıcı önleme sistemi sertifikası bulundurmadıklarından dolayı kapatıldı. İşçi sağlığı ve güvenliği için tehlike saçan bu işyerleri, Bakanlar Kurulu'nun son kararnamesi ile yeniden açılacak.

Kararnameyi yayınlayan hükümet "sorumluluk işverenlerde" diyerek, kendisini kurtarmaya çalışıyor. Patlamaya yol açacak düzenlemenin altına imza attıktan sonra, patronlar kadar hükümet de bu ölümlerden sorumludur. Tıpkı Soma'da, Ermenek'te ve diğer iş cinayetlerinde olduğu gibi...

Faşist devlet bir devrimciyi daha infaz etti. 24 Temmuz günü Bağcılar'da bir evi kuşatan polisler, Halk Cephe Güney Özarıslan'ı katlettiler. Devlet yaptığı infazı kapatmak için bildik "teslim ol çağrımıza silahla karşılık verdi" yalanını tekrarladı. Evet Güney Özarıslan teslim olmadı ama söylendiği gibi silahlı değildi.

Bağcılar'da ailenin gözleri önünde katledilen Güney Özarıslan'ın Adli Tıp'taki otopsi işlemleri sonucunda, vücudunda 15 mermi çekirdeği çıkarıldığı belirtildi. Özarıslan'ın avukatları, Özarıslan'ın slogan atmak için yan odadaki cama gittiğini, bu sırada polisin eve girerek Özarıslan'ı öldürdüğünü söylediler.

Avukatları Özarıslan'ın vurulduğu eve almadılar ve delilleri karartmaya çalıştılar. Adli Tıp Kurumu'na götürülen cenaze, incelemiden sonra ailesine verilmeydi. Ancak birçok devrimci kurum, Adli Tıp önüne gitti ve cenazeyi devrimci geleneklere uygun bir şekilde gömmek için direnişe geçti.

24 Temmuz akşamı Adli Tıp'tan alınan cenaze, Gazi Cemevi'ne getirildi. Cenazenin 25 Temmuz Cumartesi günü saat 15.00'te Gazi Mezarlığı'na defnedileceği açıklandı. Saat yaklaştıkça kalabalık da artıyordu.

Öte yandan devlet, tüm bölgeyi abluka altına almıştı. Tomalarla yolu kesmiş, cenaze törenine izin vermeyeceğini belli etmişti. Ailelerin, HDP ve CHP milletvekillerinin içinde yer aldığı heyetin emniyet müdürüyle görüşmesi sonuç vermedi. Emniyet müdürünün giden heyete söylediği "slogansız ve pankartsız gömün" sözü, kabul edilecek bir şey değildi.

Yola çıktık, biraz ilerleyip oturma eylemine başladık. Çok geçmeden tazikli su, biber gazı, plastik

mermiler yağmaya başladı. Ara sokaklara çekilip barikatlar kurduk. Cemevinin kapısının olduğu sokak da içinde olmak üzere caddenin her iki tarafında 3-4 sokakta üç gün boyunca çatışmalar devam etti.

Devlet kasıtlı bir şekilde cemevine defalarca tazikli su, biber gazı sıktı. Keza defalarca kez cemevine girmeye çalıştı. Her seferinde geri püskürtüldü, ancak üçüncü günün gecesinde, çok şiddetli bir gaz saldırısı altında girebildi.

Çatışma oldukça şiddetli geçiyordu. Onlarca yaralı vermimize rağmen barikatlar korundu. Devletin çatışmanın sürdüğü sokakları ablukaya alması, yoğun biber gazı, kimyasallı tazikli su, plastik mermiler, direncimizi kırmadı. Bir sokaktan diğerine akreplerin geçişini, barikatlar kurularak engelledik. Akrepler ancak sokağı boydan boya gidip diğer sokaklara geçmeden geri dönmek zorunda kalıyordu.

Böylece devletin ablukasını boşa çıkarıldı. Üç gün süren çatışmalarda onlarca devrimci demokrat yaralandı. Bir polis göğsüne isabet eden kurşunla can verdi.

Çatışma boyunca kimi işbölümü ve görevlendirmeler dışında herkes kendisine görev bulup iş

ediniyordu. Mesela tazikli suya karşı kendiliğinden değişimler oluyor, barikatların önü hiç boş kalmıyordu. Geride kalanlar sürekli barikat malzemesi taşıyorlardı.

Hele oyun çağındaki çocuklar...

Sadece malzeme taşıyorlardı, çatışmanın asli unsurlarıydı aynı zamanda. Kürt illerinde sıkça gördüğümüz bu görüntüler, Gazi'de de yaşandı. Yaşlı amcalar ve teyzeler, durmadan yiyecek ve giyecek taşıdılar. Evlerden giyecek, limon ve süt atıldı. Gazi halkı, evlerini açarak, yiyecek-giyecek vererek eylemcilere sahip çıktı.

Öte yandan İstanbul ve İzmir'de bazı Alevi kurumları, devletin Cemevine saldırısını eylemlerle protesto etti.

Üçüncü günü valiyle yapılan görüşmeden sonra cenazenin Gazi mezarlığına törenle defnedileceği belirtildi. Devlet geri çekilmişti.

Eski Karakol'un önünde toplanan kitle, kortej oluşturarak yürüyüşe geçti. Kızıl flamaların açıldığı kortej, sloganlarla yürüdü. Mezarlıkta cenaze defnedildikten sonra yoldaşları Güney Özarıslan'ın hayatını ve mücadelesini anlatan konuşmalar yaptılar.

Güney Özarıslan'ın cenazesini kaldırtmamak için saldıran devlete karşı gösterilen direniş, önümüzdeki günler için de önemli bir kazanımdır. Savaşı yükselten AKP hükümeti, bu direnişle işinin hiç de kolay olmadığını bir kez daha görmüş oldu. Eğer dayatmalara karşı böylesi bir direniş gösterilememiş olsaydı, "slogansız ve pankartsız yürüyün" diyen devlet, yarın cenazelerimizi kaçırmak, sokak infazlarını arttırmak için daha da cesaretlenecekti.

Devrimci dayanışma ve kitlelerin sahiplenmesiyle kaldırılan cenaze, bilinçleri bir kez daha direnişin coşkusuyla doldurdu.

Şavşat şehitlerini andı

Artvin'in Şavşat ilçesinde 23 Temmuz günü 1979'da şehit düşen devrimcileri anmak için miting düzenlendi. Devrimci ve demokratların örgütlediği miting kitlesel ve coşkulu geçti.

1979'un 23 Temmuz'unda Şavşat'ta düzenlenen bir mitinge, devletin kolluk güçleri ateşli silahlarla kitleyi taramışlardı. 5 devrimci şehit olmuş, onarcası yaralanmıştı. Şavşat'ın devrimci ve demokratları yıllar sonra bu katliamı protesto etmek, şehit düşen devrimcileri anmak için miting düzenlediler.

Saat 12'de terminalin önünde toplanan kitle, '79'da şehit düşen devrimcilerin isim ve resimlerinin olduğu pankartın arkasında kortej oluşturarak yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca "Şavşat şehitleri ölümsüzdür", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Suruç şehitleri ölümsüzdür", "Katil devlet hesap verecek", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganları atıldı. Suruç şehitlerinin resimleri de kortejde taşındı. Suruç'ta devlet destekli katliamdan dolayı kitlelerin devlete ve İŞİD gericiğine karşı öfkesi oldukça büyüktü.

Miting alanına gelindiğinde Artvin'in devrim şehitleri kitleyi karşıladı. 50'yi aşkın şehit resminin platformun arkasındaki duvara asılması mitinge ayrı bir coşku kattı. Şavşat şehitleri şahsında, devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşen devrimci ve komünistler için saygı duruşu yapıldı. Ardından tertip komitesinin hazırladığı bir metin okundu. Devletin katliamı lanetlendi, şehitler saygıyla anıldı, onların mücadelesinin devam ettiği belirtildi.

Bölgede yapılmak istenen HES ve madenlere dikkat çekilerek, mücadelenin yükseltileceği belirtildi.

Mitingde ÖDP eşgenel başkanı Alper Taş, HDP milletvekili Beyza Üstün, şehit ailelerinden iki kişi ve bir tutsak yakını birer konuşma yaptılar. Şehit yakınlarının duygulu konuşmaları kitlede coşkulu sloganlarla karşılık buldu. Konuşmacıların hepsi şehitleri saygıyla selamladıktan sonra, Suruç katliamını lanetlediler, güncel gelişmeleri değerlendiren konuşmalar yaptılar. Konuşmalardan sonra artık her yıl benzer eylem ve etkinlik yapılacağı belirtilerek miting sonlandırıldı.

Mitinge PDD, EMEP, HDP, ÖDP ve SDH katıldı.

Zenginlerin rant alanı olmayacak!

Kamp Armen... Ermeni çocukların yetişme yurdu. Çoğumuz bu kampı Hrant'ın katledilmesinden sonra duyduk. Oysa Kamp Armen'in tarihi oldukça eski. Hrant ve eşi Rakel'in de içinde yer aldığı nice Ermeni yetim-öksüz çocukların yetiştiği yer. Yetiştirdiği yer demek az gelir, kurdukları, yaşattıkları, can verdikleri yer demek daha doğru olur. Çünkü buradaki çocuklar, kampın inşasında çalışmışlar. Taşını, tuğlasını, suyunu kendileri taşımış, duvarların örülmesine yardımcı olmuşlar.

Kamp Armen, yıkılma haberiyle yeniden gündemde. İstanbul Tuzla'da bulunan bu kampa, 6 Mayıs günü kepçeler girmiş, kampın bir bölümü yıkılmıştı. Yıkım haberi duyulur duyulmaz başta Ermeniler olmak üzere devrimci-demokrat kurumlar, duyarlı insanlar karşı çıkmış ve yıkım durdurulmuştu. Seçim öncesi AKP hükümeti, tepkileri daha fazla çekmemek için, geri adım atmıştı. Fakat yıkım tehlikesi geçmiş değil. Bu tehlikeye karşı direniş de devam ediyor. Direniş 100'üçü günleri geride bıraktı.

PDD olarak Kamp Armen'e gittik. Kamp, Hrant'la ilgili çekilen belgeseldeki gibi değil. Elbette o günden bu güne çok şey değişmiş. O zamanlar tamamen kırsal alanken, bugün zenginlerin yaşadığı bir mekan haline gelmiş. Her tarafa dubleks villalar yapılmış. Bu yüzden yıkmak istiyorlar kampı.

İşte böyle zenginlerin yaşadığı, dubleks villaların arasında direniş yeri... Dubleks villaların duvarına ok işaretli "Kamp Armen'e gider" yazıları karşılıyor bizi. İlerledikçe her dönemde "Kamp Armen'e gider" yazılarıyla karşılaştığımız gibi, direnişi simgeleyen

sloganları da görüyoruz.

Kamp yeri çeşit çeşit ağaçların olduğu yeşillikler içerisinde eski, bakımsız bir bina. Binanın bir kısmı yıkılmış. Binanın her tarafında direnişi anlatan Ermenice ve Türkçe yazılmış pankartlar karşılıyor bizi. Bahçede insanlar grup grup oturmuş sohbet ediyorlar. Belgeselde gördüğümüz küçük havuz duruyor. Suruç katliamında şehit olanlar anısına yeni fidanlar dikilmiş. Her gelen kendinden bir şey bırakmış. Çocuklar çizdikleri resimleri asmışlar duvarlara. Artık direniş izleriyle Hrant'dan kalan izler içiçe geçmiş durumda.

Direnişin başından beri içerisinde yer alan Aleks'le sohbet ediyoruz. Aleks yıkım tehlikesinin halen devam ettiğini belirttikten sonra şunları söyledi: "Her ne kadar Ulusoy'lar Kampı Ermeni Vakfı'na bağış yapacağız dese de bu gerçekleşmedi. Muhtemelen hükümet H. Ulusoy'a 'paranı vereceğiz' dedi ama para verilmedi. Ulusoy da, hükümetin vaat ettiği parayı alamadığından, vakfımıza devri gerçekleştiriyor."

Araziyi vakıf olarak geri almak için bakanlarla görüşmüşler. Aldıkları yanıtlar şöyle: Geri vermek için yasa değişikliği gerekiyormuş, geçici hükümet olduklarından dolayı yasa değiştiremiyorlarmış! Özelleştirme kararı almada, halka savaş açmada yetkili olan hükümet, Kamp Armen'in devrine gelince yetkisiz!

Gazeteci yazar İsmail Saymaz'da oradaydı. Önceden planlanan söyleşi için toplantı yerine çağrıldı herkes. Haliyle Aleks'le sohbetimize söyleşiden sonra devam etmek üzere ara verdik. İsmail Saymaz direnişi selamladıktan sonra Ali İsmail Korkmaz ile ilgili yazdığı kitabını tanıttı. Yaptığı konuşmada Ali İsmail'in nasıl katledildiğini ayrıntılarıyla saat saat anlattı. Kamera kayıtlarının hangi aşamadan sonra silindiğinden bahsetti. Ali İsmail'i öldüren polislerin daha önce Kürt illerinde görev yaptığını belirterek, devletin Kürtlere ve azınlıklara yaklaşımındaki bağıni kurdu.

Söyleşiden sonra Aleks'le konuşmamıza kaldığımız yerden devam ettik. Aleks, Kamp Armen'in Ermeni Vakfı'nın arazisi iken, devlet eliyle çeşitli zengin kişilere satıldığını, Vakıf tarafından dava açıldığını, alan kişilerin kısa süre sonra sattıklarını, çünkü mahkemenin sürdüğü araziye kimse fazla elinde tutmak istemediğini, en son Acıbadem Hastaneleri'nin sahibi Aydınlar ve Ulusoy ailelerine geçtiğini, bu ailelerin de kendi içinde 5 kez satış yaptığını belirtti. O günden beri Vakıf olarak defalarca kez kendi arazileri olan Kamp Armen'i, parasını verip tekrar almak istediklerinde, hükümetin "yabancılar arazi satılmaz" dediğini, Ermeni Vakfı'nı "yabancı" saydıklarını söyledi. Ermenilere "yabancı" diyen devlet, ülkenin her tarafını emperyalist tekellere ve Arap şeyhlerine parsel parsel satmakta bir beis görmüyor.

Kamp Armen'de direniş devam ediyor. Öte yandan direnişe saldırılar da sürüyor. Bizim ziyaretimizden iki gün önce, sokağı kontrol etmek için dışarı çıkan iki kişiye, araba içerisinde pusuda bekleyen kişiler sopa- larla saldırılmış. Saldırı içerdekilerin dışarıya çıkmasıyla püskürtülmüş. Daha sonraki günlerde de direniş gelenler saldırıya uğradılar. Direnişin sahiplenilmesi bu şekilde engellenmeye çalışılıyor.

Ama direniş kararlılıkla sürüyor. Kampın esas sahibi olan Ermeni Vakfı'na devredilinceye kadar sürecektir.

ARÇELİK-LG işçisinin direnişi sürüyor

Gebze Organize Sanayi'de bulunan Arçelik-LG işçilerinin direnişi sürüyor. Mayıs ayında başlayan metal işçilerinin fiili grev ve Türk Metal'den istifa eylemlerine Arçelik-LG işçileri de katılmıştı.

13 Ağustos günü Arçelik-LG işçilerinin direniş çadırını ziyaret ettik. İşçiler, 2 Temmuz'da Türk Metal'in gitmesi, ücretlerin yükseltilmesi ve çalışma koşullarının düzeltilmesi için üretimi durdurduklarını, fabrikayı işgal ettiklerini, 4 gün sonra polis zoruyla fabrikadan çıkarıldıklarını, o günden beri fabrika önünde direnişlerini sürdürdüklerini belirttiler. Direnişin ilk günlerinde patron ve sendikaların baskısından dolayı kimi işçilerin sendikaya geri döndüğünü söyleyen işçiler, patronun 173 işçiyi işten attığını, süreç içerisinde direnişe katılan işçilerde azalma olduğunu söyledi. Buna karşılık işe iade davası açtıklarını, çadır direnişinin yanısıra Kartal ve Kadıköy gibi yerlerde zaman zaman eylem yaptıklarını, Gebze'deki sendikaları, gazeteleri ve demokratik kurumları gezdiklerini belirterek, sonuç alana kadar direnişlerini sürdürmekte kararlı olduklarını vurguladılar.

İŞSİZLİK FONUNDA TOPLANAN PARALAR NEREDE?

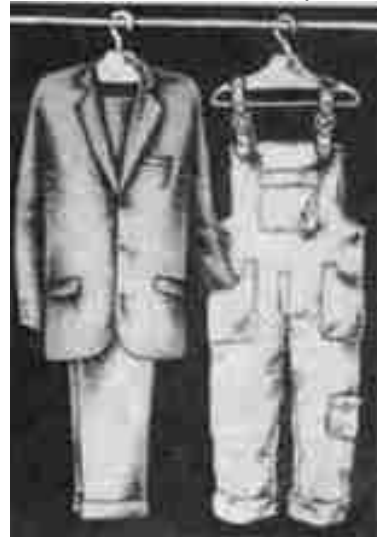
İşsizlik Fonu'nda toplanan paradan 75 milyar liranın nereye harcandığı bilinmiyor. İşsizlik Fonu'nun yürürlüğe girdiği yıldan bu yana 83 milyar 377 milyon toplandığı, bunun sadece 8 milyar 802 milyon lirasının işsizlere ödendiği saptanmış durumda. Geriye kalan 75 bin milyarın nerede, nasıl, hangi amaçla kullanıldığı meçhul!

Mart 2002 tarihinden 28 Şubat 2015'e kadar son 13 yılda, işsizlik maaşı almak için başvuranların toplam sayısı, 5 milyon 451 bin. Bunlardan 3 milyon 842 binine maaş ödenmiş.

Bunu ortaya koyan Ege-Koop, bu kadar az kişinin fondan yararlanmasını şöyle açıklıyor: "Bunun nedenlerinden biri, fonda biriken paranın başka alanlarda kullanılması, diğer neden işsizlik maaşından yararlanma koşullarının ağır olmasıdır."

Türkiye'de işsizlerin sadece yüzde 10'u fondan yararlanabiliyor. Bu oran, Belçika'da yüzde 71, Fransa'da yüzde 45, Almanya'da yüzde 40.

TÜİK'e göre, resmi işsiz sayısı 3 milyon 145 bin. Bunlardan 1 milyon 307 bin kişinin son iki aydır iş aradığı, bir yıldır iş bulamayanların sayısının 420 bin olduğu belirtiliyor. Genç işsizlerin oranı yüzde 20'yi aşmış durumda.

Karadeniz bir kere daha sel felaketiyle karşı karşıya kaldı. Gök delindi, dereler taşı, dağ, köylerin üzerine aktı... Güncel bir “Nuh Tufanı”nda, bir kere daha insanlık sular altında kaldı, çamurda boğuldu...

Artvin’in Hopa ilçesinde, 8 kişi selde boğuldu, üç kişi kayboldu, onlarca ev tahrip oldu. Birçok köy yolu kapanmış olduğu için, oralarda durumun ne olduğu bilinmiyor.

Hem yaşanan felaket, hem de devlete olan tepki öylesine büyüktü ki, devlet hemen kendisini savunmaya başladı.

Çevre Bakanı Veyssel Eroğlu, “bu ancak 500 yılda bir yaşanacak bir felakettir” dedi; yağış miktarının çok yüksek olmasını asıl suçlu ilan etti! Oysa küresel ısınma sonucu, sadece geçtiğimiz ağustos ayında (31 Temmuz-26 Ağustos 2015 tarihleri arasında) tüm dünyada 31 sel felaketi gerçekleşmişti. Ve bu sel felaketlerinin herbirinde, felakete neden olan yağış miktarı, Hopa’dakine yakın düzeydeydi.

Bir başka suçlu, “önlem almayan köylüler”di! Öyle ya, devlet görevini yapmıştı; meteoroloji kaymakamlığı ve belediyeyi uyarmış, onlar da hoparlörlerden anons geçmişlerdi. Bu anonslara rağmen önlem almayan, evlerini boşaltmayan köylüler suçluydu! Oysa, bu türden aşırı yağış uyarıları, zaten bölgede sıkça yapılıyordu; bunun diğerlerinden daha yoğun, daha yıkıcı olacağına dair özel bir uyarı sözkonusu değildi.

Devlet yaşanan her felaket sonrasında, suçu kendi üzerinden uzaklaştırmak için, ya doğaya, ya da çaresiz insanlara çeşitli kusurlar bulmak için uğraşüyor. Ancak ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Hopa’daki sel felaketinin sorumluları bellidir: **Dünya genelinde küresel ısınmadan sorumlu olan kapitalistler; yerel ölçekte ise, Karadeniz sahil yolunu yapan, Karadeniz’de HES’lere izin veren devlettir, felakete dönüşen doğa olaylarının sorumlusu...**

Karadeniz sahil yolu bir mühendislik faciasıdır
2007 yılında, Tayyip Erdoğan tarafından

KAPİTALİZM hem doğayı hem insanı ÖLDÜRÜYOR!

**Acayipleşti havalar
Bir güneş, bir yağmur, bir kar
Atom bombası denemelerinden diyorlar**

**Stronsiyum 90 yağıyormuş
Ata, ite, ota
Umuda, hürriyete
Kapısını çaldığımız büyük hasrete**

**Kendi kendimizle yarışmadayız
Ya ölü yıldızlara götüreceğiz hayatı
Ya dünyamıza inecek ölüm**

Nazım Hikmet

büyük törenlerle açılışı yapılan, 542 km uzunluğunda inşa edilen, 6 il ve 63 ilçeyi kapsayan Karadeniz sahil yolu, felaketin en önemli sebeplerinden biridir.

Yolun temeli 1997 yılında atılmış, on yıl boyunca inşaatı sürmüştü. İhaleyi alan firma Cengiz İnşaat’tı. Hani şu 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonlarında Kolin İnşaat’la yaptığı telefon görüşmesinde halka terbiyesizce küfreden Mehmet Cengiz’in şirketi... Mesut Yılmaz zamanında palazlanmaya başlayan, AKP döneminde pervasızca yürüyen, Karadeniz sahil yolu projesinin ardından 2006 yılında Murgul Bakır İşletmeleri’ni de alarak madencilige de el atan Cengiz İnşaat... Sadece sahil yolu inşaatından trilyonlarca lira vurgun vurduğu, sıkça haber konusu olmuştu.

Dahası, Karadeniz sahil yolu gerçek bir mühendislik faciasıdır. Son teknolojinin kullanıldığı ve çok sağlam inşa edildiği iddia edilen yol, gerçek bir yıkım kaynağı oldu. Çünkü **dağdan inen sel sularının, denize ulaşmasını engelliyor, yolun arkasında bir baraj oluşturarak o alandaki bütün köylerin ve kasabaların su altında kalmasına neden oluyordu**. Sözde suyun yolun altından akmasını ve denize ulaşmasını sağlayacak köprüler, geçitler, mehfızlar yapılmıştı; gerçekte ise, bunların son derece yetersiz olduğu, her yağışta bir kere daha ortaya çıkıyordu.

Yolun kendisi, sıradan bir yağışı bile felakete çevirmek için tek başına yeterli bir odaktı. Üstelik, yağışlar her defasında yolun çökmesine neden oluyor; kimi zaman saatlerce yol trafiğe kapatılıyor, hatta bütün Doğu Karadeniz hattında ulaşım felç oluyordu.

Geçtiğimiz yıllarda Rize’de yine aynı nedenle büyük bir sel felaketi yaşandığında, dönemin bakanlarından **Binali Yıldırım**, “**projenin yanlış olduğunu biliyorduk, ama yapmak zorunda kaldık**” demişti. Neden “zorunda kaldık”larını açıklamadan ve kendi paylarını örtbas ederek... Oysa, bu yolun inşaatının ilk başladığı dönemde de Karadeniz halkı sayısız eylemler yapmış, hatta mahkeme kararları bile aldırılmıştı. Ancak AKP hükümeti, kendine rant alanları oluşturmak için, son 8 yılda sel nedeniyle hayatını kaybeden onlarca insanın katili olmayı göze almıştı.

Sermayenin kar uğruna nasıl pervasızca katliam yaptığının örneklerinden birisi de, sahil yoluna karşı direnişin öncülerinden avukat Cihan Eren’dir. Av. Eren, sahil yolunun iptali için hukuk

mücadelesi yürütürken, mahkemenin çok önemli bir aşamasında birdenbire öldürülüvermiştir!

HES’ler doğa katilidir
Katliamın ikinci önemli sorumlusu, ülkenin dört bir yanına saçılmakta olan HES’lerdir. HES’ler (Hidro Elektrik Santralleri), “çevre dostu” bir yenilenebilir enerji kaynağı olarak gösterilmektedir. Su elbette ki yenilebilir bir enerji kaynağıdır. Ancak, su ve doğa HES’lerle kirletildiğinde, doğanın yenilenebilmesi sözkonusu değildir.

Üstelik HES’ler, iddia edildiği gibi, “Türkiye’nin enerji sorununu çözecek” bir proje de değildir. Çoruh Nehri’ndeki 15 baraj ve Doğu Karadeniz’in tamamında yapılması planlanan 600’den fazla HES, tam kapasiteyle üretime geçtiğinde, ülkenin toplam enerji ihtiyacının sadece yüzde 5’ini karşılayabilmektedir.

Oysa **herşey bir yana, ülkenin her tarafına dağılmakta olan enerji nakil hatlarının tamir ve bakımının yapılması, HES’lere olan ihtiyacı tümüyle ortadan kaldırmaya yetecektir**. Çünkü bakımsız ve eski durumdaki enerji nakil hatlarında, ciddi düzeyde bir enerji kaybı yaşanmakta ve bu kayıp, elektrik faturalarımıza “Kayıp-kaçak bedeli” başlığı altına eklenerek, maliyeti bize çıkartılmaktadır.

Diğer taraftan, yapılan her bir HES, doğanın dengesini bozmakta, Karadeniz’in yeşil dokusunu yok ederek dağları bir çamur-kaya örtüsüne mahkum etmekte, dereleri yoketmekte, bölgedeki bitki ve hayvan çeşitliliğini, sudaki ve su kenarındaki yaşamları ölüme mahkum etmektedir. Dağlardan inen ve köylünün en önemli su kaynağı olan derelerin yokolması, tarımdan içme suyuna kadar her yönden tam bir kuraklığa mahkum etmektedir.

HES’lerle yok edilen çam ormanları, moloz yığınınna dönüştürülen dere yatakları, santral için oluşturulan baraj gölleri, Karadeniz’deki yağışları felakete çeviren en önemli unsurlardır. Yok edilen dere yatakları, her yağışın ardından kendi mecrasını aramakta, suyun ve toprağın akışını durduracak ağaçların kesilmiş olması “bereket”i “felaket”e çevirmektedir. Karadeniz gibi, ülkenin en güzel ve görkemli coğrafyalarından birisi, kapitalizmin tahribatından kendisini kurtaramamaktadır.

Üstelik **HES’ler için oluşturulan baraj göllerinin önemli bir kısmı, gerçekte siyanürle altın madenciliği yapmak amacıyla kurulmaktadır**. Karadeniz dağlarının dört bir yanında maden şirketleri cirit atmakta, devletin bol keseden

dağıttığı maden arama izinleri ile talan edecek toprakları tespit etmektedirler. Ve burada yine karşımıza Cengiz İnşaat çıkmaktadır. Karadeniz’deki birçok HES ve baraj, Artvin’de birçok maden alanı, Cengiz İnşaat tarafından yağmalanan topraklar arasındadır.

Kapitalizm öldürür
En büyük ve en tehlikeli katil, “küresel ısınma”dır. Çünkü tümüyle insan eliyle üretilmiştir. Sermayenin kar hırsının bir ürünüdür küresel ısınma. Bu kar hırsı, tüm dünya genelinde bir yandan yeşil alanları yok ederek; bir yandan yaşam alanlarını beton yığınlarına çevirerek; bir yandan petrol-kömür gibi enerji kaynaklarını, nükleer-kimyasal ve her türden silahlarını kullanarak; bir yandan müthiş bir üretim ve tüketim hırsı içinde doğanın tüm kaynaklarını sömürerek, dünyanın ve insanlığın sonunu hazırlamaktadır.

Engels daha 1850’lerin ortasında, Amerika kıtasındaki vahşi talana bakarak kapitalizmin doğayı nasıl “geri dönülemez” biçimde tahrip ettiğini tespit etmişti. Emperyalizm dönemi, bu talanı daha saldırgan, daha vahşi hale getirmiştir. Her geçen gün içilebilir-temiz su kaynakları tükenmektedir; havadaki oksijen-karbondioksit dengesi bozulmaktadır; yeşil alanların yokolması dünyanın akciğerlerini tıkamaktadır; mevsimler değişmekte, “doğal” olduğu iddia edilen felaketler üstüste yağmaktadır. Bir tarafta seller giderken, diğer tarafta kuraklık yaşanmakta, ya da aynı bölgede farklı mevsimlerde ikisi de görülmektedir.

Doğanın altüst olması, sadece ölümcül

sonuçlar doğurmakla kalmıyor. Aynı zamanda, farklı bölgelerdeki insanların yaşam standartları arasında da uçurumlar oluşturuyor. **Bir tarafta insanlar en temel yaşamsal ihtiyaçlarına erişemez haldeyken, başka tarafta tam bir savurganlık yaşanıyor**. Mesela bir ABD’li günde ortalama 500 litre, bir İngiliz 200 litre su tüketirken, Somali, Mali, Gambia, Mozambik gibi ülkelerde kişi başına günlük 10 litrenin altında su düşüyor.

Doğayı korumak, yaşam hakkını korumak...

Her doğa olayının bir felakete dönüşmesi sonrasında, “doğa kapitalizmden intikamını alıyor” denir. **İşin acı tarafı, doğayı yokedenler kapitalistler iken, “intikam”ın muhatabı yoksullar, emekçiler oluyor**. Kapitalist-emperyalistlerin vurgunlarının faturasını sadece mali olarak değil, yaşamlarıyla da emekçiler ödüyor.

Bu nedenle, doğa katliamına karşı da yapılması gereken tek şey mücadele etmektir.

Karadeniz halkı, on yılı aşkın bir zamandır HES’lere, Karadeniz sahil yoluna, bölgedeki talana karşı mücadele ediyor. Bugün “Yeşil Yol” adı verilen ama Karadeniz’in muhteşem yaylalarını “turizme açıyoruz, bölgeyi kalkındırıyoruz” yalanıyla kapkara bir beton yığınına çevirmeyi, yayla yollarında ilerlemekte zorlanan maden şirketlerinin ihtiyaç duyduğu temiz asfaltı devlet gücüyle inşa etmeyi hedefleyen proje de Karadeniz insanının mücadelesiyle karşı karşıyadır.

Dersim’in vadilerinden Bergama’ya, Loç Vadisi’nden Akkuyu’ya, Kaz Dağları’ndan Hasankeyf’e ve hatta Gezi Parkı’na kadar birçok alanda yıllardır kıran kırana bir mücadele veriliyor. Bu mücadelenin sonucunda birçok HES yapımı ya da farklı türden doğa katliamı durdurulabilmiştir. Metin Lokumcu, 31 Mayıs 2011’de Hopa’da düzenlenen bir mitingde, HES’lere karşı mücadele ederken yaşamını yitirmişti.

Yaşam hakkımızı savunmak, içinde yaşadığımız doğayla birlikte geleceğimizi de korumak için uğraşmaktan, bu mücadeleyi daha da yükseltmekten geçiyor.

Ortadoğu savaşında İran yükseliyor, Türkiye geriliyor

İran ile P5+1 ülkeleri (BM Güvenlik Konseyi'nin daimi üyeleri ABD, Rusya, Çin, İngiltere, Fransa + Almanya) arasında, yıllara yayılan görüşme ve toplantıların ardından 14 Temmuz 2015 tarihinde, Viyana'da nihayet anlaşma imzalandı. Anlaşmaya göre İran nükleer programını kısıtlamayı kabul ediyor, karşılığında İran'a uygulanan ekonomik yaptırımlar hafifletiliyor.

Dünyaya "ABD'nin yenilmezliği" penceresinden bakan kimileri, bu anlaşma üzerine "ABD yine kazandı", "İran geri adım attı", "Emperyalistler yine ABD çizgisinde anlaştılar" gibi yorumlar yaptılar. Hatta, İran'ın artık "normalleşeceğini", "demokratikleşeceğini" iddia edenler oldu. Ancak gerçek öyle değildi. Bu anlaşma, İran'ın bölge hegemonyası açısından son derece önemli bir dönüm noktası oldu.

Anlaşma ne getiriyor

2000'li yılların başında ABD emperyalizmi 11 Eylül saldırılarını bahane ederek yeni emperyalist savaşın startını verdiğinde, İran ilk olarak hedefe çakılan ülkelerden biri olmuştu. Irak'ın "kimyasal silahlara sahip olduğu" bahanesini kullanarak işgale girişen ABD, İran'ın da "nükleer silah" çalışmalarını geliştirdiğini iddia ediyordu. Böylece, 2001 yılında Afganistan ile başlayan işgal zincirinin önemli halkalarından birinin İran olacağı kesinleşmişti.

Savaşı istediği hızda gerçekleştiremeyen ve saldırdığı alanlarda hızlı biçimde hegemonyasını kuramayan ABD, ara kademeler oluşturmak zorunda kalıyordu. İran saldırısının da gecikeceği açığa çıkınca, önce "ambargo" ile yetinmek zorunda kaldı; 2003 yılında İran'a ağır bir ambargo başlattı. Bununla da yetinmedi, İran'ın uluslararası bankalardaki paraları da dahil olmak üzere, ülke dışındaki tüm mal varlığı donduruldu.

2013 yılından itibaren, İran'la görüşmeler başlatıldı. P5+1 ülkeleriyle İran arasında 20 aydan fazla süren görüşmelerin ardından, 14 Temmuz'da anlaşma imzalanmış oldu.

Anlaşmaya göre, petrol, doğalgaz, enerji ve

İran ve P5+1 ülke temsilcileri

Anlaşma tümüyle İran'ın lehine bir tablo sunuyor. Ekonomik olarak İran üzerindeki baskı kaldırılıyor, siyasi olarak İran'a herhangi bir sınırlama getirilmiyor. Nükleer konusundaki kısıtlamalar ise, her şey bir yana, İran'ın artık "nükleer kulübün bir üyesi" olduğunun uluslararası kamuoyunda tescillenmesi anlamına geliyor ki, bu ABD açısından son derece önemli bir geri adımdır.

bankacılık sektörlerindeki ambargo kaldırılıyor; silah ambargosu 5 yıl, füze ambargosu 8 yıl daha uzatılıyor; İran ise, uranyum zenginleştirme oranını 15 yıl boyunca yüzde 3.67'de tutmayı, nükleer bomba için zenginleştirilmiş uranyum üretebilecek santrifüjlerin üçte ikisini yoketmeyi, zenginleştirilmiş uranyum stokunun yüzde 98'ini elden çıkarmayı kabul ediyor.

En önemlisi ise, yapılan müzakerelerin sadece nükleer ve ekonomik başlıklarla sınırlı tutulmuş olması. İran'ın Ortadoğu politikalarına ilişkin tek bir madde, anlaşmanın içinde yer almıyor. Suriye'de savaşan Şii milislerden Esad'ın geleceğine, Yemen savaşından İsrail ile olan ilişkilere kadar hiçbir siyasi gündem, bu müzakerelerin konusu haline getirilmiyor.

Anlaşma tümüyle İran'ın lehine bir tablo sunuyor. Ekonomik olarak İran üzerindeki baskı kaldırılıyor, siyasi olarak İran'a herhangi bir sınırlama getirilmiyor. Nükleer konusundaki kısıtlamalar ise, her şey bir yana, İran'ın artık "nükleer kulübün bir üyesi" olduğunun uluslararası kamuoyunda tescillenmesi anlamına geliyor ki, bu ABD açısından son derece önemli bir geri adım. Diğer taraftan İran, nükleer silah geliştirme çalışmalarını gizlice yürütmeye devam edecektir; tüm taraflar bu gerçeğin farkındalar.

Sonuçta İran bir çok şey elde etmiş, karşılığında ise herhangi bir konuda geri adım atmamış, herhangi bir şey kaybetmemiştir.

Anlaşma İran'ın zaafı değil, zaferidir

Bu zaferin görünen yanında, İran ekonomisinin rahatlaması durmaktadır. Perde gerisinde ise, -görünenden çok daha önemli olan- siyasi olarak İran'ın Ortadoğu'daki gücünün ABD tarafından kabul edilmesidir.

Anlaşma ile birlikte ekonomik olarak İran büyük bir rahatlamaya kavuşacaktır. Bugüne kadar petrol ve doğalgaz ihracatına getirilen kısıtlamalar, İran'ın zengin rezervlerini piyasaya sürmesini engellemişti. **Ambargo kalktığı andan itibaren, artık İran da petrol ve doğalgaz piyasasında belirleyici aktörlerden birine dönüşecek, fiyatın tespit edilmesinden pazara ne kadar ürün sürüleceğine kadar söz hakkı olacaktır.**

Keza, ambargo döneminde İran, kendi petrol ve doğalgazını kaçak yollardan, bu nedenle de düşük fiyata satmak zorunda kalıyordu. Şimdi bu ihracattan elde edeceği gelir, öncekiyle kıyaslanmayacak kadar yüksek olacaktır.

Yanı sıra, **İran pazarı artık emperyalist tekellerin çok çeşitli ürünlerine açılacaktır.** Otomobil gibi sanayi ürünlerinden, cep telefonu gibi teknoloji ürünlerine kadar her çeşit ürün çok daha kolay biçimde İran pazarına girebilecektir. Bu bir yanıyla emperyalist tekellerin karını artırırken, diğer yandan İran'ın teknolojik gelişimini de hızlandıran bir unsur olacaktır. İran, bölgede petrol zenginliğinin yanı sıra, kendi sanayisini inşa etmiş tek ülkedir; yaptırımların kalkması, İran ekonomisini ve sanayisini her yönden güçlendirecektir.

Somut bazı rakamlar şimdiden konuşulmaktadır. Mesela ambargonun kalkması sayesinde hız kazanan İran ekonomisinin, 2017 yılında yüzde 7-8 gibi, bu ekonomik kriz döneminde son derece önemli düzeyde büyüme göstereceğini hesaplayanlar var. Keza AB ile bugün 7.5 milyar euro olan ticaret hacminin, iki yıl içinde 400 milyar euroya sıçrayacağı beklenmektedir. Toplamda ise, İran'ın, beş yıl içinde "ilk 10 büyük" arasına girmesi ihtimalinden söz edilmektedir.

İran'ın siyasi kazanımları ise, ekonomik kazanımlarından çok daha güçlüdür. **İran'ın tümüyle ABD karşıtı ve ABD'nin çıkarlarıyla çelişen**

Ortadoğu politikaları, bu müzakereler sırasında gündeme bile alınmamış, adeta yok sayılmıştır. Bu durum, İran'ın siyasal gücünü artıran bir unsurdur. Bazı kesimler, bu anlaşmanın "Berlin Duvarı'nın yıkılmasıyla neredeyse eşit önemde bir gelişme" olduğunu ileri sürüyorlar.

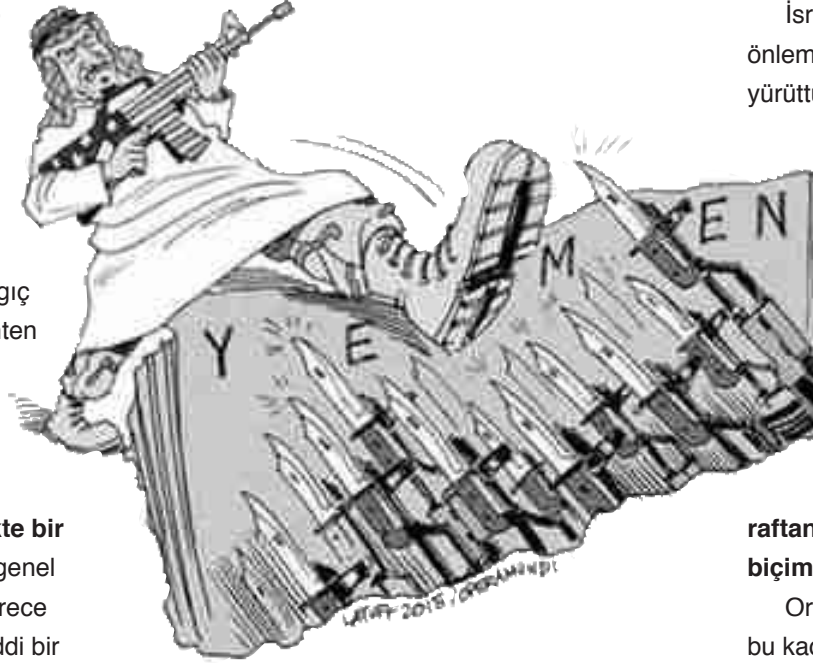
İran açısından, geline nokta bir başlangıç değil, Arap ayaklanmalarının başladığı tarihten bugüne, son 5 yıldır yaşananların kendisine kazandırdıklarının kabullenilmesi, bölgede ulaştığı gücün ve hakkının teslim edilmesidir. İran'ın bölge stratejisinde bir farklılaşma değil, özgüven artışıyla birlikte bir derinleşme sözkonusu olacaktır. Çünkü genel tabloya bakacak olursak, İran zaten son derece önemli başarılar elde etmektedir. Üstelik ciddi bir kuşatma altında iken gücünü artırmaktadır.

Mesela Suudi Arabistan'ın Yemen saldırısı, Yemen'deki Husi direnişçileri desteklemekte olan İran'a karşı girişilmiş bir saldırdır aynı zamanda. Suudların amacı, bu savaş sırasında kurdukları Sünni-Arap koalisyonu dayanarak bir "Arap NATO'su" kurmaktır. Ancak Yemen savaşında, Suudlar oldukça önemli zorluklar yaşamaktadır. Yemen'de hakimiyeti kurmayı ve direnişi ezmeyi başaramadıkları gibi, Yemenli savaşçılar, Arabistan topraklarında eylem yapmaya başlamışlardır. Bu tablo, İran'ın iki, hatta üç cephede (Irak-Suriye ve Yemen) birden savaşı yürütebildiğini gösteren önemli bir durumdur.

İkincisi, Irak Kürdistanı'nda Barzani'nin yaşadığı sıkışmada kendini göstermektedir. Barzani'nin Kürdistan Federasyonu Başkanı olarak görev süresi, geçtiğimiz Ağustos ayında dolmuştu. İran'ın hedefi, Barzani'nin bir kere daha seçilmesini engellemektir. Kürdistan Parlamentosu'nda yer alan YNK (Talabani'nin partisi) ve Goran Hareketi, Barzani'nin başkanlığının bitmesi yönünde ısrarcıydılar. Geçici bir çözüm olarak Barzani, yeni başkanlık seçimlerini ertelemeyi ve görev süresini uzatmayı başardı. Ancak Barzani'nin üzerindeki baskının asıl kökeni, İran'dır. Ve İran, petrol satışı konusunda merkezi Şii hükümetten ayrı baş çekmeyi hedefleyen Barzani'yi ciddi biçimde zorlamaktadır.

Üçüncüsü, Irak hükümetinin durumudur. İran, son yıllarda Irak'ın Şii ağırlıklı bir hükümet tarafından yönetilmesini başarmıştır. Zaten IŞİD'in bu kadar kolay ilerlemesinin altında, Sünni güçlerin, iktidardan pay alamaması nedeniyle IŞİD'e verdikleri destek bulunmaktadır. İran, Şii iktidarını korumak adına, dünyanın her tarafından toplanan Şii milislerin eğitimini, onların Suriye ve Irak'ta IŞİD'e karşı savaşmalarını örgütlemektedir. Yanısıra, IŞİD'e destek veren Sünni aşiretlerin, Irak yönetiminde belirleyici olmasa da belli düzeyde söz hakkı edinmelerini, böylece IŞİD'in içten çökertilmesini, bir seçenek olarak masada tutmaktadır. Yani IŞİD'i yenmeyi savaşla başaramazsa, Sünni güçleri kazanarak başarmayı planlamaktadır.

Dördüncüsü, İran Suriye savaşındaki en

Suudi Arabistan'ın Yemen saldırısındaki amacı, bu savaş sırasında kurdukları Sünni-Arap koalisyonu dayanarak bir "Arap NATO'su" kurmaktır. Ancak Yemen savaşında, Suudlar oldukça önemli zorluklar yaşamaktadır. Yemen'de hakimiyeti kurmayı ve direnişi ezmeyi başaramadıkları gibi, Yemenli savaşçılar, Arabistan topraklarında eylem yapmaya başlamışlardır. Bu tablo, İran'ın iki, hatta üç cephede (Irak-Suriye ve Yemen) birden savaşı yürütebildiğini gösteren önemli bir durumdur.

önemli güçlerden biridir. İranlı Devrim Muhafızlarının yanı sıra, çok sayıda Şii milis örgütlenmesi, İran kontrolünde Esad'ın yanında savaşa katılmaktadır. İran'ın Suriye'ye doğrudan askeri ve siyasi desteği sözkonusudur.

Ayrıca İran Hizbullah'a siyasi ve askeri desteğini sürdürmeye devam edecektir.

Ortaya çıkan tablo, İran'ın özellikle son beş yılda Ortadoğu coğrafyasında belirleyici bir konuma yükseldiğini gösteriyor. **İran, bölgede ABD politikalarına ve ABD'nin temellerini arttığı Sünni eksenin hedeflerine karşı, Şii cephenin temsilcisi konumunda. Ve bunu, Çin'den ve Rusya'dan aldığı destekle başarmaktadır.**

Bugüne kadar ABD'nin Ortadoğu politikalarını zayıflatmayı, kimi zaman durdurmayı başarmıştır. Emperyalistlerle imzaladığı nükleer anlaşmanın sağladığı özgüvenle, bundan sonra çok daha güçlü biçimde bölge politikalarının belirleyicisi olacaktır.

Anlaşmadan kimler rahatsız oldu
Rahatsızlığını en açık ifade eden İsrail ve Suudi Arabistan'dır.

İsrail, öncesinde anlaşmanın imzalanmasını önlemek için sayısız açıklama yaptı, lobi faaliyeti yürüttü, engelleyemeyince, anlaşmayı "tarihi hata" olarak değerlendirdi. ABD ise, bugüne kadar İran'a saldırmasını engellediği İsrail'in önünü açtı, "istersen İran'ı vurabilirsin, karışmayacağım" dedi.

Keza Yemen savaşı üzerinden bir Arap Ordusu oluşturma çabasında olan Suudi Arabistan'a da, yeni ordusuyla İran'a saldırabileceği mesajını verdi.

Sonuçta ABD, bir taraftan İran'la anlaşmış gibi görünürken, diğer taraftan kendisinin doğrudan müdahil olmayacağı biçimde, İran'a dönük saldırıların önünü açtı.

Ortadoğu'daki Sünni cephenin tümü için, İran'ın bu kadar büyük bir güç kazanması çok önemli bir sorundu. Çünkü İran'ın gücü, doğrudan kendilerine dönük bir tehdit oluştuyordu. Türkiye ise, İran'ın komşusu ve Suriye savaşındaki düşmanı olarak, bu durumdan fazlasıyla etkilendi.

Savaş hamleleri dengeleri değiştirdi

İran'ın anlaşması, Türkiye'nin yenilgisiydi aslında. Ortadoğu savaşında İran yükselirken Türkiye geriliyordu. Savaşta rolü ve IŞİD'e olan desteği, emperyalist kurumlardan basın organlarına kadar her cephede eleştiriliyordu. **İran, dünya kamuoyunun lanetlediği IŞİD'e karşı savaşırken, Türkiye onu besliyor ve destekliyordu. İran dünya kamuoyunda kabul görürken, Türkiye giderek daha fazla dışlanıyor, teşhir ediliyordu.** Bu koşullarda, Türkiye, adeta "intihar dalışı" anlamına gelecek bir saldırıyı başlattı.

Takvime bakmak, tabloyu daha net gösterecektir.

14 Temmuz günü İran'la nükleer anlaşma imzalandı. 21 Temmuz günü ABD Türkiye'nin IŞİD'e karşı savaşa girmesini ve İncirlik Üssü'nü kullanıma açmasını dayatan mutabakatı açıkladı. ABD'nin Türkiye'yi, IŞİD'e verdiği destek nedeniyle, NATO'dan ihraç etmekle tehdit ettiği iddia ediliyor. Türkiye'nin İncirlik ve IŞİD konusundaki dayatmaları kabul etmesi bu tehdide dayanıyordu. Hemen ardından Türkiye, IŞİD'i bahane ederek, **24 Temmuz günü Kandil'i bombalamaya başladı. 16 Ağustos'ta ise ABD, Türkiye'deki Patriotları geri çekeceğini açıkladı.** Bu arada Erdoğan, Çin'e bir ziyaret gerçekleştirerek, ABD'ye meydan okuyordu.

Bu arada, İran Dışişleri Bakanı Cevad Zarif, Ağustos ayı ortasında yapacağı Türkiye ziyaretini, İran'la yapılan nükleer anlaşma karşısında Türkiye'nin hasmane tutumuna tepki göstererek iptal etti. Hatta Türkiye yerine Suriye'ye giderek, tercihinin ve önceliklerinin ne olduğunu da göstermiş oldu.

Üstüste hamlelerle ortaya çıkan bu tablo, savaş-taki dengeleri altüst eden yeni bir süreci başlattı.

Kürt hareketi, saldırılara çok öfkeli
Bu altüst oluşun bir yanı, PKK ve PYD'nin

Türkiye ve ABD ile kurduğu ilişkilerde kendisini gösterdi. Geçtiğimiz Mayıs-Haziran aylarında, PYD'nin IŞİD'in elinden Tel Abyad'ı alarak Rojava'nın iki kantonunu birleştirmesine ABD destek vermişti. Türkiye bu konudaki rahatsızlığını, Kobane ile Afrin kantonları arasındaki Cerablus bölgesine kendisinin yerleşmesi talebiyle gösterdi. Türkiye burada kendi hazırladığı birliklerle tampon bölge oluşturmak istiyordu. ABD, Türkiye'nin de Suriye savaşına katılması karşılığında Cerablus'ta Türkiye'nin eğittiği Türkmen birliklerin konumlanmasına izin verdi. Ardından, 24 Temmuz'da Kandil'in bombalanması ve Kürt illerinde operasyonların başlatılmasına, ABD yine Suriye savaşının ihtiyaçlarını düşünerek onay verdi.

Ancak ABD'nin Türkiye karşısında bu iki tavizi, Kürt hareketinin sert tepkisine neden oldu. Öyle ki, ABD emperyalizmi, Türkiye'yi yanına savaşa kazanmaya çalışırken, Kürt hareketini kaybetme ihtimaliyle karşı karşıya kaldı.

Suriye savaşının başından itibaren, PKK ve Öcalan, ABD'nin yanında savaşa katılmaya hazır olduğunu, ABD'nin Ortadoğu savaşını ancak Kürt hareketinin desteğiyle kazanabileceğini ileri sürüyordu. Hatta Öcalan birçok defa PYD'nin Esad'a karşı savaşması yönünde çağrılar yaptı. Ancak PYD, yerel dengeler içinde, Esad'la değil radikal İslamcı çetelerle karşı karşıya kaldığı için, Esad'a karşı değil, onlara karşı savaşmak zorunda kalıyordu.

Son bir yılda PKK ve PYD, IŞİD'e karşı savaş içinde ABD ile biraraya geldiler. ABD havadan, PYD karadan savaşarak, önemli mevziler elde ettiler. Buna rağmen, ABD bir kere daha "Kürt hareketini satmıştı!"

Aslında Öcalan, sadece Suriye savaşı değil, 2003 yılında Irak savaşının başlamasından beri, Kürt hareketinin bir bütün olarak ABD ile birlikte hareket etmesi için uğraşıyordu. Ancak bütün çabalarına rağmen, her kritik aşamada, ABD'nin tercihi Türkiye'den yana oluyor, Kürt hareketinin talepleri bir anda yerle bir ediliyordu. Bu durumu dikkate alan Rusya ve Çin (biri açıktan, ikincisi perde arkasından) Kürt hareketi ile bir biçimde ilişki içinde kalmaya çalıştılar. Özellikle Suriye savaşının başlamasından bu yana, Kürt hareketi ile çeşitli görüşmeler yaptılar, PYD birkaç defa Moskova'ya çağrıldı. En son, 2015'in başlarında, Selahattin Demirtaş ve Salih Müslim, Moskova'da çeşitli toplantılara katıldılar. Keza yakın zaman önce, İran Cumhurbaşkanı Ruhani'nin "Biji Kürdistan" diyerek İran Kürdistanı'na kısmi haklar vermesi de Kürt hareketi ile ilişkileri iyi tutma çabasını gösteriyordu.

Kürt hareketi, ABD ile ilişkisini "stratejik" olarak konumlandırıyor. Bu yanıla bugün ABD'ye karşı tavır alacağını söylemek zor. Ancak Kandil bombalanmaya başladığında ABD'nin

Son bir yılda PKK ve PYD, IŞİD'e karşı savaş içinde ABD ile biraraya geldiler. ABD havadan, PYD karadan savaşarak, önemli mevziler elde ettiler. Buna rağmen, ABD bir kere daha "Kürt hareketini satmıştı!" ABD'nin bu tutumları karşısında, Kürt hareketi büyük bir öfke duyuyor. Ve bu öfkenin, ABD'den kopuş, Rusya'ya yakınlaşma, Suriye'de Esad'la işbirliği yapma gibi sonuçlar yaratması ihtimali, hiç de azımsanmayacak düzeyde.

önce destek veren, sonradan işin tehlikesinin farkına varınca Türkiye'yi durdurmaya çalışan ve eleştiren tutumları karşısında, Kürt hareketi büyük bir öfke duyuyor. Ve bu öfkenin, ABD'den kopuş, Rusya'ya yakınlaşma, Suriye'de Esad'la işbirliği yapma gibi sonuçlar yaratması ihtimali, hiç de azımsanmayacak düzeyde. PYD eşbaşkanı Salih Müslim'in, "Suriye ordusu Rojava'ya dönebilir" açıklamasını böyle yorumlamak gerekiyor. Ne kadar tutarlı davranacaklarını zamanla daha net göreceğiz.

Türkiye güvenilir müttefik

ABD, Türkiye'yi kazanmaya çalışırken, Kürt hareketini kaybetme ihtimaliyle karşı karşıya kalmış durumda. Ancak Türkiye'nin desteği de "belirsiz ve güvenilir" olarak tanımlanıyor.

Erdoğan ve AKP, bir taraftan ülke içindeki kitle desteğini önemli oranda kaybetti; yani savaş politikalarının hayata geçmesi giderek zorlaşıyor. Diğer taraftan, ABD'nin deyimiyle "güvenilmez müttefik" olarak, pazarlık gücünü artırma adına çeşitli hamleler yapıyor. Tampon bölge oluşturmak istediği Cerablus'a yine IŞİD'çileri doldurması bu hamlelerden biriydi. Keza somut bir sorun olmamasına rağmen Kürt hareketine savaş açması da benzer bir hamleydi. Kürt hareketinin

Kobane ve Tel Abyad'da kazandığı zaferleri etkisizleştirmek ve hareketi zayıflatmak istiyordu.

ABD tam bir çıkmazda kalmıştı. Kandil bombardımanı ve Kürt halkına saldırılar konusunda Türkiye'ye tepki gösterdiğinde AKP ve Erdoğan'ın savaştan uzaklaştığını görüyordu; destek verdiğinde ise Kürt hareketi kendisinden uzaklaşıyor, böylece Suriye savaşını kazanmada en önemli aracından mahrum kalıyordu.

Patriotların çekilmesi kararı, bu çıkmazın bir sonucu olarak geldi. Bununla Erdoğan'a, iplerin hala kendi elinde olduğunu göstermek istemişti. Erdoğan'a dönük eleştirilerin artması; Cemaat ba-

sınında Türkiye'nin IŞİD'e destek verme-
ye devam ettiğinin kanıtlarının ortaya konması
da, yine ABD'nin uyarılarındaki artışı, Erdoğan'a
verdiği desteğin azalışını gösteriyor.

Suriye'de hem savaş gücü olan ve hem de uluslararası kamuoyunun desteğini alan tek güç PYD'dir. Bugün dünyanın dört bir tarafında, PYD'nin savaşını anlatan belgeler yayınlanıyor. ABD, bu meşru gücü kendisine bağlamadan Suriye savaşını kazanamayacağını biliyor. Ancak Türkiye'nin devlet olarak kurumsal gücünden ve olanaklarından da vazgeçmek istemiyor. Görünen o ki, Erdoğan yönetimindeki Türkiye ile, Kürt hareketini birarada kendi yanına çekmesi ihtimali kalmadı.

Daha da önemlisi, Ortadoğu'da İran karşısında oluşturmaya çalıştığı Sünni Cephe'nin en önemli unsurlarından Türkiye'yi istediği gibi kontrol edemeyeceğini anladı.

ABD ile İran arasında yapılan anlaşma, Ortadoğu dengelerindeki bu gelişmelerin kaçınılmaz bir sonucudur.

ABD emperyalizminin bu anlaşmadan kazandığı tek şey, dar anlamda siyasal prestijdir. Yüzeysel bir bakışla, İran'ın nükleer çalışmalarını denetim altına almayı başarmış, böylece "dünya barışına katkıda bulunmuş"tur. Küba ile ilişkilerin yeniden kurulması gibi, İran'ın "nükleer çalışmalarını sınırlama" anlaşması da, ABD'nin kamuoyunu etkileme, kendisinin sömürgeci kimliğini perdeleme çabasının bir parçasıdır.

Gerçekte ise, bu anlaşmaya mecbur kalan İran değil, ABD'dir. Durduramadığı bir süreci kabullenmesidir. Ve işin derininde, Çin ve Rusya'nın dünya hegemonyasındaki güç ve etkinliğinin büyümesini kabullenışı yatmaktadır. İran, Çin ve Rusya ittifakının Ortadoğu'daki temsilcisi olarak bu kabullenişin muhatabı misyonunu üstlenmiştir.

Türkiye'de AKP ise, her iki emperyalist odağa karşı pazarlık gücünü artırmaya ve kendi çıkarlarını gerçekleştirmeye çalıştıkça, savaşın kaybedenleri arasına girmeye başladı. Her hamle, Türkiye'nin meşruiyetini biraz daha sorguluyor. Görünen o ki, süreç bunun derinleşmesi yönünde ilerleyecek.

Emperyalist işgalciler Vietnam halkının kendilerine karşı gösterdiği direnişi unutmamış olacaklar ki, hala işgal ettikleri bölgeler için "Amerika'nın Vietnam'ı olabilir mi" sorusuyla korkularını dile getirirler...

Nedir "Amerika'nın Vietnam'ı"? Aslında cevabımız da sorunun içinde saklı. Amerika'nın Vietnam'ı yoktur, Vietnam Amerika'nın değildir!

Kendine ait olmayan yerleri işgal etmede sınır tanımayan Amerikan emperyalizmi, Vietnam'ı 12 yıl işgal altında tuttu. Ve Vietnam halkı 12 yıl boyunca ABD işgaline karşı savaştı. Büyük ordulara karşı direnen bu Asyalı insanlar, Amerikan emperyalizmini geldiği yere göndermeyi başardılar. Bu yüzden "Amerika'nın Vietnam'ı", Amerika'nın yenilgisidir, Amerika'nın geri çekilmesidir, Amerika'nın diz çökmesidir!

12 yıllık işgal dönemi, arkasında 83 bin sakat, 8 bin felçli, 30 bin kör, 10 bin sağır, 13.5 milyon ölü-yaralı-kayıp, bir de napalm bombalarıyla zehirlenmiş kilometrelerce toprak bıraktı. Fakat 12 yıl, esas olarak halkların en güçlü ordularını bile dize getirebilecek bir güçte olduğunu gösteren bir direniş örneğini ifade ediyordu.

Vietnam, Amerikan işgalcilerine karşı savaşıırken yalnız değildi. Başta gençlik olmak üzere tüm dünya halklarının gözü, bu küçük ülkenin ve onun yiğit halkının üzerindedir. "Vietnam kazanacak" sloganı onlarca dilde atılıyor, onlarca ülkenin şehirlerinde afiş olarak asılıyor ve onlarca ülkede düzenlenen gösterilerde bayrak oluyordu. Küba'da oluşturulan "Üç Kıtada Vietnam'ı Destekleme Komitesi"nin adı, belki de dayanışma ağının en iyi ifade eden isimlerden biri. Bu yüzden "Amerika'nın Vietnam'ı" aynı zamanda enternasyonal dayanışma ve halkların sınırları aşan ortak mücadelesi demektir.

Vietnam halkına en önemli ve en anlamlı desteği, dünya gençliği sundu. Denilebilir ki, '68 gençlik hareketinin oluşmasındaki en önemli dinamik, Vietnam halkıyla dayanışma eylemleridir. Aynı yıllarda Fransa Cezayir'i, İngiltere-Belçika ve Fransa üçlüsü Kongo'yu, ABD Küba'yı işgal etmiştir. Angola, Yeni Gine, Mozambik, Portekiz'in sömürgesinden kurtulmak için savaş halindedir. Amerika'da zenci liderler katledilmektedir.

Gençlik, tüm dünya çapına yayılan emperyalist işgallere karşı ayağa kalktı. En başta da Vietnam'la dayanışma eylemleri, gençlik hareketinin yükselmesinde köşetaşını oluşturdu. Bu yüzden "Amerika'nın Vietnam'ı" aynı zamanda anti-emperyalist mücadele demektir.

"Vietnam'a savaşa gitmeyeceğiz!"

Gençliğin ilk güçlü protestoları emperyalist saldırganlığın anavatanı ABD'den geldi. Öğrencilerin başını çektiği harekete, zaman içinde farklı kesimler de destek sundu. SDS (Demokratik Toplum İçin Öğrenci Birliği) 7 Nisan 1965'te Washington'da 25 bin kişilik protesto gösterisi düzenledi. Aynı yılın 22 Mayıs'ında ise Berkeley'de 35 bin kişilik 36 saat süren bir gösteri yapıldı.

'66'da ise hareket, yaptırımcı bir niteliğe yönelerek, öğrencilerin askere gitmesini engellemeyi hedefleyen "We Won't Go" (gitmeyeceğiz) kampanyası başladı. '67 yılı, eylemliliklerin doruğa tırmandığı bir yıl oldu. Çünkü ABD Kongresi, öğrencilerin askerlikten muafiyetini kaldırmış ve öğrenci gençlik için de tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Celp kağıtları toplu olarak yakılıyor, kampanya biçiminde "Celbi Durdurma Haftası" düzenleniyordu.

17 Ekim'de Madison'da bulunan ve Vietnam savaşının baş silahı napalm

**Peki şu Vietnamlılar
Nasıl dövüştüler böyle uzun uzun
Amerikalılara karşı?
Doğdukları toprağı sever Vietnamlılar
Çocuğunu nasıl severse bir ana.
Ama istilacı Amerikalı
Güçlüdür, kuvvetlidir!
Olsun, kaplan da öyle.
Dişleri korkunç, tırnakları yırtıcıdır.
Ama bir avuç arı
Haklamaya yeter kaplanı.**

Nguyen Dinh Thi
(Vietnam şairi)

bombalarını üreten "Dow" kimya tröstünün merkezine bir yürüyüş düzenlendi. "Kanlı Salı" diye bilinen günde, öğrenciler o güne dek polisle girdikleri çatışmaların en militanını gerçekleştirdiler.

Aynı gün Oakland ve Kaliforniya'da askerlik şubesine saldıran öğrenciler, benzer bir çatışma yaşadılar.

Savaş karşıtı hareket, askerler arasında da yer edinmeye başladı. 21 Ekim'de 50 bin genç Pentagon'un etrafını sardı! Bir grup genç elinde Vietnam bayraklarıyla Pentagon binasının kapılarını açmaya çalıştı. Ertesi güne dek binayı kuşatan kalabalıktan 700 kadarı tutuklandı.

Amerika'yı bir uçtan bir uca saran protestolar sonucu, ABD, kimyasal silahlara ayırdığı parayı 180 milyon dolardan 50 milyon dolara indireceğini açıklamak zorunda kaldı.

Barikatların ve sokak savaşlarının ülkesi Fransa'da Vietnam Devrimi'yle Dayanışma Kampanyaları yapılıyor, üniversiteler işgal ediliyordu. Fransa'da ilk işgal edilen üniversitenin anfisi "Che Guevara Anfisi" diye anılan anfidir.

'68 Mart'ında Amerikan şirketlerinin Paris'teki bürolarına plastik patlayıcılar konulmaya başlandı. Öğrenciler, Amerikan elçiliğine taş atmaktan bıkmadılar. Mayıs'ta polisin üniversitelere saldırmasına yine sokaklarda karşılık verdiler. Paris, bir "barikatlar gecesi"yle aydınlandı. "Bu gece, beni tarih hakkında sonsuza kadar iyimser yaptı. Bunu yaşadığım için asla 'bir daha olmaz' diyemem." Barikatlardaki bir öğrenci böyle anlatıyordu o geceyi. 9 milyon işçinin genel greve gitmesi ve öğrencilerle birlikte sokakları zaptetmesi hükümeti sarstı. Ve dönemin başbakanı hemen o gece "referandum" kararını açıklamak zorunda kaldı.

Almanya'da düzenlenen "Uluslararası Vietnam Kongresi"nde, Vietnam ve dünya devriminin sorunları tartışıldı. Kongre sonrası 15 bin kişi, Lenin, Rosa, Ho Chi Minh, Liebknecht, Che posterleriyle yürüyüş yaptı.

1 Mayıs 1975'te Vietnam, emperyalizme karşı bağımsızlığını ilan etti.

Bir Fransız sosyoloğun, Vietnamlı köylülere dair, "sadece gündelik birer tas pirinçleriyle ilgilenen, yalın ve pasif bir kitle" tespitinin aksine, Amerika'ya unutamayacağı bir ders vermeyi başaran kararlı ve direnişçi bir halk olduklarını gösterdiler.

"Amerika'nın Vietnam"larını çoğaltmaya ihtiyacımız olan günlerdeyiz. İşgallerin ve silahların gölgesindeki bugünlerde, tarihe böyle bir miras bırakan tüm Vietnam halkından alınması gereken dersler var.

☆ 1 Eylül 1939- II. Emperyalist Paylaşım Savaşı başladı

Faşist Hitler Almanya'sı, Polonya'ya girerek II. paylaşım savaşını başlattı. Daha sonra bugün, BM tarafından "dünya barış günü" ilan edildi.

☆ 1 Eylül 1987- 12 Eylül tutsak ailelerinin örgütlenmesinde aktif yer alan Didar Şensoy, tutsaklar için yapılan bir eylem sırasında yaşamını yitirdi.

☆ 2 Eylül 1969- Vietnam devriminin önderi Ho Chi Minh yaşamını kaybetti.

Gençliğinde Fransa'da yaşayan ve Fransız Komünist Partinin kurucuları arasında yer alan Ho Chi Minh'in önderliğinde savaşan Vietnam halkı, önce Fransız sonra da Amerikan işgalcileri ülkesinden kovmayı başardı.

☆ 6-7 Eylül 1955- İstanbul ve İzmir'de ırkçı saldırılar ile azınlıklar üzerinde terör estirildi. Bu, kontrgerillanın ilk eylemlerinden biriydi.

☆ 8 Eylül 1943- Çekoslovak yazar Julius Fučík, Nazi kamplarında idam edildi.

☆ 9 Eylül 1976- Çin devriminin önderi Mao Zedung öldü.

☆ 10 Eylül 1920- Türkiye Komünist Partisi kuruldu.

Bakü'de Mustafa Suphi önderliğinde toplanan Türkiyeli komünistler, 15 ayrı örgütten 75 delegeyle Türkiye Komünist Partisi'ni kurdular. TKP, daha kurulduğu aşamada işçi sınıfı ve köylülük içerisinde azımsanmayacak bir güce sahipti. Partinin

kurulmasından sonra, parti-yi bizzat ülke topraklarında örgütlemek üzere Sovyet Rusya'dan ülkeye giriş yapan Mustafa Suphi ve 15 yoldaşı, Kemalist burjuvazi tarafından Karadeniz'de boğdurularak katledildiler. M.Suphi'lerin katledilmesinden sonra TKP, revizyonizmin egemen olduğu bir zemine çekilerek Kemalist burjuvazinin bir uzantısı haline getirildi.

☆ 11 Eylül 1973- Şili'de askeri faşist darbe

Amerikan emperyalizmi, Şili'de general Pinochet liderliğinde darbe gerçekleştirdi. Sol koalisyonun başında olan Devlet Başkanı Allende, teslim olmayı reddedince, sarayında katledildi. 36 bin kişi işkence-lerde ve sokak infazlarında öldürüldü.

☆ 12 Eylül 1977- Güney Afrika Cumhuriyeti'nde ırkçı yönetime karşı silahlı direnişin lideri Steve Biko işkenceyle öldürüldü.

☆ 14 Eylül 1973- Victor Jara katledildi.

Devrimci bir sanatçı olan Jara, Şili'deki faşist darbenin ertesi günü on binlerce insanın doldurulduğu ve işkenceden geçirildiği Santiago stadyumunda direniş şarkıları çaldı. Bunu engellemeye çalışan faşistler, Jara'nın ellerini kırdı. Ancak Jara şarkılarını söylemeye ve söyletmeye devam etti, bunun üzerine darbeciler tarafından katledildi.

☆ 16 Eylül 1976- DGM Direnişi

İşçilerin büyük direnişiyle karşılaşan DGM'ler, açılmadan kapanmak zorunda kaldı. DGM direnişi, '70'li yıllarda yükselen işçi hareketinin siyasal bir eylemiydi. Demokratik hakların mücadele ile kazanılmasında iyi bir örnek oldu.

☆ 20 Eylül 1985- Ruhi Su öldü.

Halk müziğinin, usta yorumcusu ve bestecisiydi. Halk türkülerini araştırmacıları ve sanatçılarına üretken bir hocaydı. Aynı zamanda ilerici bir aydıydı. Beş yıl tutsak kaldı, işsizlikle, açlıkla boğuştu. Hastalandığında tedavi olmak için yurtdışına gitmek istediğinde pasaport alamadı. 73 yaşında ölüme terk edildi. Mezarına defalarca saldırılar düzenlendi.

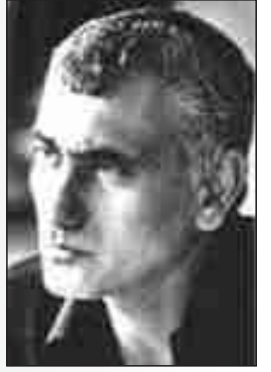
9 Eylül 1984- Yılmaz Güney yaşamını yitirdi

Türkiye Devrimci Hareketi'nin ender sanatçılarından biridir. Sinema salonlarında bilet satışıyla başlayan sanat hayatı, Fransa'da Cannes film festivalinde taçlandırılan bir başarıya dönüşmüştür.

Kendi deyimiyle "sanatı bir silah gibi" kullandı. Halkın yaşadığı yoksulluğun, sömürünün, baskının içinde geliyordu. "Asıl dayanağımız kendi topraklarımızdır. Umut kendi topraklarımızda ve kendi halkımızdadır" diyordu. Eserlerinin düşündüren, sorgulatan, dönüştüren ve yol gösteren özelliği, kaynağını buradan alıyordu. Tüm filmlerinin ortak paydası UMUT'tu. Umut ise devrimde, sosyalizmdeydi.

Bu yüzden faşizmin ona yönelen saldırıları hiç bitmedi. Filmleri yasaklandı, yakıldı. Yaşamının 12 yılını cezaevlerinde geçirdi. Fakat o, duvarlardan taştan bir yaratıcılıkla senaryo, öykü, roman yazdı, cezaevinden dışardaki filmlerini yönetti. 12 Eylül yıllarında cezaevinden firar ederek Fransa'ya kaçtı ve yaşamını burada sürdürdü. Yol ve Duvar filmlerini bu dönemde yaptı. Yol filmi, Cannes Film Festivali'nde altın palmiye ödülü aldı. Ama yıllarca Türkiye'de yasaktı.

Ağır cezaevi koşulları sağlığını aşırı derecede bozmuştu, kansere yakalandı. 1984 yılında hastalığı yenemeyerek genç yaşta ve en verimli yıllarında aramızdan ayrıldı. "Beni komünarların battaniyesine sarın" demişti. Şimdi Paris'te komünarların yanında yatıyor.

☆ 20 Eylül 1992- Kürt aydın Musa Anter katledildi.

☆ 21 Eylül 1995- Buca Cezaevi katliamı

Devletin kolluk güçleri hak gasplarına karşı direnen tutsaklara saldırıp, 4 DHKP savaşçısını katletti.

☆ 23 Eylül 1973- Şilili ozan Pablo Neruda öldü.

☆ 22 Eylül 1976- Profilo direnişi

DGM direnişinde güçlü bir katılım gösteren Profilo fabrikasında 17 işçi işten atıldı. Şalterler bu sefer işçi kıyımı için durdu. Profilo'da işgal başladı. Polis saldırısı karşısında kapılar kapatılarak kaynaklandı. Bir işçi polis kurşunuyla öldü. İçeride işçiler, dışarıda destekçi güçler büyük bir direniş gerçekleştirdiler.

☆ 24 Eylül 1969- '68 hareketinin önderlerinden Taylan Özgür polis tarafından katledildi.

☆ 25 Eylül 1996- Diyarbakır Cezaevi katliamı

'96 Ölüm Orucu eyleminin hemen ardından, MGK kararıyla Diyarbakır cezaevine saldıran devlet, 9 yurtsever tutsağı katletti.

☆ 25 Eylül 2012- Halk ozanı Neşat Ertaş öldü.

☆ 26 Eylül 1999- Ulucanlar Cezaevi'nde katliam

Devlet, F tipleri hücrelere geçişin ilk provasını Ulucanlar'da yaptı. 10 devrimci tutsak, işkence yapılarak katledilirken, birçoğu da ağır yaralandı. Tutsaklar yoğun işkenceler altında başka cezaevlerine sürgüne gönderildiler.

28 Eylül 1864- I. Enternasyonal kuruldu

29 Eylül 1902- Maden işçilerinin direnişini anlatan Germinal'in yazarı Emile Zola öldü

Eylül ayında şehit düşen ihtilalci komünistler

8 Eylül 1981- Selma Aybal

Henüz 18'indeydi, ama Osman'ın, Fatih'in iyi bir öğrencisi olmuştu. Baskı komitesinde çalışan Selma, darbenin en zor ve karanlık günlerinde dahi, fabrikaları, emekçileri, yoksun bırakmadı ihtilalcilerin bildirilerinden... Yıllar sonra TİKB kurşunuyla cezalandırılacak olan hain Adil Özbek'in yardımıyla pusu kurmuştu polisler. Yaralı halde işkenceye aldılar Selma'yı. İşkence tezgahında bir ihtilalci komünist gibi yaşamını soludu.

9 Eylül 1979- Vedat Çataltepe

Vedat da Selma gibi 18 yaşındaydı, faşistlere karşı mahalle-sini korurken, bir bekçi tarafından öldürüldü.

29 Eylül 1980- Osman Yaşar Yoldaşcan

12 Eylül takipçileriyle birlikte yıkılacaktır!

12 Eylül 1980, askeri faşist darbenin tarihidir. Kapkara günlerin başlangıcı; zulmün, işkencenin, sömürünün had safhaya çıkışıdır... Ne var ki 12 Eylül, tarihte kalmış, izleri artık silinmiş bir gün de değildir. Yasaları, uygulamaları ve zihniyetiyle halen varlığını sürdürmektedir.

Aradan geçen 35 yıla rağmen, hala 12 Eylül'ü aratmayan günleri yaşıyoruz. Toplu tutuklamalar, yargısız infazlar, katliamlar... Kürt halkının üzerine yağın bombalar, kurşunlar...

AKP'nin sahte darbe karşıtlığı artık iyice su yüzüne çıkmış durumda. Yıllardır askeri darbe karşıtı görünerek prim yapmaya çalışan Erdoğan, kendisinin "saray darbesi" yaptığını ilan etti. Yasa tanımazlığıyla, bitmek bilmez nutukları ve faşist uygulamalarıyla, cunta şefi Evren'den farksız olduğunu gösterdi. Diktatörlerin sadece üniformalı değil, pekala takım elbiseli de olabileceğini ortaya koydu.

Böylece AKP hükümetinin 12 Eylül'ü yargılayacağı yalanı da tamamen çöktü. Zaten göstermelik mahkemeyi yıllarca uzatarak, sanıkları mahkeme salonuna bile getirmeyerek, adeta huzur

içinde ölmelerini bekleyerek bunu

göstermişti. Cunta şefi Evren'in ölmesiyle de, göstermelik dava düştü! 12 Eylül'ü yargılama komedisi son buldu!

Bir kez daha görüldü ki, 12 Eylül'ü yargılayacak tek güç, halktır, ona direnenlerdir.

Esasında direnenler, 12 Eylül'ün hüküm sürdüğü en karanlık günlerde onu yargıladılar. İşkencede, zindanda, mahkemede boyun eğmeyerek, faşist niteliğini haykırdılar.

Ama burjuvazi ve reformistler, elbirliği ile bu gerçeği yıllardır gizlemeye ve yok saymaya çalıştı, çalışıyor. Komünistlerin ve gerçek devrimcilerin, her koşul altında devrimci kimliklerine sahip çıkarak 12 Eylül'ü mahkum ettiğini unutturmak istiyor. Bugün eğer burjuvazinin yalanları, her şeye rağmen tutmuyorsa, 12 Eylül'ün gerçek niteliğini ortaya seren komünist ve devrimciler sayesinde.

Faşist cuntanın dikensiz bir gül bahçesi yoktu önünde. Eylemler de söylendiği gibi, 12 Eylül günü bıçak gibi kesilmedi. Ne işçi ve emekçilerin direnişleri bir anda bitti, ne de komünistlerin ve gerçek devrimcilerin mücadeleleri...

İhtilalci Komünistler, bulundukları tüm alanlarda faaliyetlerini kesintisiz sürdürdüler. Yeraltı yayın organlarıyla, bildiri ve afişleriyle işçi ve emekçilere ulaştılar. Onlara güç ve moral oldular,

umudu beslediler. Bu faaliyetlerin içindeyken düştüler toprağa, işkencecilerin eline, ama kaçarken-göçerken değil... Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin direngen geleneğine sahip çıkarak, tarihe onurlu, direnişçi bir iz bırakmayı başardılar.

Fakat o ağır koşullarda, koyu teslimiyet ortamında, bir avuç komünist ve devrimcinin direnişi, sonucu değiştirmeye yetmedi, yetemezdi. Kuşkusuz bunun bilincinde olarak savaştılar. Engels'in "her savaşım da yenilme tehlikesi vardır, ama bu yenildiğini kabul etmek ve vuruşmaksızın teslim olmak için bir neden midir" sorusuna yanıt oldular...

Akla karanın, güzel ile çirkinin, teslimiyetle direnişin çok net ve kalın çizgilerle ayrıştığı o dönemi, unutmamak ve unutturmamak gerekiyor. Bunu da ancak onunla gerçek anlamda savaşan yapabilir.

Aradan geçen bunca zaman, 12 Eylül'ü Avrupa Birliği'nin de şu ya da bu hükümetin de yargılamayacağını gösterdi. İşçi sınıfı ve Kürt halkının tarihi, yeterince öğreticidir aslında. İşçi ve emekçiler, boğucu faşist teröre karşı '89 Bahar eylemleriyle, Kürt halkı serhildanlarıyla kafa tutmuş, kendi özgürlük alanlarını kendisi açmıştı. Zaten 12 Eylül yasalarının -sınırlı da olsa- fiiliyatta uygulanamaz hale gelmesi, bu şekilde başardı.

Tutarlı bir devrimci demokrasi mücadelesi yükseldiğinde, 12 Eylül, takipçileriyle birlikte süpürülüp atılacaktır. Faşist diktatörlüğün kökten yıkılması da bunun üzerinden gerçekleşecektir.

"İlk kurşun": OSMAN YAŞAR YOLDAŞCAN

Osman Yaşar Yoldaşcan, 1967'de onbinlerce aday arasında üniversite sınavını birincilikle kazanarak ODTÜ'ye girdi. Devrimci ve militan kişiliğiyle kısa sürede devrimci gençlik hareketi içinde öne çıktı. Aranır duruma düşüp derslerine devam etmemesine rağmen, sınavlarda hep yüksek notlar alıyordu. Hocaları ondaki engin zekayı fark etmiş, bir bilim insanı özelliği görmüşlerdi. Hapiste olduğu dönemde giremediği sınavlardan geçirerek, okulda kalmasını

sağlamaya çalıştılar. Ama o, kararını vermişti artık. tüm yeteneklerini, potansiyelini, proletarya ve ezilen halkların hizmetine sunacaktı.

12 Mart '71 döneminde, içinde yer aldığı (sonrasında ihtilalci komünist örgütü yaratacak) devrimci bir grubun üyeleriyle birlikte yakalanarak cezaevine düştü. Yoldaşı ve teyzesinin oğlu M. Fatih Öktülmüş'le, çok genç ve tecrübesiz olmalarına rağmen işkencede direndiler ve firarı örgütlemeye giriştiler.

'74'de çıktıktan sonra proletarya içinde örgütlenmek için İstanbul'a geldiler. Kısa süre bir fabrikada işçi olarak çalıştı Osman. Kahve kültürü olmayan, sigara içmeyen bu mütevazı kişiyi, işçilerin fark etmemesi mümkün değildi. Çok geçmeden bir fabrikada örgütlenmeler yarattı. Yeraltı baskısı ve teknik işleri de üzerine aldı. Askeri bilgilerini arttırmak için üzerinde "çok gizli" yazan emperyalist kuruluşların raporları dahil olmak üzere her türlü askeri dökümanı Osman'ın elinde görmek mümkündü. Yoldaşları, "Osman bir şeye varar verdi mi, o işin elinden kurtulması mümkün değil" derlerdi. Bu nedenle bir eylem

içinde Osman varsa, herkes tereddütsüz yer almaya gönüllü olurdu.

O ML klasikleri yeniden yeniden okur, önündeki sorunlara yanıt bulmaya çalışırdı. Karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi"ne karşı en önde bayrak açtı. THKO'dan devrimci bir kopuş gerçekleştiğinde bir çok işi üstlenmek için öne atıldı. Geçici yol arkadaşları dökülmeye başladıklarında, büyük bir sabır ve inançla, seçtiği yolda ilerledi.

Hareket içinde küçük-burjuva zaafları yenmek ve Leninist bir örgüt yapısını kurmak için, çok zor ve sıkıntılı günler geçirdi. Ama o günlere ve kafa karışıklığına son vermede kararlıydı. "İleri militanları" topladı ve grubun ML bir örgüte sığması için "hücum" komutunu verdi.

Onda zor günlerin sızlanmasına, kolay günlerin sarhoşluğuna yer yoktu. Aksine zor günlerde soğukkanlı ve cesaret doluydu; zafer günlerinde ise mütevaziliğiyle biliniyordu.

Bu topraklarda "dört dörtlük bir insan var mı" denildiğinde, onu tanıyan herkes, tereddütsüz Osman'ı gösterir. Aydın bir aileden gelmesine rağmen, hiçbir küçük-burjuva lüksü yoktu. Polisle girdiği çatışmada topuğundan yara almıştı. Sahte kimlikle cezaevinde kaldığından kimse ilgilenememiş, topal kalmıştı. Özel ortopedik ayakkabı giymesi gerekiyordu, ama masraftan kaçınmak için, en ucuz nerede yapılıyorsa oradan almanın yollarını bulurdu.

Onun ölümü de yaşamı gibi tereddütsüz ve kusursuz oldu. Daha sonraki yıllarda ihtilalci komünistlerin işkencede direnmesinin, çatışmada vuruşmasının ruhunu yarattı. Ondaki savaş ruhu, biz Bolşeviklere yol göstermeye devam ediyor.

Günlerden 29 Eylül 1980! Yer, İstanbul-Bağcılar yokuşu... Birazdan yeni bir tarih yazılacak, iki sınıf karşı karşıya gelecek... Güçler ve silahlar eşit değil, ama olsun! Sayı ve silah yönünden bir hayli üstün taraf, eskiyi, yani burjuvaziyi temsil ederken; karşılarında iki ondörtlü ve bir bombasıyla tek kişilik bir ordu yeniyi, yani proletaryayı temsil ediyor...

Çekildiği inşaatı bilinç ve çelikten iradesiyle granitten bir kaleye dönüştürüyor Osman Yaşar Yoldaşcan. Kalede elindeki namlu şimşek gibi patladığında, zulüm ve sömürü düzeninin kolluk güçleri sünepe gibi yere yapışıyor... Kaleye yaklaşan bir başkomiser, gökgürültüsüyle patlayan bombasıyla yığılıp kalıyor. Ardından patlattığı sloganların sesi duyuluyor... Ve bu gösterişsiz kalede ölümsüzleşiyor Osman Yaşar Yoldaşcan... Kale dışında ise, bir başkomiser ve sayısız yaralı ile şaşkın, perişan durumda karşı-devrim güçleri...

Daha 12 Eylül'ün üzerinden 17 gün geçmişti ki, bu çatışma tüm komünist ve devrimciler için savaş çağrısı oldu. "İlk kurşun" sıkılmıştı, gerisinin gelmesi gecikmeyecekti...

Bir kez daha SAVAŞ ve BARIŞ ÜZERİNE

içte ve dışta savaşın alabildiğine körüklendiği bir dönemi yaşıyoruz. Bir yanda “yeni emperyalist savaş”ın Ortadoğu cephesi ve onun Türkiye’yi de içine alan Suriye ayağı; diğer yanda Kürt halkına karşı sürdürülen savaşın yeniden hortlatılması... Ölen askerler, cenaze törenleri, işkence görmüş, cırılçıplak soyulmuş gerilla cesetleri, boşaltılmış köyler, yanan ormanlar, kurşunlanan insanlar... Kısacası, bir kez daha savaşın tüm vahşeti ve yıkımı ile karşı karşıyayız.

Savaşın olduğu her yerde, yalan ve demagoji de had safhaya çıkar. **Savaşı haklı çıkarmak ve kitlelerin desteğini alabilmek için her tür demagoji kullanılır. Bunların başında “vatan” gelir.** “Her şey vatan için”dir! Yapılan “vatan savunması”dır! Asker cenazeleri “vatan sağolsun”la uğurlanır. Böylece savaşın egemenlerin çıkarları için yapıldığı gizlenmeye çalışılır.

Bir diğer argüman ise “barış”tır. En savaşçı liderler bile, bu savaşları “barış” için yaptığını söyler. Bu bir yanıla doğrudur. Çünkü onların “barış”ı, kendi düzenlerine-çıkarlarına kimsenin ses çıkarmaması, sessizce boyuneğmesidir. Bu da mümkün değildir. Kısa bir süre başarabilseler bile, mutlaka bir başkaldırı olacak ve bu, yeni savaşların gerekçesi yapılacaktır.

“Barış” son yıllarda daha çok reformistlerin dillerinden düşürmedikleri bir kavramdır. Sömürücü-savaşçı sistemlerin en vahşisi olan kapitalizmde, “barış içinde birarada yaşamayı” savunurlar. Sözde onlar da düzene karşıdır ve devrimden yanadırlar. Ama bu, “barışçıl devrim” olmalıdır! Sanki silaha ilk sarılan işçi ve emekçiler, ezilen halklarmış gibi... Sanki “silahlı ayaklanma” bir zorunluluk değil de, bir tercihmiş gibi...

Ülkemizde de uzun yıllardır Kürt sorunu ile ilgili “barış” ve “barışçıl çözüm” en sık kullanılan argüman oldu. Bu, emperyalistlerin dünya ölçeğinde başlattığı “diyalog”, “siyasal çözüm” politikalarından bağımsız değildi kuşkusuz. AKP hükümeti döneminde, “Kürt açılımı”, “çözüm süreci” gibi isimlerle, Türk egemenleri de bu kervana katıldı. Ama bu sözde “çözüm” süreçlerinde de Kürt halkı üzerinde baskı ve şiddet devam etti, birçok katliam ve

cinayet gerçekleşti. Buna karşı bir yanda emperyalistler ve işbirlikçileri, bir yanda reformistler, halkın barış umudunu sömürmeyi sürdürdüler.

Savaşın turmandığı bugünlerde, “barış” sesleri yeniden yükseldi. Savaşa karşı HDP’nin başını çektiği “barış bloku” oluştu. Blokun temel talebi, “karşılıklı ateşkes” ve “yeniden çözüm süreci” oldu. Yani eski duruma geri dönüşmesi isteniyordu. O “çözüm süreci” ki, Roboski’den Paris cinayetine, Rojava’ya saldırıdan, Kürt çocuklarının katledilmesine kadar, egemenlerin savaşı hiç durmamıştı.

Buna karşın “blok” a büyük bir misyon biçtiler. Ama “blok”, birkaç mitingle sınırlı kalan, son derece zayıf bir profil çizdi. Oysa savaşa karşı olan çok geniş bir kesim vardı ve onların harekete geçirilmesi durumunda, savaşı durdurabilecek bir potansiyel açığa çıkarılmış olacaktı. Hatırlanacaktır, ABD’nin

Irak savaşını başlattığı dönemde “koordinasyon” adı altında savaş karşıtı tüm kesimler birlikte hareket etmiş ve yükselen bir eylem grafiği izlemişti. Öyle ki, 1 Mart savaş tezkeresi’nin TBMM’den geçeceği gün, yüzbin kişiyle Ankara’da miting yapmış ve tezkerenin reddedilmesinde önemli bir rol oynamıştı.

Kuşkusuz “barış” tüm sömürülen, ezilen kesimlerin özlemi, istemidir. Bugüne dek tüm savaşları egemen sınıflar çıkarmıştır. Savaştan yana olan, her zaman onlardır. Hiçbir zaman kendi istekleriyle barışı getirmezler. İşçi ve emekçilerin, ezilen halkların barışı elde edebilmesi için, emperyalizm ve işbirlikçileriyle mücadele etmesi, onu zorla kazanması gerekir. Kürt sorunu somutunda ise, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını koşulsuz biçimde savunmaktır. Bunu dışlayan bir “barış” talebi, egemenlerin kitleleri kandırmasına yardımcı olmak, onların değirmenine su taşımaktır. Dolayısıyla komünist ve devrimcilerin karşı çıktığı, “barış” talebi değil, bu talebin altının nasıl doldurulduğu, yani içeriğidir.

Son gelişmeler üzerinden bir kez daha savaş ve barış üzerine durmak, tarihsel gelişmeler ışığında bu iki kavramı ele almak ve ML bakış açısını hatırlatmak da yarar vardır.

Sömürücü toplumların tarihi, savaşlar tarihidir

İnsanlığın bilenen tarihi, yaklaşık 300 bin yıl olarak saptanmıştır. Bu 300 bin yılın son 7 bin yılı ise, “sınıflı toplumlar” dönemidir. (Köleciler, feodal, kapitalist toplum.) Ondan öncesi, ilkel komünal toplumda, yani yaklaşık 290 bin yıl boyunca, insanlar barış içinde yaşadılar. Sınıfsız, sömürsüz bir ortamda, ilkel biçimlerle de olsa, ürettiler, tükettiler.

Fakat sömürücü toplumlara geçişle birlikte, her 100 yılın 87’si savaşlarla geçmiştir. Yani 7 bin yıllık tarihin, yaklaşık yüzde 90’ını savaşlarla doludur, sadece yüzde 10’unda insanlar barış içinde yaşayabilmıştır. Son 1500 yıl içinde ise, yaklaşık 14 bin savaş olduğu ve bu savaşlarda, 3 milyar civarında insanın öldüğü saptanmıştır. Bu

“Barış” son yıllarda daha çok reformistlerin dillerinden düşürmedikleri bir kavramdır. Sömürücü-savaşçı sistemlerin en vahşisi olan kapitalizmde, “barış içinde birarada yaşamayı” savunurlar. Sözde onlar da düzene karşıdır ve devrimden yanadırlar. Ama bu, “barışçıl devrim” olmalıdır! Sanki silaha ilk sarılan işçi ve emekçiler, ezilen halklarmış gibi... Sanki “silahlı ayaklanma” bir zorunluluk değil de, bir tercihmiş gibi...

rakam, neredeyse bugünkü dünya nüfusunun yarısı kadardır.

Bunların içinde en çarpıcı olanı Afrika kıtasında yaşananlardır. Afrika, 17. yüzyılda dünya nüfusunun beşte birini barındırıyordu. Günümüzde bu kıtada yaşayan insanlar, dünya nüfusunun onda birini oluşturacak ölçüde azalmıştır.

Özcesi savaş, kıyım demektir; ölüm, açlık ve sefalet demektir. Savaşlar, insanlığa dönük bir saldırdır. Dolayısıyla insanlık suçudur. Çünkü sömürücü sınıfların çıkarlarına hizmet eder. Hedefleri, sömürü ve soygun alanlarını arttırarak, zenginliklerini katlamaktır.

Dünya iki büyük emperyalist savaş yaşadı. Birinci emperyalist savaşta, 1914-1918 yılları arasında 10 milyon insan öldü. İkinci emperyalist savaşta ölen insan sayısı ise, 54 milyon! Yani 5 katı!.. Teknoloji geliştikçe, silahlanmaya ayrılan pay arttıkça, savaşın yıkıcı gücü de, ölen insan sayısı da artıyor!

Bir zamanlar savaşın zararı, okun nereye kadar uçacağına, bir Roma lejyonunun nereye kadar yürüyeceğine bağlıydı. Şimdi ise, sınırları aşan füzeler, denizaltılar, savaş uçakları, kimyasal silahlarla savaşılıyor ki, yıkımların oranı misliyle katlanıyor. Hem katledilen insan sayısı, hem de doğa tahribatı devasa boyutlara ulaşıyor.

İki dünya savaşının doğrudan savaş harcamaları, birincisinde 208; ikincisinde 1380 milyar dolar olarak tespit edilmiştir. Yanı sıra birinci emperyalist savaşın 338 milyar dolar, ikincisinin ise 4 trilyon dolar maddi zarara yol açtığı saptanmıştır.

Sadece bu iki büyük dünya savaşında değil, bunların arasında geçen sürede ve ikinci emperyalist savaş sonrasında da silahlanmaya ayrılan pay, her dönem bütçelerin en büyük kesimini oluşturmuştur. **Askeri harcamalar, ortalama olarak her hükümetin sağlık hizmetlerine ve eğitime ayırdığının iki buçuk katıdır. Savaş tekelleri için savaş sanayi en kazançlı gelir kaynağıdır.** Eskiye savaş tekniği, daha öldürücü ve milyarlar yutucu yeni teknikle değiştirilmektedir. Yeryüzünde silah depolarında bulunan nükleer silahın, TNT olarak hesaplandığında, adam başına birkaç ton patlayıcı madde düştüğü belirlenmiştir.

Savaş tekelleri, bilim ve teknikteki her gelişmeyi, insanlığı yok eden savaş sanayinin hizmetine sokmakta

Haksız savaşlar, egemen sınıfların sömürü ve soygun için, yeni pazarlar elde edebilmek için, kısacası “köleliği güçlendirmek için” giriştiği savaşlardır ve asla desteklenmez.

Bir de “haklı savaşlar” vardır; işgal altındaki ülke halkının işgalciye karşı, ezilen-sömürülen halkların egemenlere karşı, işçi ve emekçi kitlelerin burjuvaziye

karşı yürüttüğü sınıfsal savaşlardır bunlar. Ezilen ve sömürülenlerin sömürücü sisteme başkaldırısıdır.

Egemen sınıfların sömürüyü arttırmak için giriştiği savaşlara karşı çıkarken, her ülkenin işçi sınıfının,

emekçilerinin ve ezilen halkların yürüttüğü savaşlara,

ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarına tarafızdır. Bunların bizzat içinde yer alır, önderlik ederiz, sonuna kadar yanında oluruz.

ve giderek daha gelişmiş, dolayısıyla daha pahalı silahlar üretilmektedir. Örneğin bir mayın gemisi ikinci emperyalist savaşta 8.7 milyon dolara mal olurken, sonraki yıllarda 200 milyon dolarlık bir harcamayı gerektirmiştir. Bu, denizaltılar, bombardıman uçakları vb. tüm savaş sanayi için geçerlidir. Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü SIPRI, dünyada askeri harcamaların son on yılda yüzde 37 oranında arttığını, bu harcamaları yapanların başında ABD'nin yer aldığı belirtmiştir.

Emperyalistler, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarını bastırmak için; ya da yeni pazarlar elde edebilmek için bölgesel-yerel birçok savaş başlatmıştır. Son yirmi yıl içinde ise Balkanlar'da, Kafkasya'da, Ortadoğu'da, Afrika'da emperyalist kışkırtmalarla gerçekleşen savaşların sayısı belirsizdir. “Balkanlaşma” terimini kullanıma sokan emperyalistler, bu bölgelerde kışkırtmalarla küçük devletçikler kurmuşlardır. ABD'nin “Politik Araştırmalar Enstitüsü”nde müdürlük yapan R. Barnet, “yaklaşık olarak her 18 ayda bir ABD askeri gücü, ya da yarı-askeri güçleri, ayaklanma hareketlerini bastırma gerekçesiyle Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerine yollanıyor” diyor.

Elbette sadece ABD değil, diğer emperyalistler de savaş politikası izliyorlar. Fakat ikinci emperyalist savaş sonrası dünyanın en güçlü emperyalisti haline gelen ABD, bu işin başını çekiyor. İster dünya çapında, isterse yerel-bölgesel olsun, emperyalist sistemde savaşlar kaçınılmazdır. Diğer sömürücü sistemlerden farklı olarak emperyalizmde, dünyadaki tüm topraklar paylaşılmış durumdadır. Emperyalist tekeller, “azami kar” elde edebilmek için, yeni pazarlara açılmak zorundadır. Yeni pazarlar da “paylaşılmış toprakların yeniden paylaşımı”nı zorunlu kılar. Dolayısıyla dünya üzerinde hakimiyet kurabilmek ve onu elinde tutabilmek için egemenlerin asıl yöntemi; savaştır. “Kapitalistler dünyayı... ‘sermayeleriyle orantılı olarak’, ‘herkesin güçlerine göre’ paylaşıyorlar; çünkü kapitalizm düzeninde, başka bir paylaşım biçimi olanaksızdır.” diyor Lenin. (Emperyalizm, Bilim ve Sosyalizm yayınları sf. 80)

Haklı ve haksız savaşlar

Sözünü ettiğimiz savaşlar, genel olarak sömürücü sınıfların ve bugünkü haliyle emperyalistlerin savaşlarıdır. Egemen

sınıfların sömürü ve soygun için, yeni pazarlar elde edebilmek için, kısacası “köleliği güçlendirmek için” giriştiği savaşlar olduğu için “haksız savaşlar” olarak adlandırılır ve asla desteklenmez.

Bir de “**haklı savaşlar**” vardır; **işgal altındaki bir ülke halkının işgalciye karşı, ezilen ve sömürülen halkların ezen ve sömüren egemenlere karşı ve en önemlisi, işçi ve emekçi kitlelerin burjuvaziye ve sömürücü sisteme karşı yürüttüğü sınıfsal savaşlardır bunlar.** Ezilen ve sömürülenlerin sömürücü sisteme başkaldırısıdır.

Egemen sınıfların sömürüyü arttırmak için giriştiği savaşlara karşı çıkarken, her ülkenin işçi sınıfının, emekçilerinin ve ezilen halkların yürüttüğü savaşlara, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarına tarafızdır. Bunların bizzat içinde yer alır, önderlik ederiz, sonuna kadar yanında oluruz.

Burjuvazi, dünyadaki yoksulluğun nedenini, kişilerin başarısızlığı olarak gösterir. Zenginleşmiyorlarsa, çalışmasını bilmedikleri, ya da ellerine geçen fırsatları kullanamadıkları içindir! Gerçekte, **yoksulluğun da zenginliğin de nedeni, sömürüdür. Bunu gizlemek için her tür yalan ve demagojiye başvurulur.**

Dünyada zenginliği bir grup elinde tutar, başkalarını yoksullaştırmak pa-hasına. Milyonlarca işçi ve emekçinin cebinden çıkanlar, bir avuç zengin elinde toplanır. Hükümetleri onlar yönetir, kararları onlar aldırır, savaşları onlar çıkarır.

Zenginliklerini arttırmak için, bir taraftan başka ülkelerin pazar alanlarını ele geçirmek, onların zenginlikleri yağmalamak için; ya da işçi sınıfının artideğerini sömürmek için savaş yürütürler. Sistem, bunun üzerine kurulmuştur. Tankları, topları, orduları, hukukları, mahkemeleri, hükümetleri, devlet organlarıyla, tüm yasal kurumları ve güvenlik güçleriyle, işçi sınıfının üzerinde terör ve baskı oluştururlar. Onların bu sömürü sistemine karşı direnilmesini engellemek için, tüm güçlerini kullanırlar.

Çalışma ve yaşam koşullarını düzeltmek isteyen işçi ve emekçiler de, üzerlerinde baskı ve terör estiren, sömüren burjuvaziye karşı bir sınıf savaşımı yürütür. Her biçimiyle işçi ve emekçilerin burjuvaziye karşı savaşı, haklı bir savaştır ve sonuna kadar yanında olmak gerekir.

Bir de ulusal kurtuluş savaşları vardır. Bir başka ulus tarafından ezilen sömürülen ulusların, bu baskıdan kurtulmak, kendi kaderini tayin etmek için başlattıkları savaşlardır bunlar. Bu savaşlar, emperyalizme ve işbirlikçilerine, kendisini ezen ulusun egemen sınıflarına karşı yürütüldüğü sürece, desteklenmesi gereken savaşlardır.

Burjuvazi, işçi ve emekçileri daha rahat yönetebilmek için, onları bölüp parçalamaya çalışır. Ulusal, mezhepsel ayrılıkları kışkırtır, birbirlerine düşürür. Ülke içinde bulunan farklı ulusal topluluklar üzerinde daha yoğun bir baskı ve sömürü oluşturur.

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin halkları birbirine kırdırma, bölüp parçalarak sömürüyü daha da arttırma çabası, en çok işçi ve emekçilerin birliğine ve mücadelesine zarar verir. O yüzden de “bir ulusu ezen bir ulus, özgür olamaz” denilmiştir. Ezen ve ezilen ulusun işçi ve emekçileri, güçlerini birleştirerek emperyalizme ve işbirlikçilerine yönelmedikçe, ikisinin de gerçek kurtuluşu sağlanamaz.

Savaşlara verilen moladır BARIŞ

Her savaştan sonra bir barış anlaşması imzalanır. Emperyalistlerden bazıları yenmiş, bazıları yenilmiştir. **Yenenler,**

Her savaştan sonra bir barış anlaşması imzalanır.

Emperyalistlerden bazıları yenmiş, bazıları yenilmiştir.

Yenenler, bunu bir anlaşma ile resmileştirirler. Ve buna “barış” denir.

Burjuva hukuk, egemen sınıfların hukukudur; “barış anlaşması” denilen şey ise, yenenlerin hukuku, yenenlerin anlaşmasıdır.

bunu bir anlaşma ile resmileştirirler. Ve buna “barış” denir.

Peki sonraki savaşlar neden çıkar? Barış anlaşmasında yenilen, pazar alanlarını kaybeden emperyalistler, güçlerini yeniden toparlayınca, kaybettiklerini almak ve yeni sömürü alanlarıyla zenginliklerini arttırmak isterler. Bunun için savaşmaları gerekir.

Tarihte, özellikle büyük savaşlar sonrası yapılan barış anlaşmaları, hemen her dönem yeni bir savaşın temelini oluşturmuştur. Birinci emperyalist paylaşım savaşının sonrasında imzalanan Versay, ikinci emperyalist savaşının nedeni haline gelmiştir mesela. Keza ikinci emperyalist dünya savaşını bitiren Paris anlaşması da, o günden bu yana süren bölgesel savaşların nedeni olmuştur.

Burjuva hukuk, egemen sınıfların hukukudur; “barış anlaşması” denilen şey ise, yenenlerin hukuku, yenenlerin anlaşmasıdır. Çünkü “barış anlaşması” eşitler arasında gerçekleştirilmez. Taraflardan birisi galip gelinceye kadar savaş sürer, galip gelen kendi şartlarını dayattığı anlaşmayı masaya koyar.

Bütün savaşlar, kendilerini doğuran politik sistemin bir parçası, onun uzantısıdır. Savaşı başlatan devletlerin

ve sınıfların, savaş öncesi politikası neyse, savaşta da o sürdürülür; yalnızca biçimi değişmiştir. O yüzden savaş “politikanın başka araçlarla -silahlarla- sürdürülmesi”dir. Barış dönemleri ise, savaşlara verilmiş aralar olmaktan öteye gitmez.

Kriz ve savaş, emperyalizmin kaçınılmaz sonuçlarıdır. Krizi savaş dışında aşabilmenin yolunun kalmadığı yerde, savaşlar patlak verir. Bu, egemenlerin bir tercihi de değildir. Sistemin iç çelişkilerinin ve açmazlarının kaçınılmaz sonucudur.

Emperyalistler, boş yere silahlanmıyorlar. Kriz dönemlerinde bile, yükselişini sürdüren tek sektör, silah sanayiidir. Engels, “sınıflı toplumun en pahalı kurumlarından birinin ordu olduğunu” söyler. Ordunun “nüfusun en güçlü ve en işe yarar parçasını ulusun elinden alarak, üretkenliğini yitirmiş durumdaki bu parçayı beslemeye zorlayan” asalak bir aygıt olduğunun altını çizerek.

Dünya silah satışının yüzde 95’ini 15 emperyalist ülke elinde tutuyor. Bunların içinde ABD, yüzde 31 ile birinci sırada yer alıyor. Emperyalist güçler arasında değişen dengeler silahlanma sektörüne de yansıyor tabi. Çin başta olmak üzere BRIC ülkelerinin (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin) askeri

Bariş sorunu üzerine... (Lenin, Temmuz 1915)

Sosyalistler için acil bir eylem programı olarak barış sorunu ve buna bağlı olarak barış şartları sorunu, evrensel bir ilgiyi üzerine toplamıştır...

Barış sloganı, ya belirli birtakım barış şartlarına bağlı olarak, ya da hiçbir şarta bağlanmadan, belirli bir çeşit barış için değil, genel anlamda barış için bir mücadele olarak ortaya konulur. İkinci durumda ortaya çıkan slogan, muhakkak ki sosyalist olmak bir yana, anlamdan ve içerikten de yoksun olacaktır. Birçok kişi, Kitchener, Joffre, Hindenburg, kanlı Nicholas bile -her biri savaşın bitmesini arzuluyor- genel anlamda bir barıştan yanadır. Bütün sorun, her birinin barış şartlarının emperyalist (yani diğer halklara karşı yağmacı ve ezici) ve ‘kendi’ milletin lehine olmasını istemesinden ortaya çıkıyor.

Sloganlar, propaganda ve ajitasyon yoluyla kitlelerin sosyalizm ve kapitalizm (emperyalizm) arasındaki uzlaşmaz farkları görmelerini sağlamak için öne sürülmelidir. En değişik şeyleri ‘bir araya getiren’ bir formülün yardımıyla iki düşman sınıfı ve iki düşman politik çizgiyi uzlaştırmak amacıyla değil!

Devam edelim; değişik ülkelerin sosyalistleri belirli barış şartları üzerinde birleşebilirler mi? Eğer birleşebilirlerse, bu şartlar hiç şüphesiz bütün

halklara kendi kaderlerini tayin hakkını ve bütün ‘ilhakların’ reddini, yani bu hakkı inkar etmeyi içermelidir. Eğer bu hak, yalnız bazı halklar için tanınır, o zaman siz milliyetçi ve emperyalistsiniz, sosyalist değil!... Belçika’nın işgalini haklı çıkaran ya da hoşgören Alman sosyal-demokratları... diğer ülkeleri soymalarına yardımcı oldukları Alman burjuvazisinin adi uşaklarıdır. Yalnız Belçika’nın kurtuluşunu ve kefil olma hakkını isteyen Belçikalı sosyalistler de aslında 150 milyon Kongolu nüfusu yağmalaya devam etmeyi ve diğer ülkelerde ayrıcalıklar elde etmeyi amaçlayan Belçika burjuvazisinin isteklerini savunuyorlar... Aynı şeyi Rusya, İngiltere, Fransa, Japonya için daha geniş olarak söyleyebiliriz.

Bu ülkelerin özgürlüğünü isteme, belirli bazı ülkelerin emperyalizmini ve milliyetçiliğini gizlemek için sahte bir ifade olarak kullanılmayacaksa, bunun bütün ulusları içeren bir ifade olarak kullanılması gereği ortaya çıkar. Ancak böyle bir istek, bu isteğe bütün gelişmiş ülkelerde seri halde devrimler eşlik etmezse, anlamsız olur. Daha doğrusu, başarılı bir sosyalist devrim olmadan, bu istek yerine getirilemez.

Bu, sosyalistler geniş halk kitlelerinden gelen barış isteklerine kayıtsız kalabilirler anlamına mı gelir? Asla! İşçilerin bilinçli öncülerinin sloganı başka şeydir, kitlelerin kendiliğinden ortaya çıkan istekleri başka şey. Barış özlemi ‘kurtuluş’ savaşı ve ‘anavatan savunması’ üzerine söylenen burjuva yalanlarından ve kapitalistlerin kalabalıkları kandırmak için attıkları benzer palavralardan duyulan hayal kırıklığını ortaya çıkaran en önemli belirtilerden biridir. Bu belirti, sosyalistlerin yakın ilgisini çekmelidir. Kitlelerin barış isteğini kullanmak yolunda büyük çaba harcanmalıdır. Fakat bu nasıl kullanılmalıdır?

Barış sloganını kabul edip tekrarlamak, ‘iktidarsız (ve daha kötüsü ikiyüzlü) laf ebelerinin tantanalı havalarını’ cesaretlendirmek anlamına gelecektir. Bu, şimdiki hükümetlerin ve egemen sınıfların -seri halde devrimler yoluyla esaslı bir ders almadan (daha doğrusu bertaraf edilmeden)- demokrasi ve işçi sınıfını tatmin edecek bir barış yapabilecekleri hayaliyle halkı kandırmak anlamına gelecektir. Bu çeşit aldatmadan daha zararlı bir şey olamaz. Hiçbir şey bundan daha fazla işçilerin kafasını karıştıramaz. Hiçbir şey onlara kapitalizm ve sosyalizm arasında derin çelişkilerin olmadığı aldatmacası kadar zararlı olamaz. Kapitalist köleliği bu aldatmacadan daha iyi süsleyemez.

harcamaları artıyor. Daha önce silah alımında dünya birincisi olan Çin, silah satan ülke konumuna yükseldi. Askeri yatırımlarını artırarak, ABD’den sonra ikinci sıraya çıktı.

Silahlanma yarışında Türkiye de geri kalmıyor. Türkiye, silah alımını arttırırken, bazı silah parçalarını Ortadoğu ülkelerine ihraç eden bir ülke durumuna da gelmiş durumda.

Artan bu silahlanma, yeni bir emperyalist savaşın içinde olduğumuzun somut göstergelerinden biridir. Diğeri ise onmilyonları bulan mülteci akınıdır. Sadece Suriye’deki savaşta milyonlarca mülteci, komşu ülkelere sığındı. Şimdi Yunanistan üzerinden Avrupa’ya akıyor. Mültecilik her zaman savaş-şiddet ortamında artış gösteriyor.

Savaşlarda kullanılan teknolojik aletler geliştikçe, savaşın yıkıcılığı, vahşeti de artıyor. Bu sadece mülteci duruma düşen milyonlarla sınırlı değil. Ölü ve yaralı sayısı da milyonları aşıyor. 18. yüzyıldan 20. yüzyılın başlarına kadar savaşlarda, toplam ölümlerin ancak yarısını siviller oluşturuyordu. I ve II. emperyalist savaşlar, kitle savaşı niteliğine büründü, cepheyle ev arasındaki ayırım ortadan kalktı, topyekün bir savaş halini aldı.

Günümüzde ise, ‘90’lardan itibaren

Son yıllarda birçok ülkede, adına “siyasi çözüm”, “diyalog”, “barış” denilen, gerçekte emperyalist bir çözüm süreci yaşandı, yaşanıyor. Ulusal kurtuluş mücadelesi veren birçok örgüt, bu şekilde eritildi, emperyalistler ve işbirlikçileri için bir “tehlike” olmaktan çıkarıldı.

Bu görüşmelerin bize gösterdiği bir tek şey var: Ezilen kesimin temsilcileri ne kadar çaba gösterirlerse gösterebilirler, masadan daha güçlü kalkan devletler oluyor.

sivil ölümler, toplam kaybın yüzde 90’nına çıktı. 2003 yılında gerçekleşen Irak işgalinde yaklaşık 1.5 milyon insanın yaşamının kaybettiği tahmin edilmektedir. Sakat kalanlar, kayıplar, faili meçhuller, evini-yurdunu terk edenlerin ise haddi hesabı yoktur.

Kısacası, emperyalist-kapitalizm, sömürücü toplumlar içinde en kıyıcı savaşların yaşandığı toplum olmuştur. Emperyalizm dönemiyle birlikte savaşlar “üç boyutlu” bir hal almış, kara, hava ve deniz, hatta denizin altı da devreye girmiştir. Hal böyleyken “barış” sözcüğünü en fazla kullanan da yine emperyalistlerdir.

Emperyalist “barış” görüşmeleri

Bölgemizde emperyalist bir savaşın sürüyor olması, üstüne üstük yaklaşık 30 yıldır süren Kürt halkının özgürlük mücadelesini egemenlerin kanla bastırma çabaları, kitlelerin barışa duyduğu özlemi doğal olarak arttırıyor. Kitlelerin bu özlemi ne yazık ki, gerek egemenler, gerekse reformistler tarafından, içi boşaltılarak kullanılıyor.

Egemen sınıflar, halkın “direnmeden boyuneğmesi”ne, hiç bir dönem, savaş zamanındaki kadar ihtiyaç duymaz. Silah bakımından ne kadar üstün olursa olsunlar, savaşı

sürdürebilmek için “cephe gerisini” sağlama almak zorundadırlar. Hiç bir kapitalist ülke, “kendi cephe gerisini sağlamlaştırmadan ‘kendi’ işçilerine, ‘kendisi’ sömürgelerine gem vurmaktan, ciddi bir savaş yürütmez” demiştir Stalin. (Eserler Cilt 10- sf: 241)

Son yıllarda birçok ülkede, adına “siyasi çözüm”, “diyalog”, “barış” denilen, gerçekte emperyalist bir çözüm süreci yaşanıyor. Ulusal kurtuluş mücadelesi veren birçok örgüt, bu şekilde eritildi, emperyalistler ve işbirlikçileri için bir “tehlike” olmaktan çıkarıldı.

İngiltere’de, İspanya’da, Güney Afrika’da Filistin’de, Kolombiya’da bu tür barış görüşmeleri yürütüldü, yürütülüyor. Gerillayla devletler masaya oturuyorlar, müzakereler yapıyorlar ve barış anlaşmaları imzalanıyor. IRA, ETA, ANC, FKÖ, FARC gibi örgütlerle, “barış görüşmeleri” yapıldı. Sonuçta bu örgütleri ya bölüp parçalayarak güçsüz düşürdüler; ya da eski özelliklerini kaybettirip sistemin bir parçası haline getirdiler. Ve o ülkelerde, ne baskı ne de sömürü son buldu. Aksine daha da arttığını söyleyebiliriz.

Bu görüşmelerin bize gösterdiği bir tek şey var: Ezilen kesimin temsilcileri ne kadar çaba gösterirlerse

Biz barış arzularını, kitlelere barıştan beklediklerinin seri halde devrimler olmadan gerçekleşmeyeceğini anlatma yolunda kullanmalıyız.

Savaşlara son verme, uluslararası barış, yağmanın ve şiddetin kesilmesi; işte bizim ideamız. Ama bu ideallerle beraber kitlelere acilen devrimci eylem çağrısı yapılmazsa, bu idealler ancak burjuva safsatıcılarının halkı kandırmasına yarar. Bu çeşit bir propagandanın ortamı hazırlanmıştır. Bu propagandayı gerçekleştirmek için, kişinin o burjuvazinin müttefikleri, o devrimci çalışmayı doğrudan ve dolaylı olarak engelleyen oportünistlerden ilişkisi kesmesi gerekir.

Ulusların kendi kaderlerini tayin etme sloganı, kapitalizmin emperyalist dönemiyle bağlantılı ortaya konulmalıdır. Biz ne statükoyu, ne de büyük savaşlarda bir kenarda durmak gibi dar kafalca bir ütopyayı savunuruz. Biz, emperyalizme, yani kapitalizme karşı, devrimci bir mücadeleyi savunuyoruz. Emperyalizm, başka ulusları ezen ulusların, baskılarını ve sömürgeleri yeniden paylaşmalarını yaygınlaştırma ve çoğaltma çabasıdır. Bu nedenle ulusların kendi kaderini tayin sorunu, ezen ülkelerdeki sosyalistlerin tutumuna bağlıdır. Herhangi bir ezen ülkede (İngiltere, Fransa, Almanya, Japonya, Rusya, ABD) sömürge-ezilen ülkelerdeki ulusların kendi kaderlerini tayini hakkını tanımayan ve bu

uğurda mücadele etmeyen bir sosyalist, gerçekte sosyalist değil, şovenisttir.

Yalnızca bu bakış açısı, emperyalizme karşı samimi ve sürekli bir mücadeleyi, ulusal meseleye proleterce bir yaklaşımı sağlar... Ezen ve ezilen ülkelerdeki proleterler arasındaki güvensizliği kaldırır. Sosyalist devrim (yani tam ulusal eşitliği sağlayacak tek rejim) için birleşik enternasyonal mücadeleyi ortaya çıkararak, kapitalizm altında bütün küçük devletlere özgürlük öneren darkafalı ütopyadan ayrılır...

Marks, proletaryaya ‘başka ulusu ezen hiçbir ulusun özgür olamayacağını’ öğretirken, bu açıdan bakıyordu. Marks, özgürlük hareketinin çıkarları açısından, yalnız İrlandalıların değil, İngiliz işçilerinin çıkarları açısından da, İrlanda’nın İngiltere’den ayrılmasını önerdi.

Eğer İngiltere’deki sosyalistler İrlanda’nın ayrılma hakkını desteklemezse... eğer ‘büyük’ soyguncu güçlerdeki sosyalistler bu hakkı sömürgeler lehinde desteklemezlerse, bunun tek nedeni; onların sosyalist değil, emperyalist olduğudur. Ezen ulusların mensubu olduğu halde, ezilen ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı için savaşmayan kişilerin, sosyalist bir siyaset izleyebilecekleri hayalini beslemek gülünç olur.

İkiyüzlü lafebelerinin demokratik bir barış

ihtimalinden söz ederek halkı kandırmalarına izin vermek yerine, sosyalistler kitlelere her ülkede kendi hükümetlerine karşı, devrimci bir mücadele verilmeden ve seri halinde devrimler olmadan, demokratik barışı andıran herhangi bir şeyin olanaksız olduğunu anlatmalıdırlar.

Burjuva politikacıların ulusların özgürlüğünden bahsederek halkı kandırmalarına izin vermek yerine, sosyalistler ezen ulusların kitlelerine, diğer ulusların ezilmesine yardım ettikleri ve o ulusların ayrılma hakkı dahil kendi kaderlerini tayin hakkını desteklemedikleri sürece, kendi kurtuluşlarını beklememelerini anlatmalıdırlar. İşte barış sorunu ve ulusal sorun hakkında emperyalist politikadan tamamen ayrılan ve bütün ülkelere uygulanabilen sosyalist politika budur. Evet, bu çizgi, vatana ihaneti cezalandıran yasalara birçok durumda ters düşüyor, ama ezen ülkelerdeki birçok sosyalist tarafından utanç verici bir şekilde ihanet edilen Basel kararı da aynı şekilde ters düşüyor.

Tercih, sosyalizm veya Joffre ve Hindenburg’un yasalarına teslim olma, devrimci mücadele veya emperyalizme kölelik etme arasında olacaktır. Orta bir yol yoktur. Proletaryaya en büyük zarar ‘orta yol’ politikasının ikiyüzlü yazarları tarafından verilmiştir.

(Emperyalist Savaş Üzerine, Ceylan Y, sf: 111-115)

gösterebilirler, masadan daha güçlü kalkan devletler oluyor. Devletler, zaten o masaya, bu hareketleri bastırmak ve ezmek için oturuyorlar. En fazla birkaç kırıntı verdikten sonra, hareketin tamamını ezmeyi amaçlıyorlar.

Zaten genellikle barış görüşmeleri sürerken, bir taraftan savaşı da olanca şiddeti ile sürdürüyorlar. Gerilla kamplarının bombalanmaya devam etmesi, gerilla liderlerinin kaçırılması ya da infaz edilmesi, ezilen halka dönük hak gasplarının artırılması vb. hemen her “barış görüşmesi” sürecinde gözlenebilen “olağan” durumlar.

Gerilla “ateşkes” ilan etse ve kendi cephesinden savaşı durdursa bile, devlet tarafından ateşkes ilan edilmiyor, savaş sürdürülüyor. Bu saldırılar, “barış”maya çalışan kesimin “pazarlık” gücünü zayıflatmayı amaçlıyor. O yüzden savaş boyunca dökülen kanın, ödenen bedellerin, harcanan emeğin karşılığı alınmıyor, haklarını asgari düzeyde bile elde edemeden sonlanıyor.

Bazen de görüşmeler, bir aşamada kesintiye uğruyor. Kimi yerlerde ise, katliamlarla hareketi yok etmeye çalışıyorlar.

Sri Lanka’da Tamil Kaplanları çok çarpıcı bir örnektir. Barış görüşmeleri başladıktan üç yıl sonra, öyle bir katliam gerçekleştirildi ki, Sri Lanka devleti, 2008 ve 2009 yıllarında 173 bin civarında Tamil halkı katletti. Kolombiya’da da bir taraftan barış görüşmeleri yürütülürken, bir taraftan binlerce sendikacı, muhalif ve gerilla öldürüldü. Gerilla kamplarına bombalar yağdırılmaya devam edildi, özellikle önderleri hedef alındı ve katledildi.

Burjuvazi ne kadar çok “barış” lafı ediyorsa, o kadar çok savaşı yükseltiyor. Ne kadar çok “demokrasi” diyorsa, o kadar çok baskı ve şiddet uyguluyor. Sözde barış yanlıları, haklı bir savaştan yana olanları “şiddet yanlısı”ymış gibi gösteriyorlar. Burjuva hümanizmi ile “daha fazla kan akmasın” diyorlar. Sanki devrimciler, kan akmasına tarafmış gibi... Asıl şiddeti devletin gösterdiğini, en fazla kanın, barış dönemlerinde aktığını gizliyorlar.

Kuşkusuz “haklı savaşlarda” da kan akıyor, insanlar acı çekiyor. Ama bu, belli bir dönemi kapsıyor ve sonucunda bütün çekilenlere son verecek bir kurtuluş gerçekleşiyor. Diğerinde ise baskı ve zulüm sürgit devam ediyor; dökülen kanlar, çekilen acılar çok daha fazla oluyor.

Türkiye’de yıllardır

savaş sürüyor

aslında. “Barış”

görüşmeleri

sırasında da birçok

katliam yapıldı,

cinayetler işlendi.

Önümüzdeki

dönemde de bir

yandan savaşı,

özellikle halka

dönük saldırıları

sürdürürken, bir

yandan da barış

görüşmelerine devam

edecekler.

Emperyalist

paylaşım savaşının

bölgemizde

yoğunlaşmış olması

ve Türkiye’nin bu

savaştaki rolü,

egemenleri “cephe

gerisi”ni sağlama

almaya zorluyor.

Daha özel bir durum

ise, gerek Irak’ta,

gerekse Suriye’de

Kürtlerin özerk bir

yapıya kavuşmuş

olmalarıdır. Bu

durum, kuzeydeki

Kürt halkının

da beklentilerini

güçlendirdi,

taleplerini artırdı.

Burjuvazi, Kürt

halkının direnişinin

büyümesinden, bu

yükselen dalgadan

etkilenererek harekete

geçmesinden

korkuyor.

Ülkemizdeki barış görüşmeleri

Ülkemizde yürütülen barış görüşmeleri, dünya çapında yürütülen görüşmelerin sadece bir parçasıdır. Yüz yıllardır ezilen, kimliği inkar edilen Kürt halkının haklı isyanı, ‘90’ların ortasından itibaren “siyasal çözüm” kulvarına sokularak, adım adım uzlaşma zeminine çekildi. Öcalan’ın tutsak düşmesinden sonra ise, rota tamamen devlet tarafından “muhatap alınma”ya, “müzakere”ye, “barış”a çevrildi. Defalarca “ateşkes” ilan edilip devletle görüşmeler yapıldı.

Egemen sınıflar ve sözcüleri de “barış”ı dillerinden düşürmediler. Patronlar kulübü TÜSİAD bile “barış”tan dem vurdu. AKP’nin “çözüm süreci”ne desteklerini sundular. Güler Sabancı, bu sürecin onları “uçuracağı” söyledi vb...

Türkiye, emperyalistlerin Ortadoğu’daki paylaşım savaşında “merkez ülke” durumunda. Emperyalist ülkelerin genelkurmay başkanları, istihbarat uzmanları, bakanları, akın akın ziyaretler gerçekleştiriyorlar. Türkiye, kraldan çok kralcı kesilip ABD’nin Ortadoğu’daki savaşındaki “koçbaşı” görevini üstlendi. Ama dillerinden “barış” düşmedi! Şimdi savaşı yükseltmiş olsa da, “çözüm süreci”ni “buzdolabından” çıkarıp, bir şekilde yeniden başlatacaklardır.

Türkiye’de yıllardır savaş sürüyor aslında. Yukarıda belirttiğimiz gibi “barış” görüşmeleri sırasında da birçok katliam yapıldı, cinayetler işlendi. Önümüzdeki dönemde de bir yandan savaşı, özellikle halka dönük saldırıları sürdürürken, bir yandan da barış görüşmelerine devam edecekler.

Emperyalist paylaşım savaşının bölgemizde yoğunlaşmış olması ve Türkiye’nin bu savaşdaki rolü, egemenleri “cephe gerisi”ni sağlama almaya zorluyor. Daha özel bir durum ise, gerek Irak’ta, gerekse Suriye’de Kürtlerin özerk bir yapıya kavuşmuş olmalarıdır. Bu durum, kuzeydeki Kürt halkının da beklentilerini güçlendirdi, taleplerini artırdı. Burjuvazi, Kürt halkının direnişinin büyümesinden, bu yükselen dalgadan etkilenererek harekete geçmesinden korkuyor.

Diğer yandan ABD emperyalizmi, genel olarak üç bölgedeki Kürt hareketini kontrolü altına almak istiyor. Ayrıca Türkiye’nin Irak Kürdistan Bölgesi ile ilişkileri gelişmiş durumda.

Almanya’dan sonra en fazla ihracatı oraya yapıyorlar. Türk egemen sınıfları, hem Irak petrollerinden daha fazla pay almak, hem de Türkiye’yi Irak petrol-lerinin diğer ülkelere taşınmasında bir köprüye dönüştürmek istiyor, planlarını bunun üzerinden kuruyorlar. Bütün bunlar, Kürt bölgesinde savaşın durmasını gerektiriyor.

Kısacası dünya konjonktürü ve bölgenin içinde bulunduğu durum, Türk egemenlerine bunu dayatıyor. Fakat bu, başta Kürt halkı olmak üzere Türkiye halklarına bir yarar getirmiyor. Kürt halkı yıllardır “barış” diye oyalanıyor. Savaşarak elde ettiği haklar bile “kırıntı” biçiminde sanki burjuvazi bahşetmiş gibi sunuluyor. Diğer yandan şovenizm körüklenmeye devam ediyor. Türk ve Kürt halkı arasına kama sokuluyor, birbirinden koparılıyor.

Biz devrimciler, savaşa da, barışa da, bir burjuva hümanistten, sıradan bir savaş karşıtıdan farklı yaklaşırız. Nasıl ki, her tür savaşa karşı değilsek, her tür barışa da destek olmayız. İşçi ve emekçilerin çıkarlarını savunur ve her gelişmeye de bu gözle bakarız. İşçi ve emekçilerin, ezilen halkların çıkarına değil de, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin çıkarlarına hizmet eden hiç bir politikayı desteklemeyiz.

Ulusal hareketin devrimci bir çizgide mücadeleyi sürdürdüğü yıllarda, Marksist-Leninistlerin ulusal harekete desteği güçlü olmuştur. Ulusal harekete güç ve destek sunmak, yanlış bulduğumuz şeyleri söylememek anlamına gelmez. O yıllarda da eleştirel bir destek verilmiştir. Ancak reformist bir çizgiye evrildikten sonra, doğal olarak eleştirel bakış ağırlık kazanmıştır. Kürt siyasal hareketini eleştirmek başkadır, Kürt halkının haklı mücadelesini desteklemek ve yanında olmak başka!..

Türkiye Devrimci Hareketi, ‘90’lı yılların ortalarından itibaren ciddi bir güç kaybına uğradı, niteliksel olarak da tasfiyeci-reformist rüzgarlardan etkilendi. Bu nicel ve nitel zaafı, ulusal harekete verilen desteği de, bu hareketi devrimci tarzda etkileme şansını da zayıflattı. Bu durum reformizmi güçlendirdi. İçi boşaltılmış “barış” çağrılarının bu kadar baskın hale gelmesinde, bunun da önemli bir rolü oldu.

Barış sosyalizmle gelecek!

Tarihsel deneyimler de göstermiştir

ki, hiç bir yerde barış; müzakere masalarında elde edilmiyor, savaşın içinde kazanılıyor. Mesela ikinci emperyalist savaşı bitiren, sosyalist Sovyetler Birliği'nin Nazi Almanyası'nın saldırısını püskürtmesi ve onları Berlin'e kadar sürmeyi başarması, saldırgan Alman Ordusu'nu kendi ülkesinde yenmesidir.

Bunu sınıf savaşımı açısından da söyleyebiliriz. Bir fabrikadaki toplu sözleşmeye karşı, ya da işten atılmalara, işçi haklarının gaspına karşı yürütülen mücadele-yi kazanımla bitiren şey, masadaki görüşmeler değildir. İşçi sınıfının o mücadeleyi sonuna kadar götürme kararlılığıdır.

O yüzden bizim sloganımız; "saraylara karşı savaş, kulübelere karşı barış"tır. 1848'de İngiliz işçi sınıfının ayaklanmasına yön gösteren bu slogan, sınıf savaşımının en dolaysız ifadesidir.

Marks, I. Enternasyonal Belge-leri'nde, "çeşitli ülkelerin işçilerinin birleşmesi, uluslararası savaşları olanaksız kılacaktır" diyerek, savaşın kökünün tamamen kazanılmasının, "işçilerin birleşmesiyle olacağı"nı vurgulamıştı.

Engels, "günümüzde ordu tarafından sivil halkların elinden alınan sayısız iş gücü, sınıfsız toplumda tekrar işinin başına verilecektir; bunlar tükettikleri kadar üretmekle kalmayacak, geçimleri için gereken çok daha fazla ürünü resmi depolara da yollayabilecekler" der. Böylece geleceğin toplumunun, asalak ordudan kurtulduktan sonra nasıl refah topluma dönüşeceğini ortaya serer.

Marks ve Engels'i kendine rehber edinen Lenin ise, I. emperyalist savaş sırasında yalnızca burjuvaziye karşı değil, "vatan savunması" adı altında burjuvazinin değirmenine su taşıyan sosyal-şovenlere karşı da mücadele etmiş, proletarya enternasyonalizminin bayrağını dalgalandırmıştır. Emperyalist savaşı iç savaşa çevirip devrimle taçlandırmak gerektiğini söyleyerek, bunu bizzat yaşama geçirmiştir. Proletaryanın devrimci sınıf savaşımıyla bağlantı kurmaksızın yapılan barış mücadelesini ise, "duygusal ya da halkı aldatan burjuvazinin pasifist laf kalabalığı" olarak nitelemiştir.

Emperyalist savaşa karşı direnenler, her yerde işçi ve emekçiler oldu. Ve ona önderlik eden Komünist Partilerin öncülüğünde savaştilar, birçok yerde bunu devrimle taçlandırmayı başardılar. I. emperyalist savaşın bitmesinde Ekim devrimi ne kadar belirleyici olduysa, ikincisinde Stalin önderliğindeki SSCB'nin eşsiz direnişi ve tüm dünya halklarının savaşa ve faşizme karşı yükselttikleri birleşik mücadele, o denli etkili oldu.

Yeni bir emperyalist paylaşım savaşının hüküm sürdüğü günümüz koşullarında, barış için mücadele, devrim ve sosyalizm için mücadeledir. Bu perspektifle hareket etmeden barış üzerine konuşanlar, burjuva demagoglardır, reformist-pasifist entelektüellerdir.

Bugünün komünist ve devrimcilerine düşen görev; I. emperyalist savaşta Lenin'in, ikincisinde Stalin'in yaptığı gibi, hem emperyalist savaşı, hem de ona şu ya da bu şekilde destek sunan pasifist entelektüelleri teşhir etmek, iktidar perspektifi ile sınıf mücadelesini yükseltmektir.

Tarihin ortaya koyduğu kesin doğru şudur: "Ya devrimler savaşları önler, ya da savaşlar devrimlere yol açar!"

YEDİVEREN YAYINLARI

KÖKLERİMİZ TOPRAKTA TARİHTEN GELİYORUZ
Şehitler Albümü
Derleyen: Devrim Zafer
Her bir mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları.

YOL AYRIMI
Derleyen: Osman Fatih
Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasi, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın siyasi belgesi. Tasfiyeciliğin çözümünü.

İLK KURŞUN
Derleyen: A. İsmail
12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yıldoğan'ın biyografisi. Ölümsüz proletarya kahramanının öğreten yaşamı.

İN İNCİN SİMANDIĞI ZOR MEKANLAR; HÜCRELER
Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül yıllarında faşist yasadışı ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnenin onurunu anlatan kitap.

DUVARLARINIZIN HÜKMÜ YOK
Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş
19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm öncü direnişinin siyasi dersleri. Tutsakların direniş güncelleri.

SAVAŞ ve DEVRİMCİ DURUŞ
Derleyen: Sezai Ekinci
11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasi ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri.

TİKB(B) I. KONGRE BELGELERİ
Derleyen: İsmail Cüneyt
TİKB(B)'nin yeni emperyalist paylaşım savaşının örgütünde yaptığı ve örgütsel-siyasi hattın gözden geçirilip, programı ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırlandığı I. Kongre'nin belgeleri.

STALİN ÜZERİNE GERÇEKLER
Derleyen: Alman Komünist Partisi
Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e dönük karıştırmalara önemli cevaplar veren kitabın Türkiye baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönümçü 3 KASIM SEÇİMLERİ
Derleyen: Azmi Akan
Türkiye'de savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimi ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "Taktik", "Devlet" ve "Demokrasi" konusundaki yanlış yaklaşımları.

İŞKENCEDE DİRENME SAVAŞI
Derleyen: Ramzi Basalak
Adresiz: Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkencede direnme oranının düşme nedenlerini, yeniden direniş yükseltmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişleri.

İŞÇİ SINIFI HAREKETİ ve Görevler
Derleyen: Hamit Tekin
İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yattığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin tikanma noktalarını ve aşma yönünü ortaya koyuyor.

PİŞMANLIK YASALARI ve İTİRAFÇILIĞA KARŞI MÜCADELE
Derleyen: Osman Akgün
"Topluma kazandıma" adı altında karşımıza çıkartılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik öğütüne yaklaşım, komünistlerin bu konudaki teshisel tutum ve belgeleri.

Yeni emperyalist SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİĞİ
Derleyen: Selma Aybal
Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizminin yeni emperyalist savaşa başlamaya den ekonomik ve siyasi koşullar ile birlikte derinleşen ABD bataklığı.

KUTUP YILDIZI
Derleyen: İsmail Gökhan Edge
Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşamı öyküsü.

Emperyalist Savaş ve KÜRT SORUNU
Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar
Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'ı temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin önemi.

TİKB(B) 4. KONGRE BELGELERİ
Derleyen: Ataman İnce
TİKB(B)'nin örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Kongre'nin.

İN İNCİN SİMANDIĞI ZOR MEKANLAR; HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI
Derleyen: Nevin Berktaş
"Hücreler" kitabının ve yazarının ocazı almasının ardından, kitabın dava süreci ve yürütülen kampaşa ile birlikte yayınlanan son hali.

Bir Yeniliği Hastalığı TASFIYECİLİK
Derleyen: Osman Yaşar Yıldoğan
12 Eylül'den bu yana süregelen ve devrimci harekette büyük tehribetler yaratan tasfiyeciliğe karşı bir mücadele klavuzu.

Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL
Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül sadece bir yenilgi değil, aynı zamanda bir direniş destanıdır da. Kitap, 12 Eylül'dü, direnenlerin gözünden anlatılmaktadır.

Kriz, Savaş ve DEĞİŞEN DENGELER
Derleyen: Metin Aydın
ABD ile Çin arasındaki dünya hegemonyasını ele geçirme savaşı, bunun Türkiye'ye yansımaları, 2008'de başlayan ekonomik krizin, savaşı kaçınılmaz hale getirmesi.

PROLETER KÜLTÜR PROLETER YASAM
Derleyen: Hacı KÖSE
"Yeni insan" yaratmak, insanal erdemleri öne çıkarmak için; kapitalist ideolojik bombardımana karşı, sosyalizmin savunusu.

BU DAHA BAŞLANGIÇ DAHA FAZLA HAZIRAN
Derleyen: M. Ali DOĞAN-Aslan TEL
Taksim Gezi Parkı'nda başlayıp Üsküdar'ın Haziran Ayaklanması'na, yaşayanları gözünden objektif bir bakış.

Saraylara SAVAŞ! Kulübelere BARIŞ!

Dinleyin:

Dün altı Vietkong gerillası gelip geçti diye
Köyüm bombalandı, taş üstünde taş kalmadı.
Kurban gitti herkes.

Bugün köye döndüm yıkımdan sonra:
Dumandan ve akan ırmaktan başka şey görünmüyor.
Tapınağın ne çatısı kalmış, ne mihrabı
Evlerin hepsi yerle bir.
Bambu çalılıkları yanıp kül olmuş.

Alan talan olmayan yıldızların altında
Dünyanın dört bucağında yaşayanlara haykırıyorum:
Kardeşe kardeşini vurdurtan
Bu savaşa lanet olsun!
Sorarım size kim düşürdü bizi birbirimize?

Şahidim olsun dinleyenler:
Boyun eğmem bu savaşa.
Eğmedim, eğmeyeceğim.
Ölmeden bin kere haykıracağım bunu.
Kırık gagası kana bulanmış
Eşi uğrunda can verirken çığlık atan bir kuş gibiyim:
İşte bakın asıl düşmanlarımız
İhtiras, vahşet, kin, açgözlülük...

Thich Nhet Hanh

